

စိုးမိုးစာပေ

BURMESE
CLASSIC
.com

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ရှင်မြတ်နိုး

ချစ်သူလေးရဲ့နန်းတော်

၂၈၆

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

ချစ်သူလေးရဲနှင်းတော်

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

“ဟာ...မကြည့်ချင်ပါဘူး စိန်စိန်ရာ”

“အေး...သူဟာမကြည့်ချင်ရင် ငါ့ဟာကြည့်”

“အငွေဟာလည်း မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဟဲ့...ညည်းဟာက ဘယ်လိုတုံး၊ ဟိုဟာမကြည့်ချင်
ဒီဟာမမြင်ချင်နဲ့”

“စိန်စိန်နော်...လူကိုလာမအော်နဲ့၊ သူဟာမကြည့်တာနဲ့
ပဲ”

“အောင်မာ...ကြည်စမ်း အငွေ ငါ့ကိုများ ဒင်းက
မျက်စောင်းတောင်ချိတ်လိုက်သေးတာ၊ ငါ ထုထည့်လိုက်မယ်နော်”
ပြောရင်း ခေါင်းပေါ် လက်ကြီးကတစ်ဝဲဝဲပို့ မြားက စိန်စိန်

နှင့်ဝေးရာ မွေယာတစ်ဖက်စွန်းဆီ ပစ်လှချသည်။ စိန်စိန်ကပါ ဒေါနှင့်မောနှင့် မွေယာအစွန်းဆီဝင်ထိုင်တော့...

“ကဲပါ၊ စိန်စိန်ရယ်၊ နင်ဟာလေ အဲဒီဒေါသကို အမြဲ ရှေ့တန်းတင်လွန်းလို့ အမှားတွေမှားပေါင်းနည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို နောင်တကမရချင်သေးဘူး”

အငွေက တဗျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း မြားနဲ့စိန်စိန် ကြားက ကွက်လပ်လေးကိုပဲ ရအောင်ဝင်ထိုင်ချသည်။ ထိုင်ချင် လွန်းလို့တော့မဟုတ်။ တော်ကြာ ဒေါသကုမ္ပဏီရဲ့လက်ချက်မှာ မြား အထိနာနေမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။ မြားဟာ နေမလောင် မီးမခ ခံခဲ့ရသည့် သူမတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောဘူမလေး။ နို့နှစ်ရောင် ပေါက်နေသော အသားအရေမှာ မျက်နှာဟာ ဘဲဥပုံလေးလို သွယ်သွယ်လေး။ မျက်လုံးက ပြူးပြူးမှာ နှာတံလေးက စင်းနေ အောင်ချွန်သည်။ နှုတ်ခမ်းပါးနားတွေဟာ ဘာအပူပင်သောကမှ မထင်ခဲ့ရ၍ သဘာဝအတိုင်း သွေးရောင်လွှမ်းသည်။ ပခုံးကျော်ရံ ဆွဲပင်လေးအား လှိုင်းတွန့်ပုံဖော်ပြီး ရွှေရောင်ဆိုးထားတာမို့ သူမတို့ ရဲ့မြားကို ဒီအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်တောင့်တောင့်လေးရပ်ခိုင်းထားကြည့် လျှင် ဘိုမရပ်လေးနှင့် မှားမှာမလွဲ။ ကိုယ်လုံးက သွယ်ပေမယ့် ပြည့်တာမို့ မိန်းမတို့ရှိအပ်သော ကောက်ကြောင်းက မိသည်။

ဒီလိုအလှတရားတွေ စုဝေးနေသည့် သူမတို့မြားဟာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ပိုင်ဆိုင်သော အမွေတွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆက်ခံသူဖြစ်လေ ရာ...

“မြား...ဒီမှာကြည့်စမ်း အငွေကို”

လေချိုသွေး၍ သူမကခေါ်တော့ မြားက မျက်ဝန်းစုံမှိတ် ထားရင်းကနေ

“အငွေကိုပဲကြည့်မှာနော်...အငွေပြတဲ့ဟာကြီးတော့ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ရွံစရာကြီး”

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဘာကိုပြောတာလဲမြားရယ်၊ လူကြား မကောင်း သူကြားမကောင်း”

အငွေက အလန့်တကြားထအော်သည်။ စိန်စိန်ထံမှ အောင်နိုင်သောရယ်သံကြီးက အဟီးခနဲ ထွက်လာ၏။ မြားကတော့ တင်းထားသောရုပ်လည်း တစ်ပတ်မညှိုး။ စိတ်လည်းမလျှော့ဘဲ

“အငွေပြတဲ့ပုံကိုပြောတာ”

“ဟဲ့...အဲဒီလိုရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပါလား၊ ရွံစရာကြီး ကပါသေး”

“ရွံစရာပေါ့၊ ကြည့်ပါဦး မုတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းမွေးတွေနဲ့ ကဒါဖိနဲ့တူတယ်၊ မကြိုက်ဘူး”

“ကဒါဖီ...ဟဲ့ အဲဒါဘယ်သူလဲ၊ ငါကြားတော့ကြားဖူးပါတယ်”

အရေးထဲ စိန်စိန်က ထဖောက်ပြန်သည်။ အဒေါ်အပျိုကြီး နှစ်ယောက်ကို မြားက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မျက်စောင်းပိတ်ထိုးရင်း ဝက်ဝံရုပ်ကြီး ရင်ခွင်ထဲပွေ့ကာ ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်လှဲသည်။ ပြီးမှ...

“ကဒါဖီလေ...လစ်ဗျားကိုအုပ်ချုပ်တဲ့သူ”

“ဪ...သိပြီ...သိပြီ၊ ဟို တိုက်ပွဲဖြစ်နေတဲ့နိုင်ငံ မဟုတ်လား”

အငွေကထပြောပြီးမှ သူ့လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ကာ...

“ဪ...ဒါဆို ကဒါဖီက ဘယ်ဆိုးလို့တုံးဟဲ့၊ ခန့်ချောကြီးပဲ”

တဲ့။ မြားက ရင်ဘတ်ဖိပြီး ဝေါ့အံ့နဲ့လုပ်ပြမှ အငွေ နှုတ်ဆိတ်သွားတာ။ အငွေပြီးတော့ တစ်စခန်းထလာသူက စိန်စိန်။

“ဒါဆို မြား ဒီမှာကြည့်စမ်း စိန်စိန်လူကရော”

အတင်းကြီး မျက်နှာရှေ့ရောက်လာ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရသည်။ မြင်ရသောပုံကြောင့် မြားတို့ ခုနစ်ရက်ထမင်းမစား

နိုင်မှာ ကျိန်းသေသည်။ ဒါကိုပဲ စိန်စိန်က မျှော်လင့်တကြီးနဲ့...

“ဘယ့်နှယ်လဲဟင် မြား၊ သူက မြန်မာဆန်ဆန်လေးပါဟဲ့၊ အညာဆီအညာသွေးအပြည့်ပါတယ်၊ အသားလေးနည်းနည်းမည်းပြီး ရုပ်ကလေး သိပ်မချောတာကလွဲရင်”

“သွားပြီပေါ့၊ စိန်စိန်ရယ်၊ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမကောင်းတာ ဘယ်နေရာသွားသုံးရတော့မလဲ၊ စိန်စိန်လူက ဘိသိက်ဆရာလိုလို၊ ဗေဒင်ဆရာလိုလိုနဲ့ တိုက်ပုံကဝတ်ထားသေး၊ ဒီကြားထဲ ရွှေဆွဲကြိုးကြီးက ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင်နဲ့ လွယ်အိတ်စုတ်က လွယ်ထားတော့”

“ဟဲ့...အဲဒါအထင်မသေအဲ့နော်၊ အနေစုတ်ပေမဲ့ ရွှေထုပ်တဲ့မြပဝါဟဲ့၊ အဲဒီလွယ်အိတ်ထဲမှာ အနည်းဆုံး သိန်းလေးငါးဆယ် ထည့်ထားတာမျိုး”

“အို...ဒီလိုပြောကြကြေးဆိုရင် ဒီမှာ အငွေရှာလာတဲ့လူကလည်း အတာချီကုတ်ကိုင်ထားတာနော်၊ အထဲမှာ FEC တို့၊ ဒေါ်လာတို့ချည်းပဲ၊ သူ့လုပ်ငန်းလည်းကြည့်ဦးလေ မြားရဲ့၊ သူက ခရီးသွားအေဂျင်စီထောင်ထားတာ”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အနိုင်မခံဘဲ ကြွားနေပုံက ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေလိုလိုနဲ့ မြားမှာ နားတွေဆူ၊ ဦးနှောက်တွေပူ

လာရကာ ထိုင်ရာမှထထိုင်လိုက်ရင်း...

“ကဲ...စိန်စိန်နဲ့အငွေ”

“အေး...ပြောလေ၊ ဘယ်နေ့ချိန်းပေးရမလဲ”

“မြား...အကဲခတ်ချင်တဲ့နေ့ သူကအဆင်သင့်ပဲ”

ရောဂါမသေးလှသော အဒေါ်နှစ်ယောက်အား မြားမှာ စိတ်ပျက်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျစ်...ချိန်းဖို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောမှာ”

“ဟဲ့...ညည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲမြား၊ အဒေါ်တွေ က ရှေ့ရေးနောက်ရေးတွေးပြီး စိမ့်တာကို”

“စိန်စိန်ကရော ဘာလို့ လူကို ယောက်ျားပေးစားချင် နေတာလဲ”

“ဒါ...ပေးစားတာလား၊ သင့်တော်တာတွေရင် စပ်ဟပ် ထားရမှာပေါ့”

“ဪ...အဲဒီလိုပဲ လုပ်လို့ရသလား၊ ဒီရပ်နဲ့ဒီလူ သင့်တော်တယ်ဆိုပြီး တံဆိပ်ရိုက်ရအောင် မြားက ကုန်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး”

“ကုန်ပစ္စည်းမှာတောင် ဈေးကောင်းရအောင် ငါတို့ကလုပ်

ပေးတာ”

“ကဲ...ကဲ တော်ကြပါတော့၊ တော်ပါတော့ဟဲ့”

ဒီလိုပါပဲ။ စိန်စိန်က ဒေါသရှေ့ဆောင်ရင် ပြူးပြူးပြဲပြဲ။ တူမက တစ်ခွန်းမခံ ပြူးတူးပြဲတဲနှင့်။ ကြားထဲမှ သူမကသာ နောက်ဆုံးတော့ ဖျန်ဖြေရေးသမားလုပ်ရကာ ရန်ပွဲကို အဆုံးသတ်ရ စမြဲ။

“မြားရယ်...အဒေါ်တွေက ကောင်းစေချင်လို့စိမ့်ပေး တာ အခု စိန်စိန်နဲ့အငွေတို့ ပြတ်လူတွေဆို ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ချမ်းသာတဲ့ သူတွေ၊ လုပ်ငန်းကြီးတွေကို အုပ်ချုပ်စီမံနိုင်တဲ့သူတွေချည်းပဲ”

“ဟွန်း...အငွေတို့ကျတော့ ယောက်ျားမယူဘဲ မြားကြ မှ”

“အယ်...ဒါက မြားဟာ အငွေတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်လေ၊ မြားမှ အိမ်ထောင်မပြုရင် အငွေတို့မျိုးဆက်လည်း ပြတ်သွားတော့မှာပေါ့”

“ဪ...ဒါဖြင့် မြားက မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးကြီးပေါ့”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

ယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ အငွေ မှားမှန်းသိသည်။ မြားကတော့ ဓွေယာပေါ်က ဝုန်းခနဲကျုံးထသည်။ ရင်ခွင်၌ပွေ့ထား

သော မွေးပွဲဝက်ဝံရုပ်ကြီးအား ပစ်တင်ရင်းက...

“တော်ပြီ...ဘာမျိုးဆက်မှလည်း မပြန်ပွားပေးနိုင်ဘူး၊ အငွေတို့ပေးစားတဲ့လူတွေလည်း မယူနိုင်ဘူး၊ မြားက ဒီခေတ်ထဲမှာ စီးမျောတဲ့သူ၊ ခေတ်အသွင်နဲ့ အလန်းစားဒီဇိုင်းမှ သဘောကျတာ၊ ဒီလိုပုံတုံးကြီးကို ရင်ဘတ်ထဲမငြိဘူး”

အပြတ်အသတ်ပြောပြီး ရေချိုးခန်းဆီ ထွက်သွားတဲ့ တူမချောကိုကြည့်ရင်း စိန်စိန်က မဲ့ကာရွံ့ကာနှင့်...

“ဟွန်း...သူကငြင်းသွားတယ်၊ ဗေဒင်ဆရာက သေချာပြောလိုက်တာ အငွေရဲ့၊ သူနဲ့မြားက ဇာတာရော နေ့နံရော အကုန်ကိုက်တာတဲ့”

“အမယ်...ငါလည်းဒီအတိုင်းပဲပေါ့၊ ဒီလူက စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ အောင်မြင်ရုံမကဘူး သူ့ဝါသနာက ဓာတ်ပုံရိုက်တာဆိုတော့ ငါတို့ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်ရင် သူ့ကို ပို့(စ်)ကောင်းကောင်းပေးပြီး ရိုက်ခိုင်းရုံ”

“အငွေ”

“ဟေ”

စကားမဆုံးခင် စိန်စိန်က ဖြတ်အော်၍ထူးရင်းမှ သတိရသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မရတော့။ စိန်စိန်ရဲ့ သူခိုးဖမ်းမျက်ဝန်းထဲ

သူမကလည်စင်းပေးရင်း...

“နင်က ဒီလူကို ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ မြားနဲ့ပစ်ခတ်ပြီး သဘောတူတာပေါ့၊ ဟုတ်လားအငွေ၊ နင့်မှာ ဒီရောဂါက မပျောက်သေးဘူးလားဟင်”

“မပျောက်သေးဘူးဟေ့၊ နင်ရောဘာထူးလို့လဲ၊ ဗေဒင်ရူးရောဂါက ကျွမ်းနေပြီမဟုတ်လား”

“ဟဲ့...ဒါကတော့”

“ဘာလဲ...ကယ်တင်ရှင်နဲ့ ထပ်တွေ့ချင်လို့”

“အငွေ...နင် တော်နော်၊ နင်ကရော ဓာတ်ပုံဆရာဆိုတာနဲ့ ဖျတ်ဖျတ်လူးနေတာများ”

“စိန်စိန်...နင် တော်နော်”

အငွေက ငိုသံကြီးနဲ့အော်သည်။

“အေး...ငါ တော်ရင် နင်လည်းရပ်”

စိန်စိန်ကပြောပြီး မွေယာစပ်မှ ထသွားကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီ။ ဒီရတနာစံအိမ်ကြီးမှာ အတိတ်ကို တစ်ခါသုံးစက္ကူလို့လုံးခြေထားပစ်ချင်သည့်အခါ ဒေါ်စိန်ထုပ်နှင့် ဒေါ်ငွေထုပ်တို့၏ တူမချော ပတ္တမြား၏ ရှေ့အနာဂတ်ရေးက မတွေးဝံ့စရာ။

အခန်း (၂)

“တိ...တိ...တိ...တိ”

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒါ”

ကားမောင်းသူနေရာ၌ ထိုင်နေသော စိန်စိန်က နောက်ခန်းကနေ သူမတို့နှစ်ယောက်အကြား ထွက်လာတဲ့လက်ခုံဖြူဖြူကို ဖျတ်ခနဲရိုက်ရင်း အော်သည်။ ဒါလည်း နောက်ခန်းကနေ ကိုယ်ကြီးကိုင်းပြီး ဟွန်းတီးနေသောမြားဟာ နောက်တစ်ချက်မတွန့်သွားဘဲ

“ပိတ်နေတာတွေ ဖယ်အောင်ပေါ့”

“ဟယ်...ဒီကလေးမ ဇွတ်ပါလား၊ ဟိုမှာ အိမ်ပြောင်းနေတယ်လေ”

ကြားထဲက မနေနိုင်တော့ဘဲ အငွေ့ကပါ ဝင်ပြောလည်း

စို : စို : ၁၁၀၀

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၁၅

မြားက ဟွန်းခလုတ်ကို အားရအောင်သံရှည်ဆွဲနှိပ်ပြီးမှ...

“ဒါဆို...သူအိမ်ပြောင်းပြီးတဲ့အထိ မြားက ထိုင်စောင့်နေရမလား၊ ပြော ဟိုမှာကြည့်ဦး ကားကြီးတွေက တကယ့်ဟဲဗီးကြီးတွေနဲ့ ဒီလောက်လမ်းကျဉ်းလေးထဲ တန်းစီပြီးဝင်လာမှတော့ သူများခြံရှေ့ပိတ်ပြီပေါ့”

မြားက ခြံနှစ်ခြံရှေ့ တံတိုင်းသဖွယ် ပိတ်ရပ်ထားသည့် ကွန်တိန်နာကားကြီးတွေကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ အော်သည်။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ ဒါမျိုးကားတစ်စီး ရပ်ရင်ပဲ ခြံပေါက်တစ်ပေါက် ပိတ်သွားတာမျိုး။ အခုကလေးစီးဆိုတော့ သူမတို့ ရတနာစံအိမ်တင်မက ဟိုဘက်ခြံရဲ့ဝင်ပေါက်နားအထိ သွားပိတ်နေတာမျိုး။ စိန်စိန်က ကားတွေကို အကြည့်ဝေရင်း ဝတ်စုံဆင်တူနှင့် ပစ္စည်းတွေသယ်ချနေသော အလုပ်သမားတွေကိုပါ မြင်ဖြစ်အောင်မြင်ကာ...

“သူတို့လည်း လူအင်အားသုံးပြီးလုပ်နေတာပဲ၊ ခဏစောင့်ပေါ့”

ကူရှင်မှာ ကျောမှီကပ်ရင်းက...

“လိုက်မဲမနေစမ်းနဲ့မြား၊ အဆိုတော်ကောင်လေးရဲ့ လက်မှတ်မရတာနဲ့ပဲ တွေ့ကရာကို ဒေါသကြီးမနေနဲ့”

စို : စို : ၁၁၀၀

“မရတာ စိန်စိန်တို့ကြောင့်”

အိခနဲ ကူရှင်ပေါ်ပစ်ထိုင်ချပြီးပြောတော့ အဒေါ်တွေရဲ့ မျက်နှာနှစ်ခုက နောက်ခန်းဆီလှည့်လာတာ တစ်ပြိုင်တည်း။

“အလိုတော်”

မြားက လက်ပိုက်ကာကျော့မှီရင်း...

“ဟုတ်တယ်လေ...မြား ကျောင်းဆင်းချိန်ဆို တစ်ခါ တည်းတန်းသွားရင် မှီတာပဲ။ အဲဒီရှေ့ပင်း(နီ)စင်တာနဲ့ မြားကျောင်း နဲ့ ဘာမှဝေးတာလည်းမဟုတ်။ အခုတော့ အငွေတို့နောက်ကျလို့”

“ဪ...ငါတို့ကလည်း လမ်းပေါ်အလေလိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အရေးကြီးတဲ့ ကမ်စတမ်မာလာမယ်ဆိုလို့ စောင့်ရ သေးတာ။ လာတော့လည်း သူကြိုက်တဲ့ဒီဇိုင်းအပ်မယ်ဆိုလို့ ရွေးရ ချယ်ရနဲ့ နောက်ကျသွားတာမျိုးလေ”

“အဲဒီလိုအလုပ်များမယ်ဆိုလည်း မြားကို ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးပါဆိုတော့ အငွေတို့က”

“တိတ်စမ်း”

စိန်စိန်က ပိတ်အော်၍ တိတ်လိုက်ရပေမယ့် မကျေနပ်ခြင်း များက နှုတ်ခမ်းများမှ ပွစိပွစိနဲ့ ရေရွတ်တုံး။ ဒါကို နောက်ကြည့် မှန်ကမြင်နေရတာ အားမရ၍ ဒေါ်စိန်ထုပ်က နောက်ခန်းကို ချာခနဲ လှည့်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ အားပါးတရူပုပ်ကောက်ချိတ်နေသည့်

တူမချောအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“ညည်းကို ကားတစ်စီးသာဝယ်ပေးလို့ကတော့ ဟွန်း စွန် လေထဲရောက်သွားမှ ရစ်ဘီးနဲ့ထိန်းလို့ရဦးမှာ။ ညည်းကို ဒီလောက်အကြံအဦးနဲ့ ကြပ်မတ်နေတာတောင်မှ ကော်ဖီဆိုင်ရောက် သွားရတာနဲ့”

“အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် UFL ကျောင်းသူက ကော်ဖီဆိုင် ထိုင်တာ သေလောက်တဲ့အပြစ်ကြီးလား စိန်စိန်”

“ဟဲ့...ဒီကောင်မလေး”

အငွေက ဝင်ဟန့်သည်။

“အေး...သေလောက်တဲ့အပြစ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီနောက်ဆက်တွဲက ကမ္ဘာပျက်သွားနိုင်တယ်”

“စိန်စိန်ကျမှ အထူးအဆန်း၊ ကော်ဖီသောက်ရုံနဲ့ အပျက် သမားဖြစ်သွားရမဲ့ပုံ”

“မြား”

ဒေါ်စိန်ထုပ်က ဒေါသနဲ့အော်သည်။ ထို့နောက် မြားကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ...

“တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေတယ်ဟုတ်လား၊ အခု ရထား ပြီးသား အခွင့်အရေးပါ ပြန်သိမ်းမှာနော်၊ မယုံမရှိနဲ့၊ ဟွန်း အခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ထားဖို့က ဒီအိမ်မှာ ငါ့သဘောတစ်ခုထဲ”

“သိပါတယ်၊ ကြားမနေပါနဲ့၊ စိန်စိန်အာဏာကြီးမှန်း၊
တော်ပြီ ထစ်ခနဲရှိ ဒါနဲ့ပဲကိုင်ပေါက်ခဲနေရတာ၊ အဲဒီလွတ်လပ်ခွင့်
တွေကို မမက်မောအောင်လေ့ကျင့်ထားမှ၊ နို့မို့ နိုင်ကွက်က ဒါပဲ”

မြားက စုပုပ်ဆောင့်အောင်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းကာ တံခါး
ဆောင့်ပိတ်လိုက်တာများ တစ်နေရာတည်းကွက်ပြီး ငလျင်လှုပ်
သွားတဲ့အတိုင်း။ လက်ဆောင်ရလာတဲ့ ပိုစတာရယ်၊ အခွေရယ်ကို
ရင်မှာပိုက်ပြီး ဘေးအိတ်ကို စလွယ်သိုင်းကာ ကွန်တိန်နာတွေနား
မှ ဖြတ်လျှောက်သည်။ ရင်ထဲတန့်နဲ့နဲ့ တိုးပွားလာသော ဒေါသ
တွေက တွေရာလူအပေါ် ဖောက်ခွဲရန်အသင့်ရှိခဲ့ရာ...

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

သူမကိုကျောခိုင်းပြီး ပစ္စည်းတွေသယ်ရန် ညွှန်ကြားနေသူ
က မြားခေါ်သံရရချင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တာ ပျာပျာသလဲ။
ဒေါသမီးကြောင့် စူးရဲနေသည့် မြားမျက်ဝန်းတွေနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံ
မှ ချက်ချင်းမျက်နှာက အပျိုးကျိုးသွားကာ...

“ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးရမလဲခင်ဗျာ”

“ဒီကားတွေကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်းရှင်းပေး”

“အာ...အဲဒါကလေ ညီမရဲ့၊ ဟိုးအရှေ့ကကားဆီက
ပစ္စည်းတွေတောင်မကုန်သေး”

“အဲဒါဆိုလည်း ဘာလို့ကူညီပေးရမလဲဆိုပြီး လာမေးနေ
သေးလဲ၊ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောနေတာ၊ ဟိုမှာတွေ့လား”

ကျန်ရစ်ခဲ့သောကားကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

“ရှင်ကြောင့် လမ်းပိတ်ကုန်ပြီ၊ မြင်လား”

“ဪ...ဟုတ် မြင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟွန်း...ယဉ်ကျေးမှုကိုမရှိတဲ့လူ၊ ကိုယ်အဆင်ပြေဖို့
တဖို့တည်းကြည့်တဲ့လူ၊ အဲဒါကြောင့် ရပ်ကိုက ဘာနဲ့တူမှန်းမသိ
ဘူး”

အရပ်ချင်း မညီ၍ ခြေဖျားစောက်ထောက်ပြီး ရန်တွေ
ရုံ အားမရ။ တွန်းချိတ်ပစ်တိုက်သွားပုံက သူ့ကို ယိုင်သွားစေသည်။
ထို့နောက် ဆံပင်တွေ ဝဲခနဲခါပြီး မျက်စောင်းတောင် အဆစ်ထိုး
သွားသေး။ သူက ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ဖုရင်း...

“မလွယ်ပါလား”

လို့ ငြိုးငြူကာ ရပ်ထားဆဲ မာ(ခ)တူးငွေစိမ်းရောင်လေး
ဆီ လျှောက်လာတာ လမ်းပိတ်မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ရန်ပါ။
အခြေအနေ ဖြောင်းဆန်မသွားအောင်တော့ သူ ဆုတောင်းရမှာ
သူ့တာဝန်။

• • •

အခန်း (၃)

“နင်ကလည်း ဖိန်ဖိန်ရယ် စွတ်စွတ်အော်တာများ”

“အေး...အော်ရတာ မရိုက်ရက်လို့ဟေ့၊ ပြောသွားတာများ ကြည့်ပါလား တစ်စက်ကလေးမှမခံဘူး၊ အကြောက်အလန့်လည်းမရှိ၊ အုပ်ထိန်းတာ ဒီနှစ်ယောက်ပါဆိုမှ ဒီနှစ်ယောက်စလုံး မကြောက်လို့တော့ ပြီးရောပဲ၊ နင်တောင် ကြိုးတုပ်ပြီး ဟိုကလုပ်ချင်တာလုပ်သွားမှာ”

“ဟဲ့...အဲဒါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပုံမသွင်းခဲ့လို့လေ၊ အရိုးရင့်မှ ကြိုးစားလည်း အလကားပဲ”

“အဲဒါ...နင်မြှောက်စားခဲ့တာလေ အငွေရဲ့”

“ဪ...နင်ရောမပါတာလား၊ မရိုက်ရက်ဘဲ လက်ကြီး

ချစ်သူလေးနဲ့ နန်းတော်

၂၁

တရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆူပြီးမိနစ်မဆိုင်းဘူး ပြန်ချောဖို့ခြေလှမ်းပြင်နေတာနင်”

“ဒါကတော့ သူ့ခမျာမိဘမဲ့လေ”

“အေး...ငါလည်းဒီလိုပေါ့”

တပြန်တလှန် အပြစ်တွေပြော၊ ပြန်ဖြေရှင်းနှင့် လုပ်နေရာမှ

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ဘေးကားမှန်ကို ခေါက်တဲ့အသံကြားမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိတဲ့အပြင် ငွေထုပ်က သူမဘက်ကို မျက်နှာမူထားတာမို့

“ဟဲ့...အိမ်ပြောင်းနေတဲ့ကောင်လေးနဲ့တူတယ်၊ မှန်ချပေးလိုက်”

ကားမှန်ကိုချရင်း ကိုယ်ကို ဒီဘက်လှည့်မှ မြားနှင့်ရွယ်တူကောင်လေးကို ဒေါ်ဖိန်ထုပ်က မျက်ခုံးတွန့်ကာ အကဲခတ်သည်။ ကားမောင်းတိုင်း တပ်လေ့ရှိသော မျက်မှန်အမည်းကြီးအား ချွတ်ရန် ပြင်ပြီးမှ မချွတ်ဘဲ ဒီတိုင်းထားတော့ ကိုယ်က သူ့ကို ကောင်းကောင်းအကဲခတ်လို့ရတာပေါ့လို့ တစ်ခါတည်း တွေးမိ၏။ ကောင်လေးကတော့ တောင်းပန်ပြီးနှင့် ကိုယ်ကိုကိုင်ရင်း...

“မမတို့က ဟိုဘက်ခြံကနဲ့တူတယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

တိုပြတ်ပြတ်အဖြေကြောင့် ကောင်းလေးက ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ အိုတို့အမ်းတန်းဖြစ်သွားကာ...

“တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင်”

“မင်းကြောင့် မဖြစ်ပါဘူး၊ ပိတ်ရပ်ထားတဲ့ကားတွေ ကြောင့် ဖြစ်တာ”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟ၊ စကားပြောတာတောင် မပြေမပြစ် နဲ့” လို့ သူက စိတ်ထဲမှညည်းရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒီအတွက်ပဲ လာတောင်းပန် တာပါ၊ ကျွန်တော်တို့က ကြာဦးမှာဆိုတော့လေ မမတို့ဆင်းပြီး အိမ်ထဲဝင်နှင့်ပါလား၊ ကားတန်းပြီးမှပဲ မမတို့ကားကို ကျွန်တော် အိမ်တိုင်ရာရောက်”

“အို...မလိုပါဘူး”

အနီရဲရဲဝတ်စုံနှင့် တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ရတယ်...မင်းတို့ကိစ္စ မင်းတို့လုပ်ပါ၊ ပြီးမှ တို့ကားကို ဒရိုင်ဘာနဲ့လာယူခိုင်းမယ်၊ စိန်စိန် မှန်တွေတင်ပြီး လော့(ခံ)ချထား ခဲ့”

“OK”

အတိုင်အမောက်ညီရာ၌ စကားတင်မက အကြည့်ပါ တစ်ထပ်တည်း။ သူ့ကိုများ ကြည့်သွားတာ သူခိုးကြမ်းပိုးလိုလို။ သူ မကျေမနပ်ဖြစ်တာတွေ၊ အောင့်သက်သက်ဖြစ်တာတွေကို အိုဗာ ဖောက်တီးတန်း မမတွေကတော့ ဂရုစိုက်ပုံမရ။ လက်ကိုင်အိတ်တွေ အသီးသီးချိတ်ပြီး ကားအောက်ဆင်းမှ အလှတရားတွေက ထင်သာ မြင်သာ။ တစ်ယောက်က အပြာရင့်ရောင် ရင်ဖုံးနှင့် ထဘီကို အပျားနားမှာ ပန်းပွင့်တွေထိုးကာ မျက်မှန်အမည်းတပ် ဆံထုံးနဲ့မို့ မြန်မာဆန်ဆန်။ နောက်တစ်ယောက်က အနီရဲရဲဆွဲသားစကားနှင့် အနီရောင်ဘလောက်(စ်)အင်္ကျီကိုမှ ပခုံးကျော်ဆံပင်တွေက အခွေ အလိပ်များစွာကို နားအပေါ်မှာ ကျောက်စီအနီရောင်ကလစ်နှင့် ထိုးညှပ်တင်ထားပုံက ဣန္ဒြေဆန်ဆန်နှင့်။ ခွာမြင့်ဖိနပ်သံတွေက စည်းချက်ညီညီ။

“သူကပဲ ငါတို့ကားသောပေးတဲ့”

“အေးလေ...မောင်းမပြေးဘူးပဲထား၊ ကားထဲက တစ်ခုခု ဖြုတ်ခိုးရင် ဘာတတ်နိုင်မလဲ အငွေရဲ့”

“ဟုတ်ပ...ငါတို့ပစ္စည်းတွေ အသုံးအဆောင်တွေက ဘာတစ်ခုမှ အလကားရထားတာမရှိဘူးလေ”

“ကာယအားနဲ့ မပင်ပန်းတောင် ဉာဏ်အားတော့ ကုန်တာပဲဟဲ့၊ အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် အပျောက်မခံနိုင်ဘူး”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်က စောစောကရှိခဲ့သော မပြေလည်မှုတွေ ပျောက်သွားကာ အခုတော့ မဟာမိတ်လို။ တစ်အုပ်စုတည်း ဖြစ်သွား၏။ ကွန်တိန်နာကားကြီးတွေနား ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း အငွေက အကြည့်တစ်ချက်ပေကာ...

“ဟဲ့...ပစ္စည်းတွေကတော့ မနည်းမနောပဲနော်”

“အင်း...ငါကြည့်သလောက် အိမ်ရာပြောင်းရွှေ့ရေး အကျိုးဆောင်တွေတောင် ငှားပြီးပြောင်းတာမျိုး၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေကလည်း အားလုံးပက်ကင်ပဲ၊ မိသားစုများများနဲ့ ကိန်းခန်းကြီးမဲ့ဟာမျိုး”

“ငါတို့သတိထားရမှာက ဒီဖယ်မလီထဲမှာ မြားနဲ့ရွယ်တူ ကောင်လေးတွေမပါပါစေနဲ့ပဲ”

“အေး...ပါခဲ့ရင်လည်း သိပ်ဂရုစိုက်မပြန်သိလား၊ မြားရဲ့ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်တွေသာ အကုန်ပိတ်ထားလိုက်၊ အဓိကက မြားကို ငါတို့မျက်ခြေမပြတ်ရင် ရပြီ”

“ဟူး...မြားတစ်ယောက်နဲ့တော့ တကယ့်ကို အသက် ဝဝမရှူရဲတဲ့အဖြစ်ပါလားနော်”

ဒေါ်ငွေထုပ်က ခေါင်းမောပြီး ပင့်သက်ရွှိုက်ရင်း အော်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အနားက အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်ထုပ်ထံမှ ဟားခနဲ အော်သံနှင့် ခြေလှမ်းပါတုန့်သွားတာ ခံစားမိတာကြောင့်

“ဘာဖြစ်တာလဲ စိန်စိန်”

မျက်မှန်ချွတ်ရင်း စိန်စိန်က ရှေ့တူရှုဆီ မေးငေါ့ပြသည့် နေရာကို အငွေကကြည့်တော့...

“ဟင်”

မချီမဆန့် အာမေဍိတ်ထွက်သွားရသည်။ သူမတို့ရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရသော ခြံစောင့်လုံးလုံးဟာ ပါးစပ်မှာ ငွေမှင်ရောင် တိပ်ကြီး အဝိတ်ခံထားရကာ လက်ကောက်ဝတ်တွေကို ခြံတိုင်နဲ့ ပူးပြီး တိပ်နဲ့ချည်ထားသေးသည်။ စိန်စိန်တို့နှစ်ယောက်က အပြေး အလွှားခြေလှမ်းတွေနှင့် လုံးလုံးအနားရောက်သွားကာ...

“ဟဲ့...ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့အိမ်ကို အနုကြမ်း ဝင်စီးတာလား”

“ဪ...အငွေရယ် မေးနေရသေးလား၊ ဆက်စမ်း အခု ၁၁၉ ကို၊ ကုန်တော့မှာပေါ့ ငါ့ပစ္စည်းတွေ”

“အေး...အေး ငါခေါ်နေပါပြီ”

“အူး...ဂူး...ဂူး...အူး”

“ဟဲ့...ဘာခေါင်းခါတာလဲ၊ နင်ပါကြံရာပါလား၊ မိလုံး ပြောစမ်း”

လက်မြန်သော စိန်စိန်ကမေးရင်းနဲ့ ဇိုးခနဲဇတ်ခနဲ မိလုံးကို ပါ ရိုက်ပစ်တာ လက်မောင်းတွေ လက်ဖျံတွေဆီ။

“အူး...ဝူး”

“ဟဲ့...ဖြုတ်ခိုင်းနေတာစိန်စိန်ရဲ့”

“အေး...အေး ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါတွေခွာပေးမှ ငါသိချင်တာ မေးလို့ရမှာ၊ ခွာလိုက် အငွေ”

ဒီတော့မှ အငွေက လုံးလုံးပါးစပ်မှာကပ်ထားသော တိပ် ကို ဗြဲခနဲဆွဲခွာသည်။

“အား...အ နာလိုက်တာမမလေးရယ်”

“နာတာတွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ပြောစမ်း ငါ့အိမ်ကို ဘယ်သူဓားပြတိုက်သွားတာလဲ၊ မှန်မှန်ပြောနော် အလုံး”

“ပြော...ပြောပါ့မယ် မမကြီးရဲ့၊ ဓားပြမဟုတ်ပါဘူး မြား...မြားပါ”

“ဘာ”

ရင်ဘတ်ဖိပြီး ဘာအော်တော့လည်း ပြိုင်တူ။ အလုံးက ခေါင်းကိုထပ်ခါထပ်ခါညိတ်ပြရင်း...

“မြားလေ...ဒီထဲတစ်ယောက်တည်းဝင်လာတော့ အလုံး က မေးမိပါတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းလား၊ မမကြီးတို့သွားကြို တာ မတွေ့ဘူးလားဆိုတာကို အဲဒါ အလုံးကို စကားများတယ် ဆိုပြီးတော့ အခုလိုလုပ်သွား”

“အမယ်လေး...တော်သေးတာပေါ့၊ ငါ့အိမ် ဓားပြဝင် တယ်ထင်တာ”

စိန်စိန်က ပင့်သက်မှုတ်ရင်း ပြောတော့ အငွေက သူမကို မျက်စောင်းရွယ်ကာ...

“နင်ကလည်းလေ ဒီလောက်လေးအလုပ်ခံရတာကို ငိုကြွေးချက်မနဲ့၊ နင့်ယောက်ျား အရက်မူးပြီး နင့်ကိုရိုက်တာလောက် မဆိုးဘူးမဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ် မမလေးရဲ့၊ အရိုက်ခံရတုံးက အလုံးက ကိုယ်လုံးသေးသေးလေးမို့ပါ၊ အဟား ဒီကိုယ်လုံးလောက် ရှိလို့ကတော့ အဲဒီကောင်ကို တွန်းလှဲပြီး အပေါ်ကတက်ဖိတာနဲ့”

“ကဲ...တော်စမ်းပါ၊ နားညည်းတယ်၊ အငွေ လာ”

ညီမဖြစ်သူကို လက်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားတဲ့ မမကြီးကို အလုံး က သတိလက်လွှတ်ငေးနေပြီးမှ...

“မမကြီး...ဟာ ဒီမှာ လက်တွေကို ဖြည်ပေးသွားဦး

လေ၊ ဒီလိုကြီးမထားနဲ့နဲ့လေ မမလေး”

လှမ်းအော်လည်း အချည်းအနှီးပင်။ မမလေးတို့က ပေါ်တီ
ကိုအောက်မှ လှမ်းအော်တာက...

“အိမ်ထဲရောက်မှ အေးမာကို လွှတ်လိုက်မယ်”

“အဲ...အေးမာကိုမလွှတ်နဲ့၊ လာလို့မရဘူး မမကြီးရဲ့”

ဧည့်ခန်းဆောင်တောင်မဝင်ရသေး အထဲကအော်တဲ့အသံ
ကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဒိုင်းခနဲ အကြည့်ချင်းဆုံသည်။
ထို့နောက် ခြေလှမ်းတွေကို ဧည့်ခန်းထဲ မောင်းသွင်းလိုက်တာ
အပြေးအလွှား။ တွေ့ပါပြီ။ ဒါ သူမတို့ရဲ့အိမ်တော်ထိန်း အေးမာ။
ဧည့်ခန်းရဲ့ဆေးဘက်၌ အရောင်တူ၊ အရွယ်အစားတူ ထောင်ထား
သော ဧရာမကြွေပြားကြီးဟာ လူတစ်ဖက်စာလောက်ရှိပြီး အမြင့်က
လူတစ်ရပ်ကျော်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ အေးမာက ထိုပန်းအိုးကြီးနဲ့
ပူးတွဲပြီး ခါးလည်မှပလတ်စတစ်ကြိုးများနှင့် ချည်နှောင်ခံထားရ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကိုတွေ့သည်နှင့် အငွေ့မှာ သွေးပျက်ခမန်း
ကြောက်လန့်ချောက်ချားသွားရတာ...

“ဟဲ့...မလှုပ်နဲ့ မလှုပ်နဲ့ အေးမာ၊ အမလေး ကြံကြီး
စည်ရာတွေ ကိုယ်ကျိုးတော့နည်းကုန်တော့မှာပဲ၊ အဲဒါ ငါဈေးကြီး
ပေးဝယ်ထားတဲ့ ပန်းအိုးဟဲ့၊ တစ်လုံးသာကွဲလို့ကတော့

နောက်တစ်လုံးပါပစ်ရမဲ့ကိန်းဆိုက်မှာ”

“အေးမာသိပါတယ် မမလေးရဲ့၊ အဲဒါ မြား မြားလုပ်သွား
တာ”

ငွေထုပ်က ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်နေ
သလောက် စိန်ထုပ်က ဓားတစ်ချောင်းရှာပြီး ကြိုးတွေကို ဖြတ်ပေး
တာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်။ မတော်တဆ အိုးကြီးသာကွဲသွားလို့က
သူ့ညီမလည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန် နှလုံးကွဲ၍ သေသွားနိုင်သည်။
ဒီအိုးကြီးကို တွေ့စကတည်းက အရူးအမူးလည်းလိုချင် ဈေးက
ကြီးလွန်း၍...

“အိမ်အလှဆင်တာဆိုပေမဲ့ ဒီလောက်ဈေးကြီးပေးဝယ်
ရမှာ နှမြောစရာကြီး၊ ငွေအိပ်တယ် စိန်စိန်ရဲ့၊ ဒီလိုလုပ်မယ်ဟာ
နင်တစ်အိုး၊ ငါတစ်အိုးဝယ်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ဒီအိမ်မှာ နင်လည်း
နေတာပဲလေ၊ ဒီအိမ်ရဲ့ ပြင်ဆင်စရိတ်တစ်ဝက်တော့ နင်လည်း
ခံသင့်တာပေါ့”

ဆိုပြီး ဆွယ်တရားဟောသလိုလို၊ ခြိမ်းခြောက်သလိုလိုနဲ့
ပန်းအိုးဝယ်ဖို့ပါတနာ ရှာခဲ့သေးတာ။ စိန်ထုပ်ကလည်း ခေသူမှ
မဟုတ်။ စီးပွားရေးလောကမှာ ရှစ်စပ်ကဂျင်ဂျင်လည်ခဲ့သူမို့...

“တော်ပါ...စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နင့်ဟာက ဝယ်ပြီးပြန်

ထုတ်ရောင်းလို့လည်းမရ၊ နှစ်နဲ့ချီပြီးထားလည်း တန်ဖိုးတက်လာမှာမဟုတ်တော့ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး”

လို့ ငြင်းတုန်းက မျက်စောင်းကြီးတရွယ်ရွယ်နဲ့...

“ဟွန်း...နေရာတကာ စီးပွားရေးတွက်တွက်လို့ နင်ယောက်ျားမရတာ”

“ဪ...ပြောရှာတယ်၊ နင်လည်း အရာရာမှာ ကပ်စီးကျလွန်းလို့ အယိုကြီးဖြစ်နေတာများ”

ရန်တစ်ပွဲလောက်ဖြစ်လိုက်ရပြီး အဲဒီပန်းအိုးကိစ္စက ရတနာစံအိမ်ထဲ အတော်ကြီး ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ တစ်ရက်မှာတော့ အငွေဟာ ဆိုင်ကဝန်ထမ်းကြိုပို့သော လိုက်(တ်)အေ(စ်)ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ပန်းအိုးကြီးနှစ်လုံးအား ဝယ်လိုက်သည်။ သူမကို တွေ့တော့ မလုံမလဲနှင့် ရယ်ပြရင်း...

“အဟင်း...ငါ့ရှေ့မှာ နိုင်ငံခြားသားက မဆစ်ဘဲဝယ်နေတာတွေတာနဲ့လေ၊ ငါအတင်းဝင်ဝယ်ခဲ့တာ၊ အရင်ဈေးထက် နည်းနည်းတောင်ပိုများသွားတယ်”

တဲ့။ ရာဇဝင်နှင့်ချီပြီး အိမ်ရောက်လာသော ဒီပန်းအိုးကို စိန်ထုပ်အထိခိုက်မခံတာ ထိုသို့သော အကြောင်းရင်းများကြောင့်ဟု ဆိုလျှင်...

“ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး ဒီအိမ်ကလူတွေ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ခြံဝကကိစ္စကထားတော့၊ မြား ရှေ့ပင်(နံ)မောကနေ အဲဒီတိပ်ခွေအကြီးကြီးဝယ်လာတာ ဟိုအဆိုတော်ကောင်လေးရဲ့ ဝေါ(ရုံ)ရှိကိုကပ်ဖို့ နင့်ကိုယ်ကကြိုးကျတော့”

နေရာတိုင်း၌ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုကို ဝါသနာထုံသော စိန်ထုပ်က လက်ကိုင်အိတ်လည်း မချအား။ ထိုင်လည်းမထိုင်နိုင်ဘဲ ဆိုဖာလက်တန်းပေါ် တင်ပါးမှေးတင်ရင်း မေးသည်။

“ဟို...ဒီကြိုးက အေးမာကြိုးပါ မမကြီးရဲ့၊ အေးမာက စတုရန်းရှင်းနေတာ အစဲက ကဒ်ထူပုံးတွေ၊ သတင်းစာတွေကို အကုန်စုစည်းပြီး အခန်းထောင့်ပုံထားမလို့ ကြိုးယူပြီးအလာ မြားနဲ့ တွေ့တယ်၊ အဲဒါ ဘာကုသယရမလဲ မမကြီးတို့ကားသံလည်း မကြားဘူးလို့ပြောမိတာနဲ့ ဒီကြိုးခွေတောင်းပြီး အေးမာကို ပန်းအိုးကို မခိုင်းပြီး အခုလို”

“အင်း...ဖြစ်ရမယ်”

အေးမာစကားမဆုံးခင် ငွေထုပ်က မှတ်ချက်ချရင်း...

“ငါမပြောဘူးလား စိန်စိန်၊ မြားက သူမကျေနပ်တာရှိရင် မွေတော့မှာ တစ်အိမ်လုံးလိုလို”

“အေး...တစ်အိမ်လုံး မွေတာကိစ္စမရှိဘူးနော်၊ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မမွေဖို့ အရေးကြီးတာ”

“ဒါ...ဆို”

အပျိုကြီးနှစ်ယောက်မှာ ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ထာဘီတွေ စကဒ်တွေမကာ ဒုန်းစိုင်းပြေးတက်တာက ကျွန်းဝါရောင်လှေကားကွေ့ကွေ့ကြီးတွေဆီ။ အပေါ်ရောက်တော့လည်း အသက်ရဲရဲမရှူရဲ။ အမောမဖြေအားဘဲ မြားရဲ့အခန်းဆီ တစ်ခါထပ်ပြီး ဒုန်းစိုင်းရပြန်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်နေသော မြားအခန်းရှေ့မှာ ငါးမိနစ်လောက်ငြိမ်ရပ်နေပြီးမှ...

“ဒေါက်...ဒေါက် မြားရေ မြား၊ အငွေ့ကို တံခါးလာဖွင့်”

“ဘာလုပ်မှာလဲ...ပြောxxxမင်း မကြိုက်ရင်လာမရှူပါနဲ့တော့xxx ငါတို့က ရှေ့ဆက်လျှောက်ဖို့ဖွင့်ပေါ့xxxနောက်တစ်ခေါက်လောက် နည်းနည်းအော်”

ဂုန်းခနဲထွက်လာတဲ့ D.J တီးလုံးသံနဲ့ အော်သံဟစ်သံကြီးက တံခါးနား နားကပ်ထောင်နေတဲ့ အဒေါ်နှစ်ယောက်ကို အလန့်တကြား ဖြစ်သွားစေသည်။

“အောင်မလေး...ဒါ ဘယ်နှယ်ဟာကြီးတုံး၊ နားတွေကို အူထွက်သွားတာပဲ”

စိန်ထုပ်က နားပိတ်ပြီး သူမကိုအော်မေးသည်။ တံခါးတစ်ချပ်ခြားထားတာတောင် အထဲကတီးလုံးနှင့် အော်သံက

တစ်အိမ်လုံးကို သိမ့်သိမ့်တုန်ဟီးစေသည်လေ။ ငွေထုပ်က အစ်မဖြစ်သူလက်ကို ဆွဲကာ အခန်းနှင့်ဝေးရာသို့ခေါ်ရင်း...

“အဲဒါ...အခုဝယ်လာတဲ့ Hip Hop အခွေဟဲ့”

“ဘာ...Hip Hop၊ ငါဖြင့်မသိပေါင်၊ နားထဲဟော့ပေါ့လိုလို၊ ဟော့ဒေါ့လိုလိုပဲကြားတယ်၊ ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း ရန်ဖြစ်နေတာလား၊ စကားအမြန်ပြောနေတာလားပဲ”

“အေး...သွားမဝေဖန်နဲ့၊ နင့်တူမက အဲဒီ Hip Hop ကို သဘောကျတာ ပေါက်ကွဲခွင့်ရလို့တဲ့၊ ထားလိုက်ဟယ် သူ့ကိုယ်သူပြန်မမွေ့ရင်ပြီးရော”

“အေး...အေး ပြီးရော”

အခန်းဝက ခြေသံတွေ စကားပြောသံတွေ ပျောက်သွားမှ မြားက တံခါးဝနား ကပ်ထောင်ခြင်းကို အဆုံးသတ်သည်။ ထို့နောက် ဆူညံစွာထွက်ပေါ်နေသော သီချင်းသံ၊ မြူးကြွတဲ့တီးလုံးနဲ့ အတူ စင်ပေါ်စင်အောက် လွတ်လပ်စွာ ကခုန်နေသော လူတွေအား တီဗီဖန်သားပြင်မှာငေးရင်း...

မြား စိတ်တွေတောင်ပိတ်ပြီး ရောက်ရာပေါက်ရာ လွတ်ပစ်တော့မယ်။ ဒီလောကကြီးထဲ လွတ်လပ်စွာပျံသန်းပါရစေ။

အသန်း (၄)

“တွေ့လား...အဲဒါတွေကြောင့် ငါ ကိုရီးယားကားတွေ
မကြည့်ချင်တာ၊ ယောက်ျားလေးဘက်က မကြိုက်ပါဘူးဆိုမှ သူက
ဖျတ်ဖျတ်လူး၊ ဣန္ဒြေကို တစ်စက်မှမရှိဘူး”

စိန်ထုပ်ကပြောရင်းဆိုရင်းပင် ရီမုတ်ကရစ်သည့်ခလုတ်
အား နှိပ်ချသည်။

“ဟယ်...စိန်စိန်တို့ကတော့လုပ်ပြီ”

“ဘာလဲ...နင်က အဲဒီအခန်းတွေကို အရသာခံပြီး
ကြည့်ချင်သေးလို့လား”

“ကြည့်စရာလားဟဲ့၊ ဒီမှာ မြားကိုသင်ခန်းစာပေးမလို့”
သင်ခန်းစာဆိုတော့ အလယ်ဆိုမှာမှာထိုင်ကာ အလုံးခွံ

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

သော လက်ဖက်တစ်ခွက်စားလိုက်၊ ဒီဘက်က အေးမာရွာပေးသော
နေကြာစေ့တွေ ပါးစပ်ထဲပစ်သွင်းလိုက်နဲ့ ဇိမ်ကျနေသော မြားက
ခေါင်းထောင်သွားပြီး...

“လာပြီ...အငွေတို့ဟာလေ စကားပြောရင် မြားနဲ့ကို
မလွတ်ကင်းဘူး တကယ်”

လို့ပြောရင်းက

“ဟား...စိန်စိန် ရစ်တာကျော်သွားပြီ၊ play ကိုနှိပ်”

“ဟဲ့...အော်လိုက်တာအရမ်းပဲ၊ နှိပ်ပါ့မယ်၊ တကတည်း
ငါတောင်လန့်သွားတယ်”

“လန့်မှာပေါ့၊ ငေးမိငေးရာငေးနေတာလေ၊ ဒီမယ် မြား”

“ပြောလေ အငွေ”

“ဟဲ့...ငါ့ကိုကြည့်”

“ကျစ် နားထောင်တာပဲအငွေရာ၊ ကြည့်မှဖြစ်မှာလား”

မြားက ပလုတ်ပလောင်းသံနှင့် ထအော်သည်။ ဒီလိုအချိန်
မှာ ဒီအသံတွေက နေတိုင်းလိုလို ကြားရစမြဲမို့ အလုံးနှင့်အေးမာတို့
အတွက်တော့ မထူးဆန်းတော့ချေ။ တစ်နေ့လုံး ပန်းတိမ်ဖိုနှင့်
ဆိုင်ကို ကူးလိုက်သန်းလိုက် မြားရဲ့ဖယ်ရီလုပ်လိုက်နှင့် ချာချာလည်
နေသော အရှင်သခင်သုံးပါးက ဒီအချိန်မှာ ဖိုခနောက်ဆိုင် တွေ့ဆုံ

ခြင်းပင်။ ဥပမာ- စားပြီးချိန်တွင် မြား အာသီသရှိသော အခွေ
တွေကြည့်၊ ဝေဖန်ရေးလုပ် အငြင်းပွားသော ဒီတူအနီးသုံးယောက်
မှာ ဘယ်သူကမှ တပည့်မရှိ။ အကုန်ဆရာကြီးတွေချည်း။ သူက
အာဏာပြ၊ ဟိုက ဝါအရအုပ်ချုပ်၊ ကျန်တစ်ယောက်က သမ္မာနှင့်
ကြီးကြပ်ရင်း လူစုခွဲရတာမျိုးလည်းရှိသည်။ အတူနေတော့လည်း
မတည့်၊ မတည့်ပဲလည်း ကျောခိုင်းနေနိုင်တာမဟုတ်တဲ့သူတွေ။
အခုလည်း အငွေက တစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာမှထကာ မြားထံ
တစ်လှမ်းချင်း နွဲ့နွဲ့လေးလျှောက်လာ၏။ ပြောကြစတမ်းဆို ဒီအိမ်ရဲ့
အရှင်သခင်တွေဟာ အလှကိုယ်စီနှင့် ထင်ရှားကြတာပင်။ မမကြီး
ကျတော့ အမြဲတမ်းချည်သား၊ ပိုးသားတွေကို ရင်ဖုံးနှင့်ထဘီရှည်
ချုပ်ဝတ်ကာ နောက်တွဲဆံထုံးလေးနှင့်။ ထူပြည့်သောနှုတ်ခမ်းတွေ
ပေါ် အရောင်ဖျော့တင်သည်မရှိဘဲ ဆိုးလိုက်သမျှ နီညိုရောင်၊
ကော်ဖီရောင်တွေချည်း တခြားလူတွေအတွက် ရင့်ရော်သော
အရောင်တွေဟာ မမကြီးအတွက်တော့ တော်ဝင်ဆန်ကုန်တာချည်း
ပင်။

“မြားအမေ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ငါက ဒီရတနာမှာ
အကြီးဆုံး၊ အစ်မကြီး အစ်ရာတဲ့၊ ကလေးတွေနဲ့ရောပြီး ကလက်လို့
ဖြစ်ပါ့မလား”

ဆိုပြီး အမြဲခန့်ခန့်ထည်ထည်နေသလောက် မြားအပေါ်
တည်တည်ကြီးနှင့် အချစ်သည်းသူ။ မမလေးကျတော့ ခြေဖျား
တိုက်စကပ်တွေ၊ ခါးရှည်ဆွဲသားအင်္ကျီတွေကို ဝတ်လိုက်မှ အရောင်
တောက်တာတွေချည်းပင်။ နှုတ်ခမ်းနီကအစ အနီရဲရဲ၊ ပြီးတော့
ပြောသေးသည်။

“အင်္ကျီတွေ အရောင်တောက်တော့ အဟွန်း...
အဟောင်းမလွယ်ဘူးပေါ့၊ မဟောင်းတော့ အကြာကြီးခံတယ်၊
အကြာကြီးခံတော့ ခဏခဏမဝယ်ရဘူးပေါ့၊ မဝယ်ရတော့ အကုန်
အကျသက်သာတာပေါ့ဟယ်”

တဲ့လေ။ သူ့အတွက် ဘယ်လောက်ကပ်စေးနဲ့ပါစေ မြား
အတွက်ဆိုရင်တော့ နှမြောတသကြီးစွာနဲ့ ဝယ်တော့ဝယ်ပေးသား
ပင်။ ပြီးရင်လည်း ပြောတာ တဖျစ်တောက်တောက်။

“နင့်ဟာတွေက အလျှော်အဖွပ်ခံမယ်မထင်ဘူး မြား၊
ဘော်ကြယ်တွေ စီးကွင့်(နံ)တွေက”

“အဲဒါတွေက အဓိကဆွဲဆောင်တာ အငွေရဲ့”

“အေးလေ...ဆွဲဆောင်တာတွေ၊ ပြုတ်ထွက်ကုန်ရင်”

“ချောင်ထိုးထားမှာပေါ့”

တဲ့။ အဒေါ်နဲ့တူမက အဲဒီလို။ မမကြီးကျတော့ တစ်မျိုး။

“စကားအတိုင်းအရှည်မှာ အရှည်က ဈေးတောင်ပိုသက်သတာ။ အတိုမဝယ်နဲ့၊ ဈေးလည်းကြီး အစကမပြည့်နဲ့ အရှည်ဆိုရင် အတိုဝတ်ချင်ရင် ဖြတ်ဝတ်။ တစ်ထည်စာနဲ့ နှစ်ထည်ဝတ်လို့ရတယ်”

တဲ့လေ။ အလုံးတို့ကတော့ ဒီသုံးယောက်ကြားထဲ ပြေးပြေးလွှားလွှားနဲ့ပင် ပျော်နေရတာပင်။ အခုလည်း အငွေက သူမတို့အနားထွက်လာပြီး....

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား မြား၊ ယောက်ျားဆိုတာ သူတို့နောက်အရမ်းလိုက် သူတို့မတောင်းခင်ကတည်းက ပေးချင်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် ခွာချင်တာမျိုး၊ မိန်းမတွေ့ရုံစိတ်ကို ပြောင်းပြန်စီးပစ်”

“ဘယ်လိုပြောင်းပြန်လဲ အငွေရဲ့၊ အိုက်တင်ပေးရမှာလား”

“အိုက်တင်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အိုဟမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ စိတ်ထဲရှိတာဝှက်ထားပြီး တောင်းသလောက်မပေးနဲ့၊ မေးသလောက် မဖြေနဲ့၊ ရယ်ချင်ရင်တောင် ပြုံးရုံပဲပြုံး၊ ဒါမှ အဲဒီယောက်ျားတွေက”

“နင်...မြားကို ရည်းစားထားနည်း သင်ပေးနေတာလား အငွေ”

နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဟပေါ် ခပ်လျော့လျော့မှီထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထထိုင်ပြီးမေးတဲ့ စိန်စိန်ပါ ပါလာသောအခါ စကားဝိုင်းက ထုံးစံအတိုင်း ပွက်လောရိုက်နေသည်။

“ဟဲ့...ငါက ယောက်ျားတွေနဲ့ ဆက်ဆံတတ်အောင်”

“တော်စမ်းပါ...သူဆက်ဆံရမှာက ငါတို့စစ်ဆေးပြီး အောင်မှတ်ပေးမဲ့ ယောက်ျားမျိုးပဲ၊ ဒီမှာ မြား ယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါက”

“ဘယ်တော့မှမယုံရဘူး၊ အိုင်တွေလို့ ခြေမဆေးတောင် ခြေဖျားလေးတော့ ခတ်သွားချင်တဲ့လူချည်းပဲ၊ လစ်ရင်ဦးမယ်၊ မချောင်ရင်တောင်းမယ်ဆိုတဲ့အထဲ ယောက်ျားကထိပ်ဆုံး၊ ဒါကြောင့် ရည်းစားထားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ရည်းစားထားစရာ၊ ချစ်စရာမလိုဘူး၊ အဲဒါတွေရဲ့နီရုံးက အိမ်ထောင်ပြုတာပဲ၊ ချစ်တိုင်းမညားမဲ့အတူတူပါးတွေလက်တွေ့အနှစ်မခံနဲ့၊ ယောက်ျားပဲ တန်းယူ၊ အဲဒီယောက်ျားကို စိန်စိန်ရှာပေးမယ်၊ ကဲ ဒါပဲမဟုတ်လား”

တရစပ်ပြောပြီး ဖျတ်ခနဲထရပ်တော့ ပန်းချိတ်ရုံ ဂါဝန် ယန်းနုရောင်က ခေါ်ခနဲအသံပေးပြီး ခြေဖျားအထိ ဖြာဆင်းသွားသည်။ ညမီးရောင်အောက်မှာ အမှိုက်အုံခင်းတွေနှင့် ကောက်ကြောင်းမီလှသော မြားဟာ ရွှေရောင်ဆံပင်အလိပ်တွေကို လက်နဲ့သိမ်းပြီး ရင်ညွန့်

တစ်ဖက်ပေါ် ဆွဲချတဲ့အခါ အကာအကွယ်လွတ်သွားတဲ့ ပန်းသား
မွတ်မွတ်ဟာ ရွှေရောင်ဝင်းနေ၏။ အဒေါ်နှစ်ယောက်စလုံးက တူမ
ချောရဲ့အလှမှာ မှင်သက်မိတိုးမှာပဲ...

“ဒါ စိန်စိန်ပြောနေကျစကားတွေ၊ နားထဲဘယ်လောက်
ဝင်နေလဲဆိုတာ အခုမြားရွတ်ပြတာ တစ်လုံးမှမလွဲဘူးမဟုတ်လား”

အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ စိန်စိန်က နှုတ်ခမ်းပြည့်
ပြည့်တွေကို ဖွင့်ကာ အားပါးတရပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကြည့်စမ်း...မြား၊ သိပ်တော်လာပြီပဲ၊ ကောင်းတယ်
မြား အဲဒီလိုစကားတွေ နားထဲစွဲနေမှ မြားအနာဂတ် လှပလာမှာ၊
စိန်စိန်နဲ့ အငွေ့ကို ယုံစမ်းပါ၊ မြားအနာဂတ်အတွက် အလှဆုံးဖြစ်
အောင် ပြင်ပေးနိုင်မှာ ဒီနှစ်ယောက်ပဲဆိုတာ”

မြားက ခေါင်းညိတ်ပြီးပြရင်း ဧည့်ခန်းကို ကျောခိုင်းကာ
နှုတ်ခမ်းအစွန်းတွေ ကော့တက်သွားအောင် တိုးတိုးလေးရွတ်မိတာ
က

“နားထဲစွဲတာနဲ့ ရင်ဘတ်ကလက်ခံဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ်
တာ စိန်စိန်ရယ်”

• • •

အသုံး (၅)

“အား...ရူး...ဟူး”

“ဝေး...ရူးဟူး”

“Welcome”

ဆုဆူညံသံအော်သံတွေဟာ စုဝေးနေသော ရတနာစံအိမ်
ရဲ့ စကားဝိုင်းကိုရော အိမ်ခန်းထဲဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်နေသော မြားကို
ရော တုန်ခနဲဆွဲလိုက်သလို အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။
ဟေးခနဲ ဟားခနဲအော်သံတွေဟာ ကားစက်သံတွေနဲ့အတူ သူမတို့
စံအိမ်ကြီးနားအထိ နီးကပ်လာတာကိုး။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဒါ ဘာအသံတွေလဲ”

“အချိန်ကိုကြည့်စမ်း...ညကိုးနာရီရှိပြီ၊ ငါတို့ အိမ်သာ

ထဲ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုအသံတွေမှ မကြားဖူးတာ၊ အလုံး စီးတွေပိတ်စမ်း မြန်မြန်”

စိန်စိန်က အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ သူမတို့ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်မှာတော့ ကမ္ဘာပျက်မတတ် ဆူညံဆဲ။ လီဇာကိုဖိနင်းသံတွေ၊ ကတ္တရာလမ်းနှင့် ကားဘီး အရှိန်ပြင်းစွာထိတွေ့သံတွေ၊ ဘရိတ်ကိုဆောင့်နှင်း၍ ထွက်ပေါ်လာသောအသံတွေ ကြားထဲမှာ ရယ်သံတွေ၊ အော်သံတွေကြားနေရဆဲ။ မြားက ဧည့်ခန်းအလယ် တောင့်တောင့်လေးရပ်နေရာမှ ဂါဝန်ရှည်ကြီးရဲ့အများစုကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲမပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီပြေးသည်။ ရိပ်ခနဲမြင်သော အငွေ့က

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဟိုကလေးမ ဒါဘယ်ကိုပြေးတာလဲ၊ လာစမ်း လူရိပ်လူယောင်မပြန်၊ မတော် မသမာသူတွေဖြစ်နေမှဖြင့်”

“မသမာသူတွေက အဲဒီလိုအော်ဟစ်ပြီး လာမလား အငွေ့ရဲ့”

မြားက လှည့်လည်းပြော ပြတင်းပေါက်၌ ကာထားသော ခန်းဆီးစကို မျက်နှာတစ်ခုစာ အသာလေးလှုပ်ကြည့်သည်။

“ဟဲ့...ဘာတွေလဲဟင် မြား”

မြားရဲ့နောက်မှာ ပန်းကိုကိုင်ရင်း အရင်ဆုံးရောက်လာတာ

အေးမာ။

“သိဘူးလေ...မှောင်နေတဲ့ဟာ၊ ကားတွေအများကြီးပဲ၊ ဟိုဘက်ခြံထဲဝင်တာ တွေ့လား”

“အေး...တွေ့တယ်၊ ဂျစ်ကားတစ်စီး၊ နှစ်ခန်းတွဲကား အမြင့်ကြီးတစ်စီး၊ ဟယ်...ပြိုင်ကားတစ်စီး၊ မမကြီးစီးတဲ့ကားမျိုး ရောပဲ”

“ကားတွေက များလှချည်လား”

နောက်တစ်သံနဲ့အတူ ထပ်ရောက်လာတာ စိန်စိန်။ စိန်စိန် နောက်မှာ အငွေ့က ပုန်းကြီးတကားကားနဲ့ ထပ်ရောက်လာတာ

“ငါ ဖုန်းတော့အဆင်သင့်ကိုင်ထားမှာ စိန်စိန်၊ ဘာဗရုတ် သုတ်ခတွေ့မှန်းမသိဘူးဟေ့၊ အရေးအကြောင်းဆို ၁၉၇၇ ကိုခေါ်ရအောင်”

“ဗရုတ်သုတ်ခတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး အငွေ့”

အသံက ဟိုးအောက်ဆုံး မြားထဲမှ။ မြားက စကားလည်း ပြော အကြည့်ကိုလည်း တစ်ဖက်ခြံမှမလွှဲဘဲ...

“ကြည့်ပါလား၊ တန်းစီဝင်လာတဲ့ကားက ခြောက်စီး၊ အကုန်မော်ဒယ်(လ်)မြင့်တာချည်းပဲ”

“ဟော...ဟော ဆင်းလာကြပြီဟဲ့”

စိန်စိန်က အရေးတကြီးအသံနှင့် ထအော်သည်။

ဟုတ်သည်။ အမှောင်ထဲ ရှေ့ကားတစ်စီးသာ မီးထွန်းထားပြီး နောက်ကားတွေက မှောင်အတိချထားကာ ဆင်းလာပုံက သစ်ပင်က အရွက်ကလေးတွေ ကြွေကျလာသလို တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့်။

“လူတွေကလည်း မနည်းမနောပါလား၊ အဲဒါတွေအကုန် ဒီအိမ်ထဲနေမှာလားမသိဘူး၊ စိန်စိန်၊ လူကောင်းတွေရောဟုတ်ရဲ့ လားမသိဘူးနော်၊ ဟဲ့...နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတွေကလို ဂိုဏ်းစတား တွေများ ဖြစ်နေသလား”

“ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟဲ့၊ ဒါ မင်းမဲ့နိုင်ငံမှမဟုတ်တာ”

“အလုံးတော့ လူတွေလိုက်ကြည့်တာ အဟီး နှစ်ဆယ် တောင်ကျော်သွားတယ်”

“ဟော...အထဲကို လူတစ်ယောက်ဝင်သွားပြီ တွေ့လား မမကြီး”

ကြည့်နေကျချင်းအတူတူကို အေးမာက မျက်နှာလိုအားရ စိန်စိန်ထံ သတင်းပို့သည်။ မြားကတော့ တစ်ဖက်ခြံက လူထူးလူ ဆန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ မျက်တောင်လည်းမခတ်၊ အသက် လည်းမရှူဘဲ မှန်ပြတင်းမှာ မျက်နှာကြီးကပ်ကာ စိုက်ကြည့်နေ တာ မမှိုက်မသုန်။ လူတွေအားလုံးဟာ ဂိုးတဝါးမီးရောင်ထဲမှာပင် ယောက်ျားလေးတွေချည်းဖြစ်ဖို့များသည်။ အားလုံးက ခေါင်းစွပ်

ဆွယ်တာကြီးတွေ ဝတ်ထားကြတာလည်း ရှိသည်။ တချို့က ဦးထုပ်တွေ အစောင်းထားကြတာလည်းတွေ့ရ၏။ ထူးခြားတာက အသက်ကြီးကြီးလူကြီးပုံစံတွေ တစ်ယောက်မှမပါ။ ထို့ကြောင့် သို့လော သို့လောနှင့် အားလုံးစိတ်ထဲ တွေးနေစဉ်မှာပင် ဖျတ်ခနဲ ဝင်းထိန်သွားသော မီးမောင်းကြီးနှစ်ခု။

“အမေ”

“အောင်မလေး”

“ဟယ်”

မြားကလွဲ၍ ကျန်လေးယောက်စလုံး အာမေဇိုတ်တွေ အသီးသီးထွက်ကုန်တာ အလန့်တကြား။ အမှောင်ထဲထဲ မီးရောင် က စူးရှစွာပေါ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်...

“ဝေး...ဟေး...ဟေး”

ဆိုသော အော်သံတွေကြားမှာ အစိမ်းရောင်ခေါင်းစွပ်ဆွယ် တာ ဝတ်ထားသော ကောင်လေးက ဖျတ်ခနဲ ကားဘောနက်ပေါ် ခုန်တက်သည်။ မီးဆလိုက်က သူရှိရာသို့ တည့်မတ်စွာစိုက်ဆင်း ထားသဖြင့် အဝါရောင်ဦးထုပ်ဆောင်ကာ Skinney ဂျင်းအနက်နှင့် ဝေါ့ကင်းရှူးအဖြူရောင်ဝတ်ထားသော သူ့နောက်ကျောအား ထင်ထင်ရှားရှား။

“ဟေး...ဘော်ဒါတို့”

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ကောင်းကင်မှာဆန့်ထုတ်ပြီး
အော်ရင်း...

“စံနစ်ရဲ့ဂေဟာက ကြုံဆိုပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဝေး...ဟေး...ဟေး”

အော်သံတွေကြားထဲမှာ မြားဟာ နားကြားများလွှဲသွား
သလားရယ်လို့ တအံ့တသြကြီးဖြစ်လို့။ ပီပီသသကြားလိုက်တာက

“မြား...မြားရေ အဲဒါ နင်ကြိုက်တဲ့အဆိုတော်လေ၊ စံနစ်
စံနစ်လေ”

အပေါ်က အေးမာက မြားပန်းကိုတို့ရင်း အသံကျယ်ကြီး
နဲ့ အော်တုန်းမှာပဲ ကျောခိုင်းထားသောသူက ဖျတ်ခနဲ ဒီဘက်
အလှည့် မြားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်မှာ။ “အိုး...သူ”
မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသလား။ သူ မြားကိုမြင်သွားသလား မြား
မသိ။ မြားသိတာက ရင်တွေတစ်ချက်ချင်း ဆောင့်ခုန်နေတာက
ရင်ဘတ်ထဲ အပြင်းစားလျှင်တစ်ခုလို့။ မျက်လုံးတွေပြာတက်သွား
တာက ရိုင်းစိုင်းလွန်းတဲ့ရင်ခန့်သံကြောင့်လား။ ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့်
လား မရေရာသည့်ကြားမှာ သူမရူးသွပ်စွာ ကြည်ဖြူခဲ့ရသော
အနုပညာရှင် စံနစ်တဲ့လား။ ငေးနေရင်းမှာပင် ဖျတ်ခနဲ မြင်ကွင်း

ကွယ်သွားမှ သတိကဝင်သည်။ မော့ကြည့်တော့ စိန်စိန်က
လှိုက်ကာကို အဆုံးထိပိတ်ကာပြီးဖြစ်၏။

“မြား...ထစမ်း၊ အခန်းထဲသွားတော့၊ အိပ်ဖို့လုပ်”

အငွေ့မျက်နှာက အခုတော့ သိလိုစိတ်များနှင့် အရောင်
တောက်ပနေတော့ ခက်ထန်ခြင်းနှင့် ဒေါသကြားမှာ မဦးညွှတ်သော
ကောက်ကြောင်းများဖြင့် မြားကတော့ အမိန့်ကို ခေါင်းငုံ့နာခံတတ်
သည့်ဗီဇက မွေးကတည်းက မပါခဲ့သည့်အတိုင်း...

“အငွေ့...အဲဒါလေ မြားကြိုက်တဲ့ Hip Hopအဆိုတော်
လေ၊ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ သူ့အခွေဝယ်လာတာ၊ အခု သူက မြားတို့ရဲ့
အိမ်ဘေး”

“တော်စမ်း မြား၊ အိမ်ရှိရင် အိမ်နီးချင်းရှိမှာပဲ၊ အဲဒါ
ထူးဆန်းလား”

“တခြားလူက မထူးဆန်းပေမဲ့ သူကမြားကြိုက်တဲ့”

“အဲဒီကြိုက်တာကြီးကို ဘာလို့ ခဏခဏထည့်ပြောနေ
ရတာလဲ၊ စိန်စိန်နားမထောင်ချင်ဘူး၊ သွား အိပ်ခန်းထဲကို၊ အိပ်တော့၊
အငွေ့ မြားကို အိပ်ခန်းထဲပို့ပြီး နင် အဲဒီမှာပဲ စာရင်းလုပ်လေ”

“ဟင်...မြားအခန်းထဲမှာ”

အိပ်ခန်းဆီသွားရန်ပြင်နေသော မြားက ခြေလှမ်းတုံ့ပြီး

ပခုံးမှာ မေးဖျားစွန်းကပ်တဲ့အထိ နောက်လှည့်မေးသည်။ စိန်စိန်က ပြတင်းပေါက်ဆီ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ပေးပြီးမှ မြားကို လှည့်ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်စက်။

“အေးလေ...စာကြည့်ခန်းထဲ ကုပ်နေရတာ ပြီးငွေ့လို့ အပြောင်းအလဲပေါ့”

“ဟွန့်...စိန်စိန်အပြောင်းအလဲက ချက်ချင်းကြီးပဲ”

ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ပြီး မြားက နှုတ်ခမ်းစုပြောတာကို စိန်ထုပ်က မမှိတ်မသုန်ကြည့်ပြီးမှ...

“နောက်ထပ်ပြောင်းလဲဖို့တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကို ခေါင်းထဲထည့်ထား မြား”

တဲ့လေ။ မကျေမနပ်နှင့် မြားက အခန်းဆီတက်ခဲ့ရပေမဲ့ ရင်ခုန်သံက တစ်ပတ်မညှိုးခဲ့။ ထိုညက မြားအခန်းထဲမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ရင်း စာရင်းတွေလုပ်နေသော အဒေါ်တွေကို စိတ်ကောက်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်နေခဲ့ပေမယ့် နှလုံးသားထဲ ရင်ခုန်သံတွေ တိုင်းခန်းလှည့်နေတာ ကဲ ဘယ်သူသိမလဲ။

သူဟာ မြား အင်မတန်သဘောကျနှစ်ခြိုက်သော အဆိုတော်တစ်ဦးလေ။ ထို့ကြောင့် သူ အနီးနားမှာရှိတာကို မြားပျော်သည်။ ပြီးတော့ ကျေနပ်သည်။ ရင်ခုန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒီညက မစဲတဲ့ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ နှစ်သက်စဖွယ်ည။

အခန်း (၆)

“ဟဲ့...ဒါ ဘယ်လဲ”

စားပွဲခုံမှ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းပင် မပြည့်သေး ပခုံးပေါ်က ကျော်ပြီး ကျော့နောက်ရှိ ခရောစင်သိုင်းထားတဲ့ ဆောင်းဘီကြိုးကို လှမ်းဆွဲမေးတော့ မြားခြေလှမ်းတွေက ရောက်တဲ့နေရာမှာ တုံ့ခနဲ ရပ်ရသည်။ မြားက လှမ်းဆွဲထားသော အငွေလက်မှ လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း ကိုယ်ကိုတွန့်လိမ်ပြီး ရုန်းကြည့်ပေမယ့် အချည်းနှီး။ အငွေက လည်ဆွဲတွေ၊ နားကပ်တွေရဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံပါသော ကတ်တ လောက်ကို ကြည့်ရင်းက...

“မေးနေတယ်လေ၊ ဒါကဘယ်လဲလို့”

“ဘယ်သွားရမှာလဲ အငွေရဲ့ ကိုယ့်ခြံထဲပဲ ဟိုလျှောက်

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၅၁

ဒီလျှောက်ပေါ့”

“ဘယ်မှမလျှောက်နဲ့၊ ထိုင်နေ ဒီမှာပဲ”

စိန်စိန်က နီလာတွေ စိန်တွေထည့်ထားသည့် ဗန်းလေး ထဲ ဇာကနာလေးနှင့် ကျောက်မျိုးစုံ နေရာချပြရင်းက ပြောသည်။ စိန်စိန်အမိန့်ရတာနှင့် အငွေက သူမကျော့နောက်မှ ကြိုးကို ဆွဲတာ တင်းခနဲ။ မြားက နှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားသော ဆံပင်တွေ ခါသွား အောင် ခြေဆောင်ရင်း...

“တကယ့်အကျယ်ချုပ်ပဲ၊ ကိုယ့်ခြံထဲကိုယ်နေပြီး သွားချင် ရာသွားခွင့်မရတဲ့ဘဝ၊ ဒီမှာထိုင်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ၊ စိန်စိန်တို့အလုပ်စကတည်းက”

“ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါ၊ စိတ်ကောက်စရာမှမဟုတ်တာ၊ အင်တာနက်ထဲဝင်ချင်ဝင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဂျာနယ်ဖတ်၊ စားချင်တာရှိ ရင် အေးမာကိုခေါ်လုပ်ခိုင်းလေ”

“အဲဒါတွေက ရိုးသွားပြီဥစ္စာ၊ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အခွေသွား ကြည့်မယ်”

ချက်ချင်းချပစ်လိုက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်နောက်မှာ ခြေထောက်တွေက လှစ်လှစ်ပါအောင်လှမ်းရန် ပါမစ်ကျပြီးသား။ သို့ပေမဲ့...

“ငါ့မျက်စိအောက်မှာပဲနေစမ်းပါ မြားရယ်၊ ဒီဟာလေး ဒီခိုင်းဖော်ပြီးရင် စိန်စိန်တို့လည်း အိမ်ထဲဝင်မှာ၊ အဲဒီကျမှ အတူတူ ဝင် ဟုတ်ပြီလား၊ လာ စိန်စိန်တူမလေးက လိမ္မာပြီးသား၊ လာ”

ပြောရုံအားမရဘဲ စိန်ထုပ်က အားနေသောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် မြားလက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းဆွဲကာ လွှတ်နေသော ကျောက်ဖြူနဲ့မှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ မတတ်သာလွန်း၍ မြားက ထိုင်ချလိုက်ရပေမယ့် သိပ်ကျေနပ်ပုံတော့မပေါ်။ နှုတ်ခမ်းတွေလုံးနေအောင် မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်နေတာက...

“ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း လိုက်လို့မမှီတော့ဘူး၊ ကျောင်းဖွင့်ရက်ကျတော့လည်း အခါတိုင်းလို အိမ်ကိုအစောကြီးပြန်မပို့ဘူး၊ သူတို့နဲ့အတူ ဆိုင်လိုက်ရသေးတယ်၊ ညမှောင်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်၊ ဟွန့်...အခု ကျောင်းပိတ်ရက်ကျတော့လည်း ခြံထဲမှာတောင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မနေရတဲ့ဘဝ”

ဟတ်(ဖ)ရှုးလိမ္မော်ရောင်စီးထားသော ဖိနပ်ထိပ်ဦးဖြင့် မြက်ပင်တွေကိုဖိနင်းရင်း ရင်ဖွင့်နေတဲ့မြားကို ကြည့်ပြီး မသက်မသာနှင့် သက်ပြင်းချမိတာ အငွေ့ပါ။ ခရမ်းရင့်ရောင် တီရှပ်ပေါ် လိမ္မော်ရောင် ခူးကျကြိုးသိုင်းဘောင်းဘီလေးနှင့် မြားဟာ သူမတို့မျက်စိအောက်မှာတော့ တကယ့်ပီဘီကလေး။ ကြည်စင်တဲ့မျက်ဝန်း

တွေက မာယာများတဲ့ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှမသိဘူးလို့ ဝန်ခံနေသယောင်။ ကလေးဆန်တဲ့အပြုအမူတွေဟာ လှည့်စားတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေအတွက် ပြောတိုင်းယုံမဲ့ အနေအထား။

“ဒီအရွယ်က ပြီးလွယ်ငိုလွယ်တဲ့အရွယ်၊ ပိုဆိုးတာက မြားဟာ မမရွေးရဲသွေး အပြည့်ပါတာပဲ၊ အချစ်ကို အရူးအမူး ကိုးကွယ်ချင်တာမျိုး”

စိန်စိန် သုံးသပ်ပြကတည်းက အငွေ့ဟာ သွေးပျက်တုန်လှုပ်ခဲ့တာပင်။ အချစ်ကြီးသော မမရွေးရဲအဖြစ်ဆိုးပုံရိပ်လွှာဟာ ပြန်တွေးတိုင်း မနေ့တစ်နေ့ကလို ပူဇွေးစွာ သူမတို့ကို ခြောက်လှန့်ဆဲ။

“တစ်ခါမှ ဒဏ်ရာမထင်ဖူးတဲ့ နှလုံးသားက တစ်ကြိမ် တစ်ခါလောက် ဒဏ်ရာရခဲ့ရင် နာလန်မထူနိုင်တော့ဘူး အငွေ့၊ ငါတို့မြားကို အဲဒီယုံကြည်စရာမကောင်းတဲ့အရာတွေနဲ့ မထိတွေ့စေချင်ဘူး”

“ဒါဆို...ငါတို့ဘာလုပ်ကြမလဲ စိန်စိန်”

တုန်လှုပ်စွာ သူမကမေးတော့ စိန်စိန်က...

“ကာကွယ်ရမှာပေါ့ အငွေ့၊ အတတ်နိုင်ဆုံး အဖြစ်နိုင်ဆုံး အခြေအနေအထိ”

လို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ပိုဆိုးတာက ဟတ်ဖက်ခြံကို ရောက်လာသောသူသည် နှုတ်ခမ်းနှိမလေးတွေရဲ့ အသည်းစွဲ။ သူ့မှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်း အရှိန်အဝါ၊ နုနယ်ပျိုမျှစ်ခြင်းတွေ နဲ့အတူ ဆယ်ကျော်သက်တို့ရဲ့ အိပ်မက်ကို ဖမ်းဆုပ်နိုင်သူ။ ထိုသူ ကို မြားက သိပ်သဘောကျသည်။

“သူစာသားတွေက ဟတ်(ထ်)ကိုထိတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အချစ်က အရမ်းလေးနက်တယ်”

ပြောခဲ့တုံးက အငွေရော စိန်စိန်ကပါ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားခဲ့ကြသည်။

“သူ့အချစ်လေးနက်မှန်း ညည်းက ဘယ်လိုလုပ်သိတုံး မြား ပြောစမ်း”

ဆိုတော့

“သူ့သီချင်းတွေ နားထောင်ရင်သိတယ်”

တုံး၊ စိန်စိန်မှာ အဲဒီတုံးက လက်စုံခါကာ...

“အောင်မလေးဟယ်...ဘာတွေမှန်းမသိ ပတ္တတ်ပတ္တတ် နဲ့အော်နေတာ ရန်ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်နားထောင်ရမှာ လဲ”

လို့ပြောတော့ မြားက နှုတ်ခမ်းစွန်းတွေ ကော့တက်အောင်

ပြီးရင်း ရင်ခွင်ထဲက မွေးပွဲအရုပ်ကြီးကို တင်းနေအောင်ဆွဲဖက်ကာ

“ဟွန့်...စိန်စိန်က နားနဲ့နားထောင်တာကိုး၊ ရင်ဘတ်နဲ့ နားထောင်မှ သူ့ရင်ထဲက သယံဇာတအကြောင်းသိမှာပေါ့”

ထိုမျှအထိ ရင်ဘတ်ထဲက ခံစားချက်ကို အလေးထား သော တူမချောအနားသို့ ဒီအဆိုတော်ကောင်းလေး ရောက်လာခြင်း ဟာ ကောင်းသောနိမိတ်ပုံတော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။

“အဆိုးဆုံးက သူဟာ (celebrity)ဆယ်လီဘရစ်တီ ဖြစ်နေတာပဲ၊ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါတို့မြားမှာ အကောင်းဆုံးဆိုတာ ဘာမှဖြစ်လာနိုင်စရာမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်းလေးက ရည်းစား တွေလျှောက်ထားပြီး သူ့သီချင်းအတွက် ကုန်ကြမ်းရှာတာမျိုးတဲ့”

ကြားရသမျှ နားဝမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေရည်း ဖြစ်နေ တော့လည်း အငွေဟာ တိတ်တခိုး ပင့်သက်တွေချရင်း စိန်စိန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံစည်းသွားသော အကြည့်တွေထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးနှင့်ဖြစ်ပြီး အငွေက မြားထံ မျက်စပစ်ပြ၏။ စိန်စိန်က ‘ထားလိုက်’ဟူသည့်သဘောဆောင် သည့် ပုံစံမျိုးနှင့် မျက်မှောင်ကျုံ့ ခေါင်းယမ်းပြကာ...

“ဒီမှာကြည့် အငွေ၊ ငါ့ကပ်စတမ်မာမှာတဲ့ လက်စွပ် ဒီစိုင်းကလေး ဒိုင်ယာနာစေ့စပ်တုံးက လက်စွပ်တဲ့၊ ဒါမျိုးမဟုတ် လား”

စိန်စိန်က ကတ္တီပါအနီစ အုပ်ထားတဲ့ဗန်းလေးပေါ်က စီရိထားသော နီလာနှင့် စိန်ပွင့်တွေကို ပြသည်။ အငွေက လှမ်းယူ ကြည့်ရာ...

“စိန်နဲ့နီလာပါတာတော့ သိတယ်ဟေ့၊ ဘယ်လိုဒီစိုင်းလဲ ငါမသိဘူး၊ နေဦး ဒိုင်ယာနာသား ဝီလျံက သူကောင်မလေးကို စေ့စပ်လက်စွပ်ပေးတာလည်း အဲဒီဟာပဲမဟုတ်လား”

အငွေက စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ စိန်စိန်က စုပုပ်ကာ ငြိမ်နေသော မြားထံ မျက်စပစ်ပြ၏။ သဘောပေါက်သွားသော အငွေက ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ပြရင်း...

“မြား”

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ထူးပုံက မကြည်မသာ။

“အဲဒီမင်းသား စေ့စပ်တုံးက မှတ်တမ်းတွေ အင်တာနက်ထဲပါတယ်မဟုတ်လား၊ အငွေ့ကိုရှာပေးစမ်း”

ကိုယ်အာရုံလွှဲတာလည်းမသိအောင် အလုပ်ရှုပ်ဟန်ကလည်း ဆောင်ရသေးသည်။ ဒီတော့မှ မြားက သူမတို့ကို ကျောခိုင်းထိုင်နေရာမှ ဒီဘက်လှည့်လာပြီး...

“အင်တာနက်ထဲမှာ ရှာစရာမလိုဘူး၊ မြားသိတယ်၊ နီလာကို စိန် ၁၄ ပွင့်နဲ့ပြန်အုပ်ထားတာ၊ ဒီမှာ”

စိုးစိုးဇေတ်ဇေတ်နဲ့ မြားက စိန်ပွင့်နဲ့နီလာကို ညှပ်ယူရင်း နေရာချပြသည်။ စိန်စိန်က မေးထောက်ကြည့်နေရာမှ ပုံပေါ်လာသော လက်စွပ်ကြောင့်...

“တော်တယ်ဟေ့...တို့ရဲ့မြားက မြားရဲ့မှတ်ဉာဏ်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီညနေစာ အပြင်မှာဒင်နာသွားစားမယ်”

“ဟယ်...တကယ်နော် စိန်စိန်”

“တကယ်ပေါ့၊ ကြိုက်တဲ့ဆိုင်ရွေးထား”

“အူး...ဟူး၊ ဒါမှ တို့စိန်စိန်ကွ”

ကလေးတစ်ယောက်လို မြားကထခန့်ရင်း လက်နှစ်ဖက် မိုးပေါ်ဆန့်ကာ အော်သေးတာ။ အခုစိတ်ဆိုးလိုက်၊ အခုပျော်မြူးလိုက်နှင့် ကလေးစိတ်မကုန်သေးသော မြားကို အဒေါ်နှစ်ယောက်က ဝီတိပြုံးနဲ့ ငေးမဝတုံးမှာပဲ...

“မမကြီး မမလေး၊ လာပါဦး ခြံဝကို၊ ဒီမှာ...ဒီမှာ”

အလန့်တကြားအော်သံ ထွက်လာတာက ဂိတ်တံခါးမှူးအလုံးထဲမှ။ သူမကိုယ်ဝဝကြီးလည်း အားမနာဘဲ ကခုန်ပေါက်ခုန်ကာ ခြံတံခါးအပြင်ဘက်ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့မို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက ပြိုင်တူထရပ်ရင်း ခြံတံခါးဆီသွားတာလည်း ပြိုင်တူ။

• • •

အခန်း (၇)

“ဘာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ အလုံး”

“ဒီမှာ”

တုန်လှုပ်စွာ အလုံးက ခြံတံခါးအပြင်ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ လူတစ်ကိုယ်စာတံခါးပေါက်လေးဖွင့်ထားတာမို့ တံခါးဝက အရိပ်တွေကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရသည်။

“မိတ်စာလာပေးတာဗျ”

“ဟင်”

ရင်ဘတ်ဖိပြီး ခြေလှမ်းတွေက နေရာတင်ရပ်ကုန်တာလည်း အတူတူ။ သူမတို့ခြံတံခါးရှေ့ ရောက်နေတာက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ကောင်လေးအုပ်စုလိုက်ကြီးက အနည်း

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၅၉

ဆုံး ဆယ်ယောက်လောက်ရှိမည်။ ထိုထဲ၌ စွပ်ကျယ်အဖြူနှင့် ခူးကျဘောင်းဘီက စစ်စိမ်းရောင်ကို အိတ်တွေအများကြီးနှင့်မို့ ပွပွကားကားကြီးကို ဦးထုပ်ကျ လိမ္မော်ရောင်။ ဖိနပ်က ကွင်းထိုးဖိနပ်အဝါရောင်ကြီးနှင့်။ လည်ပင်းတွေ လက်ကောက်ဝတ်တွေမှာ ကြိုးတွေကွင်းတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့်ကောင်လေးဟာ...

“ကျွန်တော် စံနစ်ပါခင်ဗျာ”

ခါးညွတ်ခေါင်းငုံပြီး ပြောပုံကို စိန်စိန်က စေ့စေ့ကြည့်သည်။ အငွေက ပြတ်ထွက်တော့မတတ် မျက်နှာကြောကို တင်းပစ်သည်။

“တစ်နေ့ညကပဲ ဟိုဘက်ခြံကိုပြောင်းလာတာပါ”

“မင်း...လာရင်းကိစ္စက”

“မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ပါတီပွဲတက်ဖို့လာဖိတ်တာပါ ခင်ဗျာ”

စံနစ်က တရိတသေပြောသည်။ ဒီလမ်းထဲကို ကိုယ်က အခုမှရောက်သည့်လူသစ်မို့ မိတ်ဖွဲ့ချင်တာလည်းပါသည်။ ဖိတ်ခံ့သမျှအိမ်တိုင်းဟာ သူတို့အုပ်စုကိုတွေ့တာနှင့် တံခါးဖွင့်ကြိုဆိုခံ့တာချည်းပင်။ တလိုက်တလဲ့ ခင်မင်မှုများထဲမှာ စံနစ်ရဲ့ပရိသတ်ပါဆိုပြီး မိတ်ဆက်ခံ့တာပင်။ အခုတော့ ဒီရတနာစံအိမ်က...

“တကယ်ငွေကျတာပဲ၊ ပြောသမျှ ပြေပြစ်တာမရှိဘူး၊

မျက်နှာတွေကလည်း စကြာဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးကို သူတို့ပိုင်တဲ့ အတိုင်း မာန်မာနတွေ မချီမဆန်ရွက်ထားရတဲ့ အချိုးကွ၊ ကြည့်ဖိတ် နော် နစ်၊ ငါတို့ပြေးပေါက်မှားနေမယ်”

ကြားထားတဲ့သတင်းက အားတက်ဖွယ်ရာမရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ စံနစ်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ ဖိတ်ဖြစ်အောင် ဖိတ်မည်ဟူ၍ သာ။ အခုတော့ ကြားထားသမျှ ယုံရမည်။ သို့ပေမဲ့ သင်ဆိုးပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ကောင်းမည်ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားသူမို့ သူ့ရှေ့က မမနှစ်ယောက်ကို အချို့သာဆုံးပြီးပြရင်း...

“ဒီမှာ ဖိတ်စာပါခင်ဗျ”

“မပေးနဲ့၊ ငါတို့လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“အာ...ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူးခင်ဗျ။ ဟို ကျွန်တော်တို့က ခြံချင်းကပ်ရက်ဆိုတော့လေ အကူအညီလိုတာရှိလည်း”

“မလိုပါဘူး”

စိန်ထုပ်က ဖြတ်အော်သည်။ ပြီးမှ ထိုကောင်လေးအား ခေါင်းဖျားမှ ခြေဖျားအထိ အကြည့်ကို နှစ်ပတ်လောက်ဖြတ်ပြေး ပြီးမှ ဟွန့်ခနဲမဲ့လိုက်တာ ရှုံ့ချခြင်းများစွာနဲ့ပါ။ လက်ပိုက်ရင်း မေးဖျားကိုမော့ကာ...

“ငါတို့က ပါတီတက်ဖို့ ဝါသနာမပါဘူး”

“ပါတီတက်တဲ့ ဂျလေဗီအတန်းအစားထဲမှာ ငါတို့မပါဘူး”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းပြောတာမို့ စံနစ်စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်က ယဉ်ကျေးစွာဖိတ်ခေါ်တာ၊ တုံ့ပြန်ပုံက အရိုင်းဆန်လွန်း၏။ စံနစ်က မဲ့ခနဲပြုံးကာ သင်ဆိုးလျှင် ကျွန်ုပ်မကောင်းပါဆိုသော ဆောင်ပုဒ်ကို ပြောင်းပစ်၏။ ထို့နောက် ဦးထုပ်လျှာကို နောက်ပြန်ဆွဲလှည့်ကာ...

“အာ...ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်လူရွေးမှားသွားတယ်”

“အေး...သိရင် မင်းပြန်တော့”

“ကျွန်တော်ပြန်ဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဘာ...မပြန်တော့ မင်းကဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ၊

စကားက ဆုံးပြီလေ”

နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ၊ ပခုံးကျော်ဆံပင်အခွေအလိပ်တွေနှင့် ကက်ကက်လန်ရန်စွာသော အမျိုးသမီးအား စံနစ်က ရယ်ဟဟနှင့် ကြည့်ရင်း...

“စကားကဆုံးပေမယ့် ဖိတ်ဖို့လူကျန်သေးလို့”

“ဘယ်သူလဲ”

နှစ်ယောက်စလုံးက သံပြိုင်။

“ကြီးတော်တို့မလာလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူလာရင်ပြီးရော”

ကိုယ်တွေကိုကျော်ကြည့်ပြီး ပြီတီတီရုပ်နဲ့ မေးဆတ်ပြောတဲ့ကောင်လေးကြောင့် အငွေတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေါင်းပေါ်မိုးကြိုးဆယ်စင်း ပစ်ချလိုက်သလို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သတိရစွာ တစ်ပြိုင်တည်းအော်တာက

“မြား”

ဆိုပြီး ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ နှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားတဲ့ ဆံပင်အဖျားတွေကို လက်နှစ်ဖက်က စုံကိုင်ပြီး အူကြောင်ကြောင်ရုပ်နဲ့ သူမတို့အား ပြန်ကြည့်နေသော မြား။ နှစ်ယောက်စလုံး ဖျတ်ခနဲ ကိုယ်ချင်းပူးပြီး မြားကိုကွယ်ရပ်ကာ...

“အိမ်ထဲဝင်စမ်း မြား၊ သွား”

“ဟိုမှာပေးနေတယ် စိန်စိန်ရဲ့”

“ဟင်”

မြားလက်ညှိုးထိုးရာကို ချာခနဲပြန်လှည့်တော့ ဟိုကောင်လေးက ဖိတ်စာကိုင်ရက်သားလေးနဲ့...

“ရပြီ၊ ကြီးတော်တို့မလာလည်း သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ပေါ့၊ OK ဟိတ် မင်းနာမည်က မြားနော်”

“ဟုတ်”

“ဟဲ့...ဘာဟုတ်လဲ”

အငွေက ဒီဘက်လှည့်ဟောက်သည်။ စိန်စိန်က ခါးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ထတီမရင်း...

“ဟေ့...မင်းအခု ငါ့ခြံရှေ့က ထွက်သွားစမ်း၊ အခုသွား၊ မသွားရင် ငါရဲခေါ်မှာနော်၊ အလုံး ခြံတံခါးပိတ်”

ဆိုပြီး အိမ်နဲ့တွေ တရစပ်ချတော့ ကောင်လေးက ပခုံးတွန့်ကာပြုံးရင်း...

“သွားမှာပါ၊ ကြီးတော်ရဲ့၊ ကြီးတော်ကို ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မြားဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို မြင်ခွင့်ရလို့”

“ဟမ်...ဘာ”

ရီသဲ့သဲ့ပြောပုံက စိန်စိန်ကို ဆွေ့ဆွေ့ခုန်စေသည်။ ကောင်လေးက ခြေဖျားထောက်ကာ နှစ်ချက်သုံးချက်ခုန်ရင်း...

“မြားရေ ကိုယ်သွားပြီ၊ ကိုယ်တို့ဆုံမယ် ပါတီမှာနော်”
အော်သည်။ အငွေက မြားနောက်ကနေ ပခုံးကိုတွန်းကာ အိမ်ကြီးဆီ အတင်းတွန်းလွှတ်သည်။ မြားက နောက်လှည့်တကြည့်ကြည့်။ နောက်ဆံတင်ငင်နဲ့။ အဒေါ်တွေရဲ့ အဆူအပြောကြား ခေါင်းငုံ့ခံရင်းက စံနစ်မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေတာ ထပ်တလဲလဲ။

အခန်း (၈)

“သူတို့က ဒီဇာတ်မဟုတ်ဘူး၊ မိုးကုတ်ကတဲ့၊ ကျောက်
တွင်းတွေ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သူဌေးတွေ”

“ဒါပဲလား”

ဝရန်တာကို နောက်ပြန်လက်ထောက်ရင်း စံနစ်က
မေးတော့ ရှေ့ကြီးက မထိုးတတ်ထိုးတတ်နှင့် မျက်စောင်းရွယ်သည်။
ပြီးမှ...

“နာမည်တွေကိုက ဒေါ်စိန်ထုပ်၊ ဒေါ်ငွေထုပ်တဲ့၊ သူတို့
မိဘတွေက အတိတ်နိမိတ်ကောက်ပြီး ပေးခဲ့တာတဲ့”

“ရှေ့ကြီး...မင်းပေးတဲ့ အင်ဖော်မေးရှင်းက မှားနေပြီ”

“မမှားပါဘူး...ဒါ စိန်ပွဲစား ဒေါ်မမကြီးဆီက ငါ့မှာ

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၆၅

စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းဝယ်ပြီး သတင်းနှိုက်ထားရတာ၊ ဟေ့ကောင်
အဲဒီလက်စွပ်ဖိုးက မင်းစာရင်းထဲ ငါထည့်မှာနော်၊ ငါ့ကောင်မလေး
က စိန်မကြိုက်ဘူး”

“ဈေးကြီးလို့ မင်းမပေးတာပါ လဒရဲ့”

ဖိုးငွေက သူ့ဘေးနားလာရပ်ရင်း ဝင်ပြောသည်။ မှန်တာ
အပြောခံရတော့ ရှေ့ကြီးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်...

“မင်းဝင်ရုပ်မှ စကားစကပြတ်သွားပြီ”

သူက ရှုတည်တည်ပြောရင်းက...

“ငါသိချင်တာက မြားဆိုတဲ့ အရုပ်ကလေးအကြောင်း”

“ဟာ...လာမယ်လေကွာ၊ မင်းက ဆန္ဒတွေစောတာကိုး၊
ဟေ့ကောင် သိချင်းမှာတောင် အင်ထရီရိုတယ်၊ ပေးချင်တဲ့
မက်ဆေ(ချ်)ကို ဒုန်းခနဲချပြလို့မရ”

“ကဲ...ငှာမနေနဲ့ကိုယ့်လူ လိုရင်းပြော”

ဘိုဘိုပါ ပါလာ၍ စကားပိုင်းက ပိုအင်အားတောင့်သွား
သည်။

“အဲဒီကောင်မလေးက မင်းနဲ့ဘဝတူပဲကွ”

“ငါနဲ့”

စံနစ်က သူရင်ဘတ်သူ လက်မညွှန်မေးတော့ ရှေ့ကြီးက

ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး...မိဘမဲ့တဲ့၊ ဒေါ်စိန်ထုပ်တို့ရဲ့ အစ်မအကြီးဆုံးက မွေးခဲ့တာတဲ့၊ သူ့နာမည်က ပတ္တမြားတဲ့”

“ပတ္တမြား”

တိုးတိုးလေးရွတ်ရုံနဲ့ ရင်တစ်ခွင်လုံး နူးညံ့သွားတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ့ကို ငေးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံသည် ရင်ဘတ်၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာ၌ ငြိတွယ်သွားတာ သေချာခဲ့ပြီ။ အဲဒီမျက်ဝန်းထဲမှာ သူ့မနက်ဖြန်တွေရှိသည်။ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေရှိသည်ဆိုလျှင်...

“ပတ္တမြားက UFLကိုရီးယားဘာသာစကား တက်နေတာကွ၊ စက္ကန်းရီးယား၊ လက်ရှိ ရည်းစားမရှိ၊ အဒေါ်နှစ်ယောက်က သိပ်ကျပ်တော့”

“သူတို့ပုံစံက ငါ့ကိုအထာမကျသလိုပဲ”

“အထာမကျတာမဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ မင်းကို လုံးဝ မကြည့်တာ”

ပန်းကိုလာဖက်ပြီး ဘိုဘိုကပြောသည်။ သူက စူးစမ်းခြင်းတွေနဲ့ ဘိုဘိုအား ငဲ့ကြည့်တော့

“မင်း...ဖိတ်စာသွားပို့တဲ့နေ့ကို ပြန်တွေးကြည့်လေ၊ လုံးဝ

ကဆုန်ပေါက်နေတာများ မင်းကို ဟန်ဆောင်ပြီး ပြုံးပြဖို့တောင် သေမလောက်ကြောက်နေတာ”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

“သူတို့မှာ ယောက်ျားတွေကိုမှန်းတဲ့ အစွဲရှိတယ်တဲ့”

ရှေ့ကြီးက ဝင်ပြောပြီးမှ လက်ဝါးဖြန့်ကာ ပန်းစုံတွန့်ရင်း...

“မမကြီးရဲ့သတင်း”

နောက်ဆက်တွဲစကားကို ပြောသည်။

“ထင်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အပျိုကြီးတွေဖြစ်နေတာ၊ ငါ အရင် ဒီအိမ်ကိုပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြောင်းလာတုံးက ကက်ကက်လန် အောင်ရန်တွေ့တာက ပတ္တမြားကွ၊ ပြီးတော့ သူတို့ကားကိုလာရွှေတဲ့ ဒရိုင်ဘာက အဲဒီခြံစောင့်မိန်းမ ဝတုတ်ကြီး၊ အဲဒီကတည်းက ဒီအိမ်က နော်မယ်မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းကို ငါပြောခဲ့သားပဲ”

ဖိုးငွေက တွေးဆစွာပြောရင်းက သူ့ကို တည့်တည့်လာ စိုက်ကြည့်ရင်း...

“နေပါဦး...မင်းက ကောက်ကာငင်ကာကြီး ဘာလို့ ဒီလိုစုံစမ်းခိုင်းရတာလဲ”

“အေး...ငါလည်း အဲဒါမေးမလို့၊ ဒီကောင် ဟိုဘွားတော်ကြီးတွေကို တင်းပြီးတော့ ကောင်မလေးကို”

ဘိုဘိုက စူးစမ်းတော့ ဂျေကြီးက ပျာပျာသလဲနှင့်...

“ဟေ့ကောင်...အဲဒါတော့မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဟိုက အဖြူ ထည်လေး၊ ပြီးတော့ မင်းက သာမန်လူမဟုတ်ဘူး၊ တကယ် (celebrity) နာမည်ထွက်ရင် မင်းပဲအဓိကထိမှာ၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ တောင် မင်းက အသည်းခွဲသမားဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတာ”

စံနစ်က ဝေဖန်ချက်တွေကို မဖြေရှင်းဘဲ ဟိုဘက်အိမ်ဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ အနီရောင်အုတ်ကြွပ်မိုးထားသော အိမ်အိမ် ထဲတွင် သူ့ရဲ့ကောင်မလေးရှိသည်။ မင်း အခုဘာလုပ်နေမလဲ ကောင်မလေးရယ်။ ကိုရီးယားကားကြည့်ပြီး ခံစားနေမလား။ ဘာကြောင့် ငလျင်တွေဖြစ်တာလဲဆိုပြီး တွေးနေမလား။ ဒါမှ မဟုတ် လစ်ဗျားမှာ ဘယ်သူအနိုင်ရမလဲလို့ မှန်းဆကြည့်နေ မလား။ မင်းအတွေးတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းထဲမှာ ကိုယ့်ကို ဖျတ်ခနဲ လောက် သတ်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပြီ။

“ဟာ...ဒီကောင်ကွိုင်ပဲ”

နားနားကပ်အော်သံကြောင့် သူ့အတွေးကမ္ဘာထဲ သူပုန် ဝင်မွှေခံရသလို ဖြုန်းခနဲဒိုင်းခနဲ ဖျက်ဆီးသွားသည်။

“ငါတို့မေးနေတာ မင်းအာရုံမလာဘူးလား နစ်”

“ငါအာရုံလာနေတာ အချစ်အကြောင်း”

“ဟေ့ကောင်...အဲဒါ နောက်စီးရီးတိုင်တယ်(လ်)လား ရိုးတယ်ကွ”

ခေါင်းခါပြီး ဖိုးငွေကငြင်းတော့ နစ်က လက်မောင်းကို ပိတ်ထိုးသည်။ ပြီးမှ သူ့ရင်ဘတ်သူပုတ်ပြရင်း...

“နှလုံးသားရေးရာမှာ စီးပွားရေးရာတွေမရောနဲ့”

“ဟေ့ကောင်...ဒါဆို မင်း ဟိုကောင်မလေးကို တကယ်”

“အေး...တကယ်”

နစ်က ခေါင်းညှိတ်ဝန်ခံတော့...

“မင်းဟာက မမြန်လွန်းဘူးလား၊ တွေတာမှ တစ်ခါ တည်းရှိသေးတာကို”

“အချစ်မှာ ချစ်ဖို့ပဲလိုတာပါ ဂျေကြီးရ၊ အချစ်မှာ အချိန် မရှိဘူး”

“အဟား...မင်းကအတည်ကြီးပဲ”

“အေး...ငါက မင်းအတည်ဆို ကူညီပြီးသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးဘက်က”

“အဲဒါကို မပူစမ်းပါနဲ့ဖိုးငွေရာ ဒီကောင်က ကံဇာတာ စန်းလာဘ်သိပ်ကောင်းတာ၊ မိန်းကလေးတွေက ဒီကောင့်အတွက်

ဆို ရွာရန်ရွာနှင်းရှစ်ဆယ်ပဲ၊ ပြီးမှ ဒီကောင်မပါလို့ အတွင်းကြေ
သီချင်းတွေ ဆိုသွားရတာ”

ဘိုဘိုပြောတာတော့ ဟုတ်သည်။ စံနစ်က ငယ်ကတည်း
က မိဘမဲ့ခဲ့တာမို့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သာ အဖော်လုပ်ရင်း
ဝါသနာပါသည့် လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ အောင်မြင်ခဲ့တာမျိုး။ အခြေ
အနေအမျိုးမျိုးကြောင့် နီးစပ်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးတွေက ရေတွက်
လို့ပင်မနိုင်အောင် စံနစ်ဘက်က ရိုးသားခဲ့ပေမယ့် တခြားတစ်ဖက်
က စိတ်ကူးတွေနဲ့ ရွက်လွှင့်ခဲ့တာလည်း ကြုံရဖူးသည်။ ထင်သလို
ဖြစ်မလာတဲ့အခါ သူတို့သတင်းလွှင့်ကြတာက စံနစ်ဟာ အသည်း
ခွဲသမားတဲ့။ သူများအသည်းခွဲဖို့မပြောနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသည်း
မကွဲအောင် ကာကွယ်နေရသည့် စံနစ်မှာ သူမကိုတွေ့မှ အသည်း
ခွဲခဲ့ရတာဆိုလျှင်...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဂုဏ်ပြုလိုက်ရအောင်၊ ငါတို့ကောင်
ကြီးရဲ့နှလုံးသား သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတဲ့အတွက်”

ဘယ်အချိန်က ယူလာမှန်းမသိသည့် ဆန်းကစ်ဗူးတွေကို
ဖိုးငွေက လိုက်ပေးရင်း သူဗူးကိုမြှောက်ကာ...

“ချီးယား(စ်)”

လို့အော်သည်။ သူအပါအဝင် ကျန်ကောင်တွေက

လေထဲမှာ ဗူးတွေကို မြှောက်တိုက်ရင်းက...

“မင်းဂုဏ်ပြုပွဲက ဆန်းကစ်ဗူးလား”

“အေးလေ...တိုက်ဂါးလေးဘာလေးဆို ဟုတ်တုတ်
တုတ်”

“မပူပါနဲ့ အပေါင်းအသင်းတို့၊ လူစုံအောင်စုပြီး ဒီည
ရွှေကြမယ်၊ ကလပ်ကို”

သူကပြောတော့ ကျန်သုံးယောက်က ဟေးခနဲထအော်
သည်။ စံနစ်က ချက်ချင်း နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်ညှိုးတစ်ချောင်း
ကန်လန်ဖြတ်တင်ကာ ရှုခနဲလုပ်တော့ အားလုံးရဲ့အသံတွေ တိခန့်
ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာနား ခေါင်းတွေစုပြုတိုးလာ
ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟေ့ကောင်”

“ဧကန္တ ဒီကောင် ဘွားတော်တွေ အမြင်ကြည်လင်
အောင် အပိုးကျိုးပြတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“နိုး...နိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ မှားပါတယ်”

စံနစ်က ခေါင်းခါရင်း သူ့ဘယ်ရင်အုံကိုပုတ်ပြကာ

“ငါ့နှလုံးသားထဲက ကောင်မလေး လန့်သွားမှာစိုးလို့”

“ဟာ...ဒီကောင်”

၇၁

ပိုင်မြတ်နိုး

“မင်း ဝိုဠ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ အဲဒါ မမြင်ဘူးမှူးမြစ်ထင်၊ မချစ်ဘူး
တော့”

“အရူးစိတ်ဝင်”

ရှေ့ကြီး အော်ပေးတာကို ကျန်နှစ်ယောက်က အတိုင်
အဖောက်ညီညီ ဝိုင်းအော်သည့်ကြားမှာ သူကျေနပ်စွာ ရယ်သော
အသံက အကျယ်ဆုံး။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော မင်းနဲ့
ထပ်ဆုံပါရစေ။

အတားအဆီးတွေ ဘယ်လောက်ရှိရှိ။

• • •

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၉)

“ဟယ်...တုံကယ်ကြီး”

နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ဘတ်ဖိပြီး ပြိုင်တူဝိုင်းမေးတာကို
မြားက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မဉ္ဇူက မြားကို မယုံသလိုစေ့စေ့
ကြည့်ရင်း...

“နင်...နင်ပြောတာ စံနစ်ပါနော်၊ Hip Hop အဆိုတော်
စံနစ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို မဉ္ဇူရယ်၊ နင်လုပ်တာနဲ့ လူတွေသိ
ကုန်တော့မယ်”

မြားက တိုးတိုးလေးရွတ်ရင်း စာအုပ်နဲ့ဖိထားသည့် စက္ကူ
စွန်ရဲ့ အနားစလေးကို အသာငေးကြည့်နေမိသည်။ သီသီက

စိုးစိုးစာပေ

ထိုစာအုပ်ကို အသာလုပ်ကြည့်ရင်း...

“ဒါဆို ပါတီပွဲ နှင်မလာလို့ သူက စွန့်လွှတ်ပြီး အကြောင်းရင်းမေးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

စားပွဲခုံပေါ် တံတောင်ဆစ်ထောက်ကာ လက်ဖဝါးထဲ မေးဖျားထည့်ရင်း မြားက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အဲဒီညက အကြောင်း ပြန်တွေးလျှင် နှလုံးသွေးတွေ ပူနွေးစွာလည်ပတ်နေဆဲ။ လက်ဖျားခြေဖျားတွေက အေးစက်ထုံကျင်သွားစမြဲ။ ထိုညက သုဖိတ်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ညနေခြောက်နာရီလောက်ကတည်းက သူတို့ခြံထဲ ရောင်စုံမီးပွင့်တွေ လင်းလက်နေခဲ့သည်။ ဧရာမ ဘောက်(စ်)အကြီးကြီးတွေဆီက ထွက်သော မြူးကြွသည့် တီးလုံး သံများသည် လေအတွေ့မှာ ရတနာစံအိမ်ကြီးဘက်ဆီ ရောက်ရောက် လာတာ ကြားနေရ၏။ သွားခွင့်မရှိတောင် ဝရန်တာက ရပ်ငေးရ လျှင် မြားအတွက် စိတ်သက်သာရာ ရဦးမည်။ အခုတော့ စဉ်ဆက် မပြတ် စူးစမ်းနေသော အဒေါ်တွေရဲ့ အကြည့်ထဲမှာ မြားက အနေကျပ်၊ အသက်ရှူရခက်နှင့် ထိုညက မြားတို့ အိပ်ရာဝင်သည် အထိ သူတို့ဘက်က ပါတီပွဲက မသိမ်းသေး။ စံနစ်ပြောင်းလာ ကတည်းက သူမအခန်း၌ စာရင်းတွေလာလုပ်သော အဒေါ်တွေက လည်း ညတိုင်း သန်းခေါင်ကျော်မှ ပြန်ထွက်လေ့ရှိတာကြောင့်

မြားမှာ သူမတို့အတွက်ကို မစောင့်နိုင်ဘဲ အိပ်ပျော်သွားရတာချည်း ပင်။ ဘယ်လောက်အိပ်ပျော်သွားလဲမသိ မြား ဖျတ်ခနဲနိုးတော့ မနက်နှစ်နာရီ။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး မှောင်မည်းနေတာမို့ မြားက ကိုယ်ကို တစ်ဖက်စောင်းလှည့်ရင်း ပြန်အိပ်မယ်အပြင်...

“ဒုတ်...ဒုတ်”

နှင့် မှန်ပြတင်းကို တစ်ခုခုက လာတိုးတိုက်နေတဲ့အသံ။ အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့မို့ အိပ်ရာကမထဘဲ သေချာအောင် နားစွင့်ကြည့် တော့လည်း ကြားရသောအသံက ပျောက်မသွား။

“အင်...ဘာတွေလဲမသိဘူး၊ တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ အိပ်ရေး ကိုပျက်တယ်”

ထရပ်ရင်း ဆံပင်အခွေတွေကို ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် ဆွဲယူချ ကာ အသံထွက်နေသော မှန်ပြတင်းဆီ လိုက်ကာစအရင်ဖယ်ကြည့် တော့...

“ဟင်”

အာမေဋီတက ထူးထူးခြားခြား။ ထူးခြားမှာပေါ့ သူမရဲ့ ပြတင်းတံခါးမှ ပန်းနုရောင်အမြီးဖွားနဲ့ စွန်တစ်စင်း။ ချက်ချင်း ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပစ်တော့ ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသည့် လေဆာပျိုင့်မီးနီလေးက စွန်ရဲ့အမြီးဖွားဆီ တည့်မတ်စွာချိန်ပြထား

သည်။ ဒီတော့မှ အကြည့်က အမြီးဖွားမှာရေးထားသော စာတန်းကို ဖတ်မိသွားတာ။

“ဘာလို့မလာတာလဲ၊ ကိုယ့်မျှော်နေတာ”

တဲ့။ မြားက အသိစိတ်လွတ်သွားသူလို မှင်အနက်နဲ့ ရေးထားသည့် လက်ရေးရှည်စောင်းစောင်းလေးတွေကို ဖွဖွတို့ထိ ရင်း ပြုံးမိသည်။

“ဟဲ့...သတိလည်းထားဦး”

သီသီက ပန်းချင်းတိုက်ပြီး ပြော၏။ ဒီတော့မှ မြားစိတ်က ပစ္စုပ္ပန်ဆီ တစ်ပတ်ပြန်လည်လာ၏။ မဉ္ဇူက ထိုစာတန်းကို ကြည့်ပြီး...

“ဒါ စံနစ်ရေးတယ်လို့ နင်ယုံသလား”

ဝေဝေဝေ နှင့် မြားကငဲ့ကြည့်တာ မဉ္ဇူမျက်နှာဆီ။ မဉ္ဇူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ငါတို့စဉ်းစားထားဖို့ ပြောတာမြား၊ စံနစ်သာ ငါတို့ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာခဲ့ရင် နင့်ဘက်မှာ ငါရော သီသီပါရှိမယ်”

“နင် ဆိုလိုတာက”

“သူက နာမည်ကြီး celebrity လေ၊ ဒါဟာ သူ့သီချင်းတွေအတွက် ကုန်ကြမ်းရှာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်

သူ့သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်အတွက် ကြိုးစားပေးတာမျိုးရော”

မြား ငြိမ်ကျသွားသည်။ ခဏတွေ့လိုက်ရပေမယ့် နှလုံးသားထဲ စွဲထင်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ပုံဖော်တော့ ကိုယ့်ရင်ခွံသံတွေက သေချာကြောင်း သက်သေပြနေ၏။ သို့ပေမဲ့ မြားက သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း သီသီထံ အကြံဉာဏ်တောင်းသလို ငဲ့ကြည့်သည်။ သီသီက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“မဉ္ဇူပြောတာ ငါလက်ခံတယ် မြား၊ ပြီးတော့ စံနစ်က အချစ်ရေးကိစ္စမှာ ကျွန်းမခံဖူးတဲ့သူ”

“အဲဒီလိုဆို ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ သီသီရဲ့”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ နင် ဒီတိုင်းပဲနေ”

မဉ္ဇူက ဒီဘက်က အကြံပေးတော့ မြားခေါင်းလေး ဒီဘက်ပြန်လည်လာရသည်။

“ဒီတိုင်းနေဆိုတာက နင်ဘာမှမလုပ်ရှားနဲ့၊ သူ့ဘက်က စစ်မှန်ရင် သူမရအရ နင့်ကိုဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ၊ ငါတို့ အခုလိုပြောရတာ နင့်အတွက်ပါမြား၊ တကယ်လို့ သူ နင့်ကို ကစားတာမျိုးဆိုရင် ထိရှရမှာ နင်လေ”

“ဟုတ်တယ် မြား၊ သူက အခုချိန်မှာ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်တောင်မဟုတ်ဘူး၊ ပျိုတိုင်းမရအရယူချင်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်

အဲ အဲ မဉ္ဇူရေ လှုပ်ရှားပြီဟဲ့၊ လှုပ်ရှားပြီ”

ကော်ရစ်တာဘက် မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေတဲ့ သိသိက ထအော်သည်။ မြားနဲ့မဉ္ဇူက အပြူးအပြေနှင့်...

“ဘာလှုပ်ရှားတာလဲ”

“နှင်းဆီခြံကြီး၊ အဲ...ဟုတ်ပေါင်...ဟို...စံနစ်”

“ဘာ”

ပြိုင်တူ ခေါင်းတွေ ချာခနဲလှည့်ကြည့်တော့ မြားရင်ထဲ ဒိန်းခနဲထိန်းခနဲနှင့် မီးရှူးတွေ ပစ်ဖောက်ခံရသလို ရင်ဘတ်ဆီမှာ မီးရောင်စုံ ဝင်းခနဲလင်းခနဲဖြစ်သွားကာ ရိုးရာမပျက်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာရ၏။ မြားတို့အတန်းရှေ့မှာ စံနစ်နှင့် အပေါင်းအပါတစ်စု။ အဖြူရောင် တီရှပ်ပေါ် ချိုင်းမြတ်ခါးတို အင်္ကျီက အနက်ရောင်နှင့်။ ထုံးစံအတိုင်း ဦးထုပ်ကို တစောင်းလွှာလှည့်ထားသော စံနစ်ရဲ့အကြည့်က မြားထဲမှာ တန်းတန်းမတ်မတ်။ ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားရအောင် ကျယ်လောင်သော ရင်ခုန်သံ မြန်ဆန်ပုံက ကမ္ဘာကို တစ်ပတ်မက ပတ်ပြီးပြီ။ တုန်ယင်စွာ မျက်လွှာချရင်း ဟင်အင်းမကြည့်ပါနဲ့လို့ ရင်မောစွာတောင်းဆိုရင်း ထိုင်နေရက်နဲ့ မခိုင်ချင်တော့ဘဲ ပြုလဲချင်တဲ့ မြားအဖြစ်ဟာ။

• • •

အခန်း (၁၀)

“ဟယ်...အဲဒါ စံနစ်ဟဲ့”

“ငါတို့ကိုကြည့်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟဲ့...ထူးဆန်းတယ်နော်၊ UFL ထဲရောက်လာတာ”

“သူ့အသိရှိလို့နေမှာပေါ့”

“လက်ပြလိုက်ရင် ကောင်းမလား”

“အေး...နင်ကတွေးတုံး ဟိုမှာ ဖက်(စ်)ရီးယားက ချာတိတ်မတွေ သွားပြီးလက်မှတ်ထိုးခိုင်းနေပြီ”

“အဲဒီကောင်မလေးတွေက သိပ်ပြီးလက်ရဲစက်ရဲရှိတာဟဲ့၊ အရွယ်ငယ်သလောက် ဖလန်းဖလန်းထတဲ့ဟာတွေ”

အတန်းထဲမှာ တခြားလူတွေ အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် ဖြစ်နေ

သလောက် တိတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်ကျနေတာ မြားတို့သုံးယောက်ထဲ။
ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ ဒီဖြစ်ရပ်အပေါ် ရှေ့(ခဲ)ရပြီး ငြိမ်ကျသွား
ပေမဲ့ မြားကတော့ ဆူညံစွာသောင်းကျန်းနေတဲ့ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံနဲ့
ကိုယ် ရန်ဖြစ်နေရတဲ့မို့လို့။

“ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ မြား”

“အင်...ဘာကိုလဲ”

ရင်ခုန်တာကြောင့် မြားအသံရဲ့ အဖျားခတ်က တုန်ချင်
ချင်။

“သူ့အနား လူတွေဝိုင်းသွားပြီ၊ သူဘယ်သူဆီလာတယ်၊
ဘာလာလုပ်တယ်ဆိုတာတောင် ငါတို့အကဲခတ်လို့မရတော့ဘူး”

မဉ္ဇူစကား မှန်သည်။ တစ်ခဏချင်း ကော်ရစ်တာမှာ
ကောင်လေးတွေရော ကောင်မလေးတွေပါ ရုတ်ရုတ်သည်းသည်း
အုတ်အုတ်ခဲခဲမို့ သူ့အရိပ်လေးကိုတောင် တစ်စွန်းတစ်စပဲ မြင်ရ
တော့တာ။ ဒါတောင် တစ်ချက်တစ်ချက် လှစ်ဟသွားတဲ့ လူတွေရဲ့
ကြားကနေ စံနစ် လှမ်းကြည့်တာ တွေ့ရတော့လည်း မြားက
မျက်လွှာချပစ်တာ အကြိမ်ကြိမ်။ ဒါပေမဲ့ ထပ်မကြည့်ဘဲလည်း
မနေနိုင်ပြန်။ သူ့ဘေးက အပေါင်းအသင်းတွေက သူ့နားနားကပ်
ပြီး ဘာတွေပြောသလဲမသိ စံနစ်က အော်တိုထိုးပေးရင်း မြားကို

လှမ်းကြည့်ပြီး ပြီးပြတော့ ခံရခက်တဲ့ရင်ခုန်သံဟာ ဒီနားခဲ ဆောင့်ခုန်
ပြန်၏။

“ဘယ်လိုဆက်လုပ်မှာလဲ နစ်”

“အင်း...သူ့ကျောင်းဆင်းချိန်အထိ စောင့်ဖို့က ဖျက်ရ
မှာပဲ၊ ဒီလောက်လူတွေအုံနေတာ”

ကျေကြီးနဲ့ ဖိုးငွေက သူ့ဘေးမှာ ခြံရံရပ်ရင်းပြောသည်။
နစ်ကတော့ စကားမပြန်အား သူ့ရှေ့ပြိုကျလာတဲ့ ပရိသတ်တွေ
အား မေးသမျှဖြေ၊ ပြီးပြနုတ်ဆက်ရင်း လက်မှတ်ပါထိုးပေးနေရ
တော့ လက်ရောပါးစပ်ပါ မအားတဲ့အဖြစ်။ ထိုအခိုက် ဘေးထွက်
ရပ်နေသော ဘိုဘိုက သူတို့အနားသို့ရောက်လာပြီး...

“မင်းတော့မြေဖမ်းပြီ နစ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဂျာနယ်လစ်လေ၊ ခင်ဝါဝါ၊ သူက ဂျပန်ဘာသာမှာ
ဖက်(စ်)ရီးယားကွ၊ အခု ကင်မရာတကားကားနဲ့လာနေပြီ၊ မင်းကို
ဗျူးတော့မှာ၊ လစ်မလားဟောကောင်၊ လူအုပ်နဲ့ကွယ်ပြီးလေ”

“မလစ်ဘူး၊ ငါ သူ့အတွက် ဘာမက်ဆွေ(ချ်)မှ မပေးရ
သေးတော့”

“မင်းကိုမေးရင် အဖြေက အဆင်သင့်မရှိဘဲနဲ့”

စိုးရိမ်တကြီး ရှေ့ကြီးကဝင်ပြောသည်။ ဖိုးငွေက လူအုပ်ကိုကျော်အောင် လည်ပင်းရှည်ကြည့်ရင်း...

“အေးလေ...အဲဒီဂျာနယ်လစ်က မေးသမျှ ပေါက်ကရတွေချည်းပဲ၊ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ကလည်း မေးပါဘိသနဲ့”

“ရတယ်”

“အေး...ကြည့်လုပ် အနားရောက်နေပြီ”

ဘိုဘိုက တံတောင်နှင့်တို့ပြီး သတိပေးစဉ်မှာပဲ လူအုပ်ကို အတင်းကာရော ဖြဲရဲပြီး ဝင်လာတဲ့ ခင်ဝါဝါ။ သူမမျက်နှာကြီးကို ပြူးပြဲနေအောင်ပြရင်း...

“ဟဲလို စံနစ်”

“အဟဲ...မဝါ”

“ကြည့်စမ်း စံနစ်က ဒီလာမယ်ဆိုတာ ကြိုမပြောဘူး၊ တို့ဂျာနယ်အတွက် တစ်မိနစ်စာ အင်တာဗျူးဖို့ ပြောထားတယ်လေ၊ ဒီမှာ လူကိုပြေးလာလိုက်ရတာ လူကို ဟစ်ဟစ်ဖြစ်ရောပဲ”

“ဟင်...ဘာဟစ်ဟစ်လဲ”

အနား၌ရှိသော ဖိုးငွေက အလန့်တကြား ဝင်မေးသည်။ မမေးလို့ဖြစ်မလား သူဟစ်ဟစ်က အသည်းယားစရာကြီးကို။

“ဪ...ဘို ဘို ကလည်း သိပ်နောက်တာပဲ၊

လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဟစ်ဟစ်ဖြစ်စရာဆိုလို့ ဒီပါးစပ်ပဲရှိတာကို၊ မောလွန်းလို့ မောလွန်းလို့၊ အကြည်တော်စာအုပ်ဖတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲစွဲသွားတာ”

“ဟင်...UFL မှာ အကြည်တော်လာဖတ်တယ်”

ဘိုဘိုက ဝင်ကျပ်သည်။ ခင်ဝါဝါက မခိုတရိုပြီးရင်း

“အဟင်း...ဖတ်တာပေါ့၊ အကြည်တော်ကို တို့က အသည်းစွဲ၊ သူနဲ့တို့က ဘဝတူလေ”

“မတူပါဘူး၊ ဟိုကယောက်ျား၊ ခင်ဗျားကမိန်းမကို”

စံနစ်ကပါ ရုပ်တည်နှံဝင်ပြောတော့ ဒင်းက တဟိဟိရယ်ကာ လူကိုကန့်ကလျနဲ့ လာရိုက်သေး။ ပြီးမှ...

“နစ်က သိပ်နောက်တာပဲ၊ တကယ် သူလည်းလူပျိုကြီးတို့လည်းအပျိုကြီး၊ အဟင်း အဲဒါကို တူတယ်ပြောတာ၊ ပြီးတော့ အလုပ်အကိုင်ချင်းကလည်း အတူတူပဲလေ၊ နီးစပ်ပုံချင်းပြောပါတယ်၊ အဟိ...ဟိ”

သူဟာသူပြောပြီး သူဟာသူပွဲကျနေတဲ့သူမျိုး။ သူလိုဂျာနယ်လစ်က မီဒီယာလောကမှာရှားသည်။ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ ဘယ်ဂျာနယ်တိုက်ကမှ မခေါ်၍ ကိုယ်ပိုင်ဂျာနယ်တစ်တိုက် ထူထောင်သည်။ ပြီးတော့ သူပဲသတင်းထောက်၊ သူပဲ အယ်ဒီတာ၊

ဒါပေမဲ့ သူ့ဂျာနယ်က အောင်မြင်၏။ တခြားဂျာနယ်လစ်တွေလို
ဖိတ်စာရမဲ့ ပွဲတက်တာမျိုး စနစ်တကျချိန်းပြီးမှ အင်တာဗျူးတာမျိုး
မဟုတ်။ သူက တွေ့ရင်တွေ့တဲ့နေရာမှာ အနုပညာရှင်တွေကို
မှီရာဆွဲပြီး ဗျူးသည်။ (အင်္ကျီဆွဲတာပြောပါတယ်) နဂိုကတည်းက
အနုပညာသမားတွေကလည်း အားနာတဲ့စိတ်အခံရှိတော့ မေးသမျှ
တိုတိုဖြေပေးတာများ၏။ ထိုအခါ သူ့ဂျာနယ်ကို အမည်တပ်တော့
ဝမ်းမိနစ်တဲ့လေ။ တစ်ပတ်တစ်ပတ် ပလူယ့်အောင်ထွက်သည့်
သူ့ဂျာနယ်ထဲ တစ်မိနစ်တာမေးခွန်းတွေနဲ့ မင်းသားမင်းသမီး၊ အဆို
တော်၊ စာရေးဆရာက အစုံဆိုတော့ သူ့ဂျာနယ် ရောင်းကောင်းတာ
မဆန်းပြီ။ အခုလည်း အော်တိုထိုးခိုင်းနေသည့် သူတွေကြား အတင်း
တိုးပျော်ပြီး...

“ခဏလေးနော်...မမဗျူးချင်လို့၊ တစ်မိနစ်ပဲ ပလီ(စ်)”

ဟုဆိုကာ သူ့လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသော MP4က ရိုကော်
ဒင်းခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး သူ့ကိုဗျူးတော့၏။

“စံနစ်ရဲ့ လတ်တလောလှုပ်ရှားမှု”

“အချစ်ကိုလာရှာတာ”

နစ်က လှမ်းမြင်နေရသော အဝါရောင်လည်ထောင်
လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးနှင့် ဆံပင်အလိပ်လေးတွေကို မြင့်မြင့်လေး

စုစည်းထားတဲ့ မြားကို လှမ်းကြည့်ကာ အေးအေးဆေးဆေးပြော
သည်။ ခင်ဝါဝါကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ သူမလုပ်၍ သူ့ရှေ့က
မြင်ကွင်း ရှင်းသွားသည်လေ။ ခင်ဝါဝါကတော့ နစ်အဖြေကို
ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟင်...ဘာ...ဘာဖြေတယ်၊ နစ် အချစ်လာရှာတာ
ဟုတ်လား”

“ဪ...ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒါ UFLထဲမှာ ဒီကောင်
ရိုက်မယ့် ဗီဒီယိုကား”

ဂျေကြီးက အသည်းအသန်ဝင်ဖြေရင်း သူ့နံကြားကို
တံတောင်နဲ့တွတ်သည်။ ဒီတော့မှ နစ်က စကားဝါရောင်သမ်းသော
မြားရဲ့ပါးပြင်မှ အကြည့်ရွှေ့တာက ပန်းနုရောင်စိုကြွတဲ့ နှုတ်ခမ်း
ဝါးများဆီ။ ပြီးတော့ ပြောပုံက...

“ဂျေကြီး ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဒါဆို အခု ရိုက်မဲ့နေရာတွေပြီလား”

“ဟုတ်...တွေ့နေပါပြီ”

ကြည့်စမ်း...ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးဖြေတော့လည်း
မြားကိုကြည့်ရင်းနဲ့ပင်။ မြားက နွေနေ့ခင်းထဲ လူက အဖျားတက်
ချင်သလို။ ချမ်းသလိုလိုနဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လို့။

“ကဲ...ပရိသတ်တွေအတွက် စံနစ်ရဲ့နှုတ်ဆက်စကား”

လေး”

“အဟွန်း...အရမ်းချစ်ပါတယ်လို့၊ ငြီးတော့ ကျွန်တော် ချစ်သလို ပြန်ချစ်ပါလို့”

နားထင်နားရင်းတွေ ရှိန်းခနဲပူသွားသည်။ မြားတို့က ကော်ရစ်ဒါနဲ့ ကပ်လျက်ခုံတန်းဆိုတော့ လိုအပ်တာထက် ပိုကျယ် အောင် ဖြေတဲ့ သူ့အသံက ပီပီသသ။ မြားက ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာ လွဲကာ စိတ်ဆိုးလို့မဟုတ်မှန်း ကိုယ်တိုင်သိသည်။ သူ့မျက်ဝန်း၊ သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြုံးနဲ့ သူ့အသံကို ရင်မဆိုင်ရဲတာမျိုးပါ။ ဂျာနယ် လစ်ရဲ့ နှုတ်ဆက်သံ။ မိန်းကလေးတွေထဲမှ မိတ်ဆက်သံတွေကို မစွင့်ဘဲကြားနေရသည်။ ထိုအခိုက် မြားတို့ခုံတန်းဆီ လူရိပ်တစ်ရိပ် ထိုးကျလာကာ...

“ပတ္တမြား”

လို့ခေါ်တော့ မြားက

“ရှင်”

ထူးပြီး အလိုလိုခေါင်းထောင်မော့ကြည့်တော့...

“ဟင်”

သူ့အပေါင်းအသင်းထဲက မျက်မှန်းတန်းမိနေတဲ့ တစ်ယောက်။ သူက မြားကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ရင်း...

“ကျွန်တော်က ဘိုဘိုပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ဘာကိစ္စလဲမသိဘူးနော်”

မဉ္ဇူက ဝင်မေးသည်။

“ဒါလေး...နစ်ကပေးခိုင်းလို့ပါ”

စားပွဲပေါ် လျှောတိုက်ရောက်လာတာက အနက်ရောင် ဖုန်းအပြားလေး။

“ဒါ...က”

သုံးယောက်စလုံးအကြည့်က ဖုန်းဆီရောက်သွားပြီးမှ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်တော့ ဘိုဘိုဆိုသူက သူမတို့အနားမှာ မရှိတော့။ မရည်ရွယ်ဘဲ မြားအကြည့်က ကော်ရစ်တာဆီရောက်သွားသည်။ ဆုံစည်းသွားသော အကြည့်နှစ်စုံထဲမှာ နှစ်ယောက်သား နားလည် သော မျက်ဝန်းထဲက စာတွေကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရင်း စံနစ်က လက်ချောင်းတွေထောင်ပြီး နားနားကပ်ပြကာ ဖုန်းဆက်မည့်ဟန် လုပ်ပြသည်။ သူ့ဟန်ပန်ကို မြားက သတိလက်လွှတ် ဝေးနေစဉ် မှာပဲ ဖျတ်ခနဲ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်း တွေကော့အောင် ပြုံးပြသောသူကိုကြည့်ရင်း မြားက လွန်ဆန်ရန် အင်အားမဲ့ကာ ပြိုလုလုနှလုံးသားက ယိုင်လဲရန်အသင့်။

• • •

အခန်း (၁၁)

“ဟယ်...ဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အငွေကြည့်နေတာကြာပြီ၊ အိမ်သာထဲဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့၊ မြား နေမကောင်းဘူးလား၊ ဗိုက်မကောင်းတာလား။”

အငွေကမေးရင်း အနားသို့ထလာတော့ မြားက စောင်ကို ဆွဲဖယ်ရင်း မွေ့ယာအစပ်မှာ ဝင်ထိုင်ရသည်။ ညအိပ်ဝတ်သော ပိုးသားဂါဝန်ရဲ့ ဘေးအိတ်ထဲမှာ ဖုန်းထည့်ထားတာ အငွေမြင်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ အနားရောက်လာသော အငွေက နဖူးပေါ်လက်စမ်းရင်း

“ကိုယ်လည်းမပူပါဘူး။”

“ကျောင်းမှာဘာစားခဲ့လဲ မေးဦး။”

ကာကူလေတာခလုတ်တွေကို တဖျောက်ဖျောက်ရှိက်ရင်း

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၈၉

စာရင်းပြန်စစ်နေတဲ့ စိန်စိန်က လှမ်းပြောသည်။ မေးသူကမေးပေမဲ့ မြားမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား၍ အဖြေမရှိ။ အငွေက မွေ့ယာအစွန်းမှာ တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဧကန္တ...ငရုတ်သီးတွေစိမ်းနေအောင် ထည့်တဲ့ ရခိုင်သုပ်တွေ စားလာပြန်ပြီနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်သလား မြား။”

မြားအကြိုက်ဆို အငွေက တန်းသိသည်။ မုန့်တီသုပ်ဆိုရင် မြားတို့က ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် သုပ်သောရခိုင်သုပ်ကိုမှ လျှာတွေတောက်ိုး။ တကယ်တော့ နေ့လယ်က ဘာမှစားမရခဲ့။ စားချင်စိတ်မရှိဘဲ ကင်(နံ)တင်းက ဒီအတိုင်းထပြန်ခဲ့ရတာ ရင်ခန့်သံတွေနဲ့ ပြည့်နေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှားပါးသည့်အဖြေအတွက် အငွေက စကားလမ်းကြောင်းပေးလိုက်သလိုရှိရကာ...

“အဟင်း...ဟုတ်တယ်၊ မြား ငရုတ်သီးစားတာ နည်းနည်းများသွားတယ်။”

“နည်းနည်းတွေ များများတွေက အရေးမကြီးဘူးမြား၊ အဲဒါ ငွေအကုန်ခံပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ဝယ်ယူတဲ့အရသာ။”

“စိန်စိန်ကလည်း မြားကကြိုက်တာကိုး။”

“အေး...ကြိုက်လေ၊ မကြိုက်နဲ့ဆိုပြီး မတားတော့ အခုခံနေရပြီမဟုတ်လား၊ ဗိုက်ထဲပူမယ်၊ ထိုင်မရထအခက်နဲ့ အခန့်

မသင့်ရင် အစာအိမ်တောင်ထိတတ်တယ် မြားရဲ့”

စိန်စိန်က စာရင်းကို လက်စသတ်ဟန်နှင့် ကာကူလေတာ ပါပိတ်သည်။ ပြီးမှ မြားအနားလျှောက်လာရင်း

“ကဲ...အခုဘယ်လိုနေသေးလဲ မြား၊ ဝမ်းထဲသိပ်ပူနေ သလား”

“အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မြားခံနိုင်ပါ တယ်”

“ဒါဆို အဆာပြေတစ်ခုခုစားမလား၊ အငွေ ဂျူ(စ်)တစ်ခု ခု ဖျော်တိုက်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း...နေပါစေ အငွေ၊ မြား အိပ်ချင်နေတာ မျက်စိကျယ်သွားမှာစိုးလို့”

ချက်ချင်း အိပ်ရာပေါ်လှဲပြတော့ အငွေက စောင်ကို မြားရဲ့ ခါးနားအထိ ဆွဲခြုံပေးသည်။ စိန်စိန်က နာရီကိုတစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ရင်း

“အိပ်ချင်ရှာမှာပေါ့၊ တစ်နေ့ကုန် ကျောင်းတက်ထားရ တော့ ပင်ပန်းနေပြီလေ၊ ဒီညက အခါတိုင်းထက် အိပ်ချိန်ကျော် သွားသေးတာ၊ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့မယ်၊ အိပ်တော့မြား၊ အငွေ နင့်ကိုငါထုတ်ထားတဲ့ ဘယက်ဒီဇိုင်းပြမယ် သိလား”

“အင်း...ပြလေ၊ ငါတို့ဆိုက်က ဒီနှစ်အတွက် ဒီဇိုင်းအသစ် ထုတ်ဖို့ နောက်ကျနေတာ”

“အေး...အဲဒါပဲ ငါ့မှာ စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေတာဟေ့၊ ဒီဇိုင်းလုံးဝအတည်ဖြစ်သွားရင် ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ရှိသေးတာလေ၊ ဒီနှစ် တော့ မင်းသမီးကြီးနှစ်လက်နဲ့ တက်သစ်စမျက်နှာသစ်နှစ်ယောက် လောက်သုံးပြီး ဘုတ်ထောင်မလားလို့”

“ကောင်းတာပဲ စိန်စိန်၊ အပြောင်းအလဲလေးပေါ့”

အလုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးရင်း မြားအိပ်ရာပေါ်က ထသွားပေမယ့် အခန်းထဲက ထွက်သွားခြင်းမျိုးတော့မဟုတ်။ မြား အိပ်ခန်းထဲ၌ သီးသန့်ချထားသော ဆိုဖာနှစ်လုံးပေါ် သွားထိုင်ပြီး စကားပြောနေခြင်းမျိုးပါ။ မြားက စောင်ခြုံအောက်မှနေပြီး ကိုယ့် အတွက် ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်ပေးတဲ့ အဒေါ်တွေကို တွေ့ရတော့ လည်း စိတ်ထဲမှာ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရသည်။ မြားက ဒီရင်ခွင်တွေကို ခြေစုံကန်ပြီး နယ်ပယ်အသစ်ဆီ ပျံသန်းရန် အားယူ နေသည့် ငှက်တစ်ကောင်လိုဖြစ်နေပြီလား။ စိတ်ကူးထဲ စံနစ်ရဲ့ အပြိုးတွေကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်တော့ လိပ်ပြာမလုံခြင်းကနေ ဒေါသကထွက်ချင်ချင်။

“ကြည့်စမ်း...ပြောပြီးကတိမတည်တဲ့လူ”

အသံမဲ့စကားကို ရင်တွင်းကပြောမိသည်။ ဖုန်းပေးပေးပြီး ချင်းမှာပဲ သူတို့အုပ်စု ကော်ရစ်ဒါက ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားပြီး မကြာမီ မြားရဲ့ဖုန်းထဲသို့ပို့သော မက်ဆေ့(ချ်)ဝင်လာသည်။

“ညကျ ဖုန်းဆက်မယ်၊ မအိပ်နဲ့နော်၊ စောင့်နေ၊ အခုက စတူဒီယိုသွားစရာရှိလို့”

ဆိုတော့ မြားမှာ ရင်ဘတ်ဖိရင်း

“သွားပြီ”

လို့အော်တော့

“ဘာလဲ မြားရဲ့၊ သူစီစဉ်တာ အထာကျသားပဲ၊ အခု ဆက်ရင် နင်ရောသူရော ပြောရမှာ ဖိလင်အောက်မယ်လေ”

“ဟီဟီ...အနားမှာ နှောင့်ယှက်ပြီး နားထောင်မယ့်လူတွေ က ရှိနေတာကိုး”

အရေးထဲ သိသိတို့နှစ်ယောက်က ပြောချင်ရာပြော၊ အုမြူး နေပြီးမှ မြားကို မြှောက်တောင်ပေးသေး။

“ဟဲ့...do သာ do တော့၊ သူက ငါတို့ရှေ့မှာ ကြေငြာ သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူသဘောထားကအတည်”

တဲ့။ တတ်လည်းတတ်နိုင်ကြသည်။ တစ်ယောက်က အတည်ဆိုပြီး အားပေးပြီးမှ ကျန်တစ်ယောက်က

“စွတ်ရွတ်တော့မယ့်နဲ့ဦး၊ သိလား၊ မြား၊ နင်က အတွေ့ အကြုံမရှိတော့ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် နင်အရမ်းခံစားရမှာစိုးလို့၊ စံနစ်က အချစ်ရေးမှာ နာမည်ဆိုနဲ့ကျော်တဲ့သူ”

ပြောကြတာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးနှင့် နှစ်ယောက်ကို နှစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ မြားမှာသာ ဟိုဘက်ဒီဘက်လှည့်ရင်း ခေါင်း တွေ့မှူးလာရကာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်...

“အဲဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

လို့ အော်ပစ်မှ...

“နင် တွေးတွေးဆဆလေး လုပ်တတ်အောင်”

တဲ့။ ကိုယ့်မှာ ကြုံရမဲ့အရေးအခင်းအတွက် အကြံဉာဏ် မတောင်းနိုင်လောက်အောင်ကို သူ့အချစ် စစ်မစစ်အတွက် ခေါင်းစား ရတာ မနက်မှအခုညအထိ။ ဒီကြားထဲ ဖုန်းသံထွက်လာလျှင် စိန်စိန် တို့ကြားသွားလျှင်ဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ်က ရေဆူအမှတ်အထိ မြင့်တက် ၍ လူကကဏ္ဍာမငြိမ်။ သူကတော့ အခုချိန်အထိ အေးတိအေးစက် လို့တွေးကာ နာရီလှမ်းကြည့်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲ။

“အနုပညာသမားတွေ၊ အဲ အဓိကက အဆိုတော်တွေ၊ တေးရေးဆရာတွေနဲ့ စာရေးဆရာတွေက ညကျမှ အလုပ်လုပ်ကြ တာဟဲ့၊ တကယ့် ဆယ်လီဘရစ်တီတွေဆိုတော့ ပရိသတ်ကို ရှောင်

တာလည်းပါမှာပေါ့၊ ငါတို့လို သာမန်လူတွေက ညဆိုအိပ်ကြပြီလေ”

“ငါ ကြားဖူးတာရှိတယ်သိလား၊ အဆိုတော်တွေ၊ အဲအတူးသဖြင့် စံနစ်တို့အုပ်စုတွေက ညကျမှ ဘီယာသောက်တာတို့၊ ကလပ်တက်တာတို့ လုပ်တယ်တဲ့ဟ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ စုပြီးလေ၊ ဟဲ့...နှင့်ကိုဖုန်းဆက်ရင် သူ့အသံချည်းပဲ ဂရုမစိုက်နဲ့နော်၊ အနောက်ကအသံတွေပါ နားစွင့်ထား၊ မိန်းကလေးအသံတွေပါ ပါရင်တော့ သေချာပြီ နင်ရစ်တော့”

ဝိုးချသမျှထဲမှာ သူ့အကြောင်း အကောင်းတစ်ခုမှမပါ။ ဖြစ်နိုင်လောက်သည်။ နေ့ခင်းဘက်တောင် ဒီလောက် သူ့အနားမှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းနေတာ မြားမျက်မြင်။ နေပစေတော့။ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ဖုန်းမစောင့်နိုင်ဘူးလို့ စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ကာ မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်ချသည်။ သို့ပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေတာက ဘာကြောင့်လဲ။

• • •

အခန်း (၁၂)

“ဒီ...ဒီ...ဒီ...ဒီ”

မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်သည်။ အရင်ခံစားမိတာ အမှောင်ထုနဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြင်း။ ဖျတ်ခနဲ ဝမ်းသာစိတ်က ထိန်းချုပ်မရနိုင်။

“ငါ...အိပ်မက် မက်နေတာပဲ”

လို့ အသံထွက်ရေရွတ်တော့ ရင်ထဲပေါ့ပါးသွားသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ စံနစ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် စကားတွေ ထိုင်ပြောနေရင်းက မြားဘက် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ...

“ဆောရီး...မင်းဆီဖုန်းမခေါ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်အလုပ် ရှုပ်နေလို့”

တဲ့လေ။ မြားမှာ ဒေါသတွေရော ဝမ်းနည်းခြင်းပါ

လုံးထွေးကာ ရင်ထဲဆိုတက်လာတာကို သတိတရတွေ့မိသည်။

“အဟွန်း...တော်သေးတာပေါ့၊ အိပ်မက်ကနိုးသွားလို့”

တစ်ယောက်တည်း အပြုံးနှင့်ဆိုရင်း အိပ်ရာဘေးထားသော ရေတကောင်းကို လှမ်းယူရန်လက်အလှမ်း...

“ဒီ...ဒီ...ဒီ”

မြားဂါဝန်ဘေးအိတ်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ အချက်ပေးနေသော အသံ။ မြားက ခဏမျှ မျက်မှောင်တွန့်စဉ်းစားပြီးကာမှ...

“ဖုန်း”

ဆိုပြီး အလန့်တကြားထအော်ကာ ချက်ချင်းအိပ်ချင်စိတ်တွေ ပျောက်သွားသည်။ ဖုန်းလာနေသည်ဆိုသည့် အသံက မြားကို အိပ်ရာပေါ်မှ ဆွဲထူမတ်လိုက်သလို။ မြားက ဖုန်းထုတ်ကာ နားကပ်ထောင်ရင်း...

“ဟဲ့လို”

ကိုယ်ကထူးပေမဲ့ တစ်ဖက်က စကားသံထွက်မလာ။ မြားကြားရတာက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သံ။ အားရအောင်ရယ်ပြီးမှ...

“အိပ်ပုတ်ကြီးလိုက်တာကွာ၊ ကိုယ်ဖုန်းခေါ်နေတာကြာပြီ”

“အို...အိပ်ပုတ်ကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကဲကဲဆတ်အသံလေးကြောင့် စံနစ်က ရယ်ရိုက်ကို အသာသတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုစေ့ကာ သူမပြောသမျှ အာရုံစိုက်ထားမိသည်။ တစ်ဖက်က အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကြားပြီးမှ...

“ရှင်ပြောတော့ ညမှဖုန်းဆက်မှာဆို”

“အင်းလေ...အခု မဆက်လို့လား”

ခုတင်ပေါ်မှ မြားကဆင်းရင်း ညအိပ်မီးအရောင်နှင့် စားပွဲတင်နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဟွန့်ခနဲမဲ့ကာ...

“ဘာ...ညလဲ၊ အခု မနက်ရောက်နေပြီ၊ တစ်နာရီထိုးပြီလေ”

“ဒါပေမယ့် မိုးမှမလင်းသေးတာ မြားရဲ့”

“ဪ...ဟော် တရားကျဖို့ကောင်းတာလား၊ စိတ်နာစရာကောင်းတာလား မသိတော့ဘူးနော်၊ ရှင်က ညဆိုတာ အလင်းရောင်မလာမချင်းလို့ သတ်မှတ်ထားတော့ ဘာလဲ ကျွန်မက တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ရှင့်ဖုန်းကိုထိုင်စောင့်နေရတော့မလား၊ အဲဒီလိုဆို မဖြစ်ဘူး၊ ရှင့်ဖုန်းလာပြန်ယူ မြား အိပ်ရေးအပျက်မခံနိုင်ဘူး”

ပြောသွားတာ တရစပ်ထဲမှာ ကျွန်မဖြစ်သွားလိုက်၊ မြားဖြစ်သွားလိုက်နှင့် စံနစ်က ရယ်ဟဟဖြင့် သူမလေးရန်တွေ့သမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နားထောင်ပြီးမှ...

“မြား...ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား”

“အယ်”

ဒီတော့မှ မြား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ရှိန်သတ်ရမယ်မှန်း သိသည်။ သူနဲ့မြား ဘယ်လောက်မှ မရင်းနှီးဘဲ ကိုယ်က အရင် ရန်ထောင်ပစ်တာမျိုး။ တကယ်ဆို သူ့အပြော၊ သူ့ဖြေရှင်းချက်တွေ ကို နားထောင်သင့်တာမျိုးမဟုတ်လား။ ချက်ချင်း ထူပူရှက်ရွံ့လာတဲ့ စိတ်နဲ့ နှုတ်ဆိတ်သွားပေမဲ့ ဖုန်းကိုတော့ နားမှာကပ်ထားဆဲ။

“ဟေ့...ပြောလေကွာ၊ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

အောင်မာ ပြန်ဖြေသံက အိမ်အိမ်နဲ့။ စောစောကအသံနဲ့ တခြားစီလို့ ဝေဖန်ရေးလုပ်မိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို။

“ဒါဆို ပြောလေ ဘာလို့စိတ်ဆိုးတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး”

ဒီလိုပြောမှ ကောင်းမည်လေ။ အိပ်မက်ထဲက အရှိန်ရယ် ဖုန်းဆက်ချိန်နောက်ကျလို့ဆိုတာရယ်က ဖွင့်ပြောတိုင်းကောင်းတာ မျိုးမှ မဟုတ်တာ။

“ကိုယ်...ဖုန်းဝင်တာ နောက်ကျလို့လား”

သူမေးတာ တစ်ဝက်မှန်နေသဖြင့် မြားက ဘာမှပြန်မပြော

ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ သူထဲမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ထပ်ထွက်လာပြီးမှ

“ကိုယ် ဖုန်းခေါ်ဖို့စဉ်းစားနေတာ ညကိုးနာရီကတည်းက”

“ရှင်”

“တကယ်ပြောတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ မြားအနားမှာ လူကမရှင်းသေးတော့”

“အဲဒါတွေ ရှင်သိနေတယ်”

“အဟွန်း...သိထားတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ဘာတွေလဲ ပြော”

မြားမေးသံက အလောသုံးဆယ်။

“မြား...ညအိပ်ဂါဝန်ဝတ်ထားတာကအစ”

“ဟယ်...ရှင်...ရှင် ဘယ်ကနေကြည့်နေတာလဲ၊

ဟေ့လူ အဲဒါတော့မကောင်းဘူးနော်၊ ရှင် သူများအခန်းကို”

ဖုန်းကို ပါနဲ့ပခုံးကြားညှပ်ရင်း မြားက လိုက်ကာတွေ့ဆွဲစေ နေတာကိုပါ အသေးစိတ် သူမြင်နေရသည်။ စံနစ်က ခပ်ကျိတ် ကျိတ်ရယ်ရင်း...

“မြား...အဲဒီလိုပိတ်ထားလည်းမထူးဘူး၊ ကိုယ်မြင်နေရ တယ်”

“တကယ်ကြီး”

“အင်း...သိချင်ရင် ပြတင်းပေါက်နားကိုလာခဲ့၊ ခန်းဆီးလေး နည်းနည်းဖယ်ကြည့်”

သူပြောသည့်အတိုင်း မြားက နာခံရှာသည်။ ဆံပင်အရွေ့လေးတွေက ပခုံးပေါ် ကပိုကယိုဝဲကျနေပုံလေးနှင့် ဂါဝန်အနားစကို အသာမရင်း ပြတင်းပေါက်နားကပ်လာ၏။ ပြီးမှ ခန်းဆီးစကို ဆွဲဖယ်ကာ မှန်ပြတင်းဆီ ချောင်းကြည့်ပုံလေးကို သူကသဘောကျငေးရင်း

“ချစ်စရာလေး”

“ဟင်...ဘာပြောတာလဲ”

မသဲမကွဲမို့ မြားက ပြန်မေးခြင်းပါ။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ပြီလား ကိုယ့်ကို”

“ဟင်အင်း”

မှန်ပြတင်းအပြင်ဘက်ကို ပြူးတူးပြတ်ရှာရင်း မြားက ခေါင်းခါပြသည်။ တကယ်လည်း တွေ့မှမတွေ့ရတာပဲကို။ သူတို့ တစ်ခြံလုံးရော အိမ်ကြီးကပါ မှောင်မိုက်နေတာ။ သူဘယ်နားမှာ ရှိနေမှာလဲ။ အမှောင်ထဲက မြားကိုကြည့်တယ်ပဲထားဦး ဒီနှစ်အိမ် အကွာအဝေးက မြင်သာထင်သာရှိတာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့။ မြားက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လုံးထွေးရစ်ပတ်နေချိန်မှာပဲ

“ဟေ့...တွေ့လား”

“မတွေ့ပါဘူးဆို”

“ကိုယ့်ကိုမတွေ့ချင်ဘူးလား”

“ရှင် အပုန်းတော်မှန်း ကြွားမနေနဲ့၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဒါပဲပြော”

“အဟား...စကားပြောရင်း မျက်စောင်းထိုးပုံလေးက ချစ်စရာလေး”

“အင်”

စိတ်မှန်းနဲ့ရမ်းသမ်းပြီး မြားမျက်စောင်းထိုးတာ သူ ဘယ်နှယ်ဖြစ်သွားရတာလဲ။ မြားက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိဆွဲရင်း က သူ့ကိုလည်း မလွှတ်တမ်း လိုက်ရှာရင်း...

“ပြောလေ ရှင်ဘယ်မှာလဲ”

“အပေါ်ကို နည်းနည်းမော့ကြည့်လိုက်”

“ဟင်”

တွေ့ရတာ အံ့ဩစရာ။ သူက ခေါင်မိုးအစွန်းပေါ်မှာ အကျအနထိုင်လျက် လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်က မှန်ပြောင်းနှင့်။

“ရှင်က ဒီမှန်ပြောင်းအားကိုးနဲ့”

“အင်း...သူက အရမ်းအားကိုးရတယ်၊ ညအမှောင်ထဲ

လည်း မြင်ရတယ်။ ဘာတွေကာထားထား အထဲမှာ မီးဖွင့်ထားရင် အားလုံးတွေ့ရတယ်”

“ကြည့်စမ်း...ရှင်က”

နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ပြီး လည်တိုင်မော့ကာ သူ့အား ရန်ထောင် ရန်ကြီးစားနေတဲ့ ကောင်မလေးအား ခံနစ်က ချစ်မြတ်နိုးစွာငေးရင်း

“မင်းအတွက် ဉာဏ်နည်းနည်းကစားထားတာ”

“ဒါမျိုးက ရှင့်အတွက်မဆန်းဘူး မဟုတ်လား၊ ကောင်မ လေးတွေဆီ ချဉ်းကပ်ရမဲ့ဗျာဟာက သုံးနေကျဆိုတော့”

“ယုံပါ...ကိုယ်ဗျာဟာသုံးတာ မင်းတစ်ယောက်တည်း”

“ယုံရခက်ခက်ပဲ”

ပြတင်းပေါက်ပေါင်ကို ကျောနှင့်မှီရင်း မြားက သူထံ လှမ်းကြည့်ပြီး အေးစက်စက်နှင့် ပြောသည်။ ပြီးမှ ပန်းတွန့်ကာ

“ရှင့်ဆို ကြိုက်တဲ့ခိုက်တဲ့လူကပေါ့တော့”

“ပေါတာဝန်ခံပါတယ်၊ ရှားနေတဲ့အရာလည်း ပြောပြ မယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ချစ်သူက တစ်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရတဲ့အထိရှားတာ၊ တွေ့ပြန်တော့လည်း ချစ်ရသူက အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေကြားကဆိုတော့၊ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်တယ်”

ရှင်ထံ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ တလိုက်လိုက်ခန့်လာသော

နှလုံးသားဟာ လက်ဖျားခြေဖျားတွေကို ရုတ်ခြည်းအေးစက်သွား စေ၏။ ဒါ ခေတ်သစ်ရည်းစားစကားလို့ ဦးနှောက်က အချက်ပြ ပေမဲ့ လူကတော့ ရှက်စိတ်တွေနဲ့ ချောလွင့်သွားတာ တိမ်မြုပ်တစ်စ လို့။ သူနှင့် အနီးကပ်သာရှိခဲ့လျှင် ပါးပြင်တွေ ပန်းရင့်ရောင်လွှမ်း နေမှာ သူမြင်မှာ အသေအချာ။ မြားက ယောင်ယမ်းပြီး ပါးပြင်ကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်သည်။ ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ အဲဒီလက်ကို ဖြန့်ချ ရင်း မွေးကတည်းက နေရာကျခဲ့သော လက်တစ်ဖက်ဟာ အခုမှ ထားစရာမရှိတော့သလို။

“ဟို...မြား ဖုန်းချတော့မယ်၊ မနက်အစောကြီးထရမှာ”

ရှင်ထံ လှိုင်းထန်နေတဲ့ရှက်စိတ်ကြောင့် အသံတို့က တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိ။

“အစောကြီးထပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

သူကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။

“မြားတို့ အမြဲတမ်းလမ်းလျှောက်ထွက်တယ်”

“မြားတို့ဆိုတော့ ဟိုကြီးတော်နှစ်ယောက်ရောလား”

“အင်း...ဒါပဲနော်”

ချက်ချင်း ဖုန်းချရန် မြားကပြင်တော့

“ကိုယ်က ပြောလိုတောင်မဝသေးဘူး”

“ဟို...မြားက”

“အိုခေပါ၊ မြားသဘောအတိုင်း အလိုလိုက်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အလျှော့ပေးတာ၊ အဲဒါ ချစ်လို့”

“အို”

ဖုန်းကို နားနားကစားတော့ နားသံယံစပ်တွေမှာ နွေးထွေးရှိန်းမြဲနေတာ အသိသာကြီး။ မပိတ်ရသေးသော ဖုန်းထဲမှ သူ့အသံကြားနေရ၏။

“အိပ်မက်ထဲ ကိုယ်ပါရင် မနိုးနဲ့နော်၊ မြားကိုချစ်တယ် အဲဒါယ့်”

ဆိုပြီး ပြတ်ခနဲကြားရတဲ့အသံကြောင့် မြားက အလန့်တကြား သူ့ရှိရာ မော့ကြည့်မိသည်။ သူက ဖုန်းကို နှုတ်ခမ်းနှင့်ထိကပ်ကာ အနမ်းပေးဟန်လုပ်ပြတော့ မြား ပါးပြင်တစ်ဖက်ဟာ နွေးခနဲ။ မြားက ချက်ချင်းလိုက်ကာကို ဆွဲပိတ်ကာ မွေ့ယာဆီတက်ပြီး စောင်ကို ရင်ညွှန်အထိ ဆွဲခြံထားသည်။ ဒါတောင်သူ မြင်နေမှာလားဆိုတဲ့ စိတ်ထဲမှာ မလုံမခြံဖြစ်ရမဲ့အစား ကြည်နူးခြင်းက တသိမ့်သိမ့်နဲ့ လူကိုလိုက်စားနေတော့လည်း။

သူ့အချစ်နဲ့ မြား အသက်ရာကျော်ရှည်ချင်ပါသည်။

အခန်း (၁၃)

“ကြည့်စမ်း မြား၊ သိပ်သွက်နေပါလားဟေ့”

“အမယ် စိန်စိန်တို့မလိုက်နိုင်ဘဲနဲ့”

မြားက လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောပေမဲ့ ဖွဖွပြေးနေသော ခြေလှမ်းကို မရပ်တန့်ချေ။ အငွေက နီးစပ်ရာခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ စိန်စိန်ကပါ အတူထိုင်ရင်း ရှေ့သို့ရောက်သွားပြီဖြစ်သော မြားကျောပြင်လေးအား လည်ပင်းရှည်ကြည့်ကာ...

“မြားရေ ဆက်မပြေးနဲ့တော့လေ”

“အဲဒီနားပဲနေ၊ ခဏနေရင်ပြန်မယ်၊ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)စားမှာနဲ့ ပြင်မှာဆင်မှာနဲ့ဆို ဒီအချိန်လောက်ပြန်မှ”

“ဟင်...အစောကြီးကို၊ အခါတိုင်းဆို ကန်တော်ကြီး”

တစ်ပတ် ပြေးတာလေ အငွေရဲ့”

“အေး...ဒီနေ့ပြေးမရတော့ဘူး၊ ကမ်စတမ်မာ တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့”

ဝါးတစ်ရိုက်အကွာကို သူ့အော်ကိုယ်အော်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ကို သိပ်သတိမထားတတ်တာ မြားတို့တူအရီးတွေရဲ့စတိုင်လ်။

“အောင်မလေး အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ခေါင်းထဲထည့် ရင် မျက်တောင် တောင်ရဲရဲခတ်ခတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ကဲ့ရဲ့နေ တာတွေ မျက်တောင်တစ်ခတ်မှာ မျက်ခြေပြတ်သွားမှာစိုးလို့”

ဒါ စိန်စိန်ရဲ့ အယူဝါဒ။

မြား ဂရုစိုက်ရမှာ ဒီအဒေါ်နှစ်ယောက်။ မြား နားထောင် ရမှာ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးမစကား။ ဒါကို ခေါင်းထဲထည့်ထားရင် ရပြီ။

ဒါက အငွေရဲ့ သူမအပေါ် ချမှတ်ထားသော ဥပဒေသ။ အခု မြားခေါင်းထဲမှာ စိန်စိန်တို့အပြင် နောက်ထပ်တစ်ယောက် ထပ်တိုးနေပြီ။ သိရဲ့လားလို့ ပြောရင်း ပြုံးမိကာ မလုံမလဲနှင့် အငွေတို့ရှိရာ ခုံတန်းဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် မြားထံ လှမ်းကြည့်နေသော အဒေါ်နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အကြည့်တွေ ထဲမှာ ကျေနပ်ပီတိပြီးတွေက နှုတ်ခမ်းဖျားကိုယ်စီမှာ တွယ်ငြိရင်းက

“အငွေ”

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ သူမက ထူးကာ မြားထံမှအကြည့်ကို လက်စသိမ်းသည်။ ဒီဘက်လှည့်ကြည့်တော့ စိန်စိန်က ခုံတန်း ကျောမှီပေါ် လက်တင်ထားရင်းက

“ငါတို့မြားကို မမရွှေဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ပုံသွင်းနိုင်ခဲ့ ကြရဲ့လားဟင်”

“မမရွှေ”

အငွေက ကျောမှီချရင်း လက်ပိုက်တော့ လူက ဆန့်ဆန့် ရန်ရှိပြန်သွားသည်။ မေ့ပျောက်မထားပေမယ့် အတိတ်စာရင်းထဲ ခေါက်သိမ်းခဲ့သူတွေထဲမှာ မမရွှေက ထိပ်ဆုံးမှ။ အငွေက လည်ပင်း လိမ်ကာ မြားထံ တဖန်လှည့်ကြည့်သည်။ အနီရဲရဲထရက်စဟာ ဘေးလိုင်းစင်းတွေက အနက်ရောင်သာပါ၍ နဖူးစည်းကအစ ဂျူးဖိနပ်အထိ အနီရောင်လွှမ်းနေတဲ့ မြားကိုကြည့်ပေမယ့် မြင်နေရ တာက ညီအစ်မအားလုံးထဲမှာ အလှဆုံးဖြစ်သော မမရွှေ။

“အေးလေ...ကြည့်စမ်း မြားပြောင်းလဲလာပုံက ငါတို့ မျက်စိအောက်မှာပဲ”

“နင်က ကြိမ်ခြင်းလေးထဲက ဒီတာရဲကလေးလေးနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပြောတာကိုး၊ အချိန်တွေက ကြာခဲ့ပြီလေ၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ် တောင်ရှိပြီကိုး”

“အေးလေ...ဒီဆယ့်ရှစ်နှစ်မှာ ငါတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လည်း မေ့ထားခဲ့တာပဲ”

“ဘာလဲ စိန်စိန် နင်က မမေ့ဘဲ ပစ္စုပ္ပန်မှာ အတိတ်က ရင်ခုန်သံတွေ ပြန်နားထောင်ချင်လို့လား”

“သွားစမ်းပါ”

စိန်စိန်က မဆိုင်းမတွင်းပြီးမှ အငွေ့ကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း...

“နင်ကရော အဲဒီရင်ခုန်သံတွေကို မေ့နိုင်ပြီလား”

“အို...ကြာပေါ့ မေ့ခဲ့တာ”

“ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါတို့ရဲ့မနက်ဖြန်တိုင်းက မြားအတွက်”

“အဲဒါဆို မမရွှေလည်း ကျေနပ်မှာပါ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်က လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးရင်း မြားထံ တိုင်ပင်ထားဘဲ လှမ်းကြည့်၏။ အာရုဏ်ဦးရဲ့ နှင်းမြူအောက်မှာ မြားက သွေးပူလှေကျင့်ခန်းလုပ်ရင်းက ရွှေရောင်ဆံပင်တွေနှင့် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ချစ်စဖွယ်ကောင်းတုံး။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ကန်ရေပြင်ဆီ ပြန်ဆေးသည်။ တကယ်ဆို ခြေရာကောက်မရသောဖြစ်ရပ်များသည်။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၁၄)

“ဟိတ်...မြား”

“အို...အမေ”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်အကြည့် ဖျတ်ခနဲ လက်ပါအဆွဲခံရတာမို့ မြား ယိုင်ခနဲဖြစ်ပြီး ရောက်သွားတာက ကြီးမားသော ပင်စည်ကြီးဆီ ကျောက်လျက်။ ဒီတော့မှ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဘွားဘွား ကြီးရပ်နေသူရဲ့ မျက်နှာကို မြား တွေ့ရတာ။

“ဟင်...ရှင် စံနစ်”

“ရှား...တိုးတိုး”

လမ်းသွားလမ်းလာတွေကြားမှာစိုး၍ စံနစ်က ခပ်မြန်မြန်ဟန်သည်။ မြားကတော့ ကိုယ့်ရှေ့မှာရပ်နေသူကို အခုတိုင် မယုံ

နိုင်သလို ကြည့်တုံး။ ယုံချင်စရာမှ မကောင်းတာ။ ကိုယ့်ရှေ့က
တွေ့နေရသူဟာ ကျွဲကော်ကိုင်းမျက်မှန်ကြီး တပ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်း
မွှေးအဖြူကြီးနှင့်။ အဘိုးကြီးတွေဆောင်းထားသော လျှာတိုတို
ဦးထုပ်အပြားကလေးနှင့်။ အဘိုးကြီးတွေသာဝတ်သော သက္ကလပ်
ကုတ်အင်္ကျီအမဲမှာ မာဖလာကအညိုနှင့် အမဲကွက်။ အောက်က
ပလေကပ်ပုဆိုးအပြာရောင် အကွက်ကျကြီးကိုမှ ကင်းဘတ်ရှူး
အဖြူရောင်က စီးထားသေးသည်။ ပြီးတော့ တုတ်ကောက်ကြီးနှင့်
မိုး အနီးကပ်တွေ့ရလို့သာ စံနစ်ကိုယုံရတာမျိုး။ မြားက စံနစ်ရဲ့
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် အကြည့်ပြေးလွှားပြီးမှ

“အဟင်း...ဒါက ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မြား အနောက်ကိုလိုက်ချင်လို့လေ၊ ပုံဖျက်လာတာ”

“ညက ဖုန်းပြောပြီးပြီလေ”

“ကိုယ်ပြောသားပဲ ဖုန်းပြောရတာ မဝသေးဘူးလို့၊
ပြီးတော့ မျက်နှာလည်းမြင်ရတာမဟုတ်ဘူး”

အနီးကပ်တွေ့နေရသော နီမြန်းနေသည့် ပါးမိုးလေးတွေ။
ထူထဲကျော့ရောသည့် မျက်ဝန်းနှင့် အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် တန်းစင်း
နေသော နှာတံလေးမှတစ်ဆင့် စံနစ်အကြည့်တွေက နှုတ်ခမ်းပါး
တွေဆီမှ ငေးစိုက်ရပ်တန့်သွား၏။ ဒီလိုအကြာကြီး အကြည့်ခံနေရ

တော့လည်း မြားက မနေတတ်တော့ဘဲ မျက်နှာကို ဟိုဒီလွဲရင်း

“ဖယ်ပါ...စိန်စိန်တို့ရှိတယ်”

“ရတယ်၊ သူတို့ကိုထိန်းဖို့ နည်းလမ်းတွေရှိတယ်၊
ကိုယ်လိုက်လာတာ မေးမလို့”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ကိုယ့်အချစ်ကိုယုံလား”

“အယ်”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပွင့်ဟပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး
အံ့သြသွားပုံကို စံနစ်ကကြည့်ပြီး သဘောတကျရယ်သည်။ ဒီတော့
မှ မြားက သတိဝင်လာပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အသည်းအသန်၊ တွေတာမှ
ဘာမှကြာသေးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မကြာသေးလည်း အချိန်ဆွဲလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အရိုးစင်းခံမျက်ဝန်းတွေက မုသားကင်းရှင်းကြောင်း
သက်သေခံနေသည်။ စံနစ် မချင့်မရဲဖြင့် သူမလေးမျက်နှာဆီ
စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်းဆီက ခိုင်မာသေချာတဲ့အချစ်ကိုရရင်”

“အမယ်...ရှင်က အပိုင်ကြီးပါလား။”

“တကယ်ပြောတာ၊ အဲဒီအခါကျမှ အတားအဆီးတွေက တစ်တိုင်းပြည်လုံးဖြစ်နေပါစေ စိန်ခေါ်ပြီး အနိုင်တိုက်ဖို့က မြားကိုယ့်ဘက်ကရှိမှဖြစ်မှာ”

လေးနက်ခမ်းနားပါသည်ဟု အများတကာညွှန်းသော လူတိုင်းမကင်းနိုင်သော အရာဟု တင်စားထားသော အချစ်က ဘယ်လိုရှိမယ် မြားမသိ။ ဒါပေမယ့် မြားတွေ့နေရသော သူမျက်ဝန်းဟာ အချစ်ရဲ့ ပရက်ရှာတွေ တကယ်မြင့်တက်နေလို့လားမသိ အရောင်တောက်နေတာ ကြည်စုံညီတစ်ညလို့။ ထိုအခိုက်မှာပင်

“ဟဲ့...ဟဲ့ မြားရော စိန်စိန်”

သစ်ပင်အကွယ်၌ ကျောက်ရပ်နေသော မြားကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။

“ဟော”

သူက ငြိမ်ငြိမ်နေရန် အချက်ပြ၏။

“အခုနကတင် ဒီနားမှာရှိသေးတာ၊ မြား မြားရေ”

စိန်ထုပ်ကအော်ပြီး ခုံတန်းကထသည်။ အငွေက ခြေလှမ်းပြင်တာက စောစောက မြားရပ်နေသောနေရာဆီ။

“မြား...ပတ္တမြား”

ခေါ်တာက တူမကိုဖြစ်ပေမဲ့...

“ဝုတ်...ဝုတ်...ဝေါင်း”

တကယ်တမ်း နှစ်ယောက်သားရဲ့ လမ်းကြောင်းရှေ့ပြေး ပိတ်ပစ်လိုက်တာက သူမတို့ခါးစောင်းလောက်ရှိမည့် အညိုနှင့် အနက်ရော အယ်(လ်)ဇေးရှင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့ခွေး”

“ဟဲ့...သွားစမ်း ဪဒီခွေးနယ်”

အသံတွေပေးပြီး မောင်းသာထုတ်ရသည်။ တိုင်ပင်မထားဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး ခြေလှမ်းတွေနောက်သို့ ပြန်ဆုတ်တာပြိုင်တူ။ ဘေးက ဘယ်သူမှလည်း ဝင်မောင်းထုတ်မပေးရဲ။ ခွေးကြီးတွေက မြင့်မြင့်ထွားထွားကြီးတွေ။ ပြီးတော့ လျှာကြီးတွေတွဲကျနေသည့် ကြားမှ သွားစွယ်ချွန်ချွန်ကြီးတွေက အသည်းယားစရာ။

“ဟဲ့...ဒီခွေးတွေက ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ”

“ငါလည်းမသိဘူး အငွေရဲ့၊ ပြေးဆင်းလာတာပဲလေ၊ ပိုင်ရှင်မရှိဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီပန်းခြံဝန်ထမ်းတွေရော ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“နင် ဘေးကိုကြည့်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သိပ်မလုပ်နဲ့ စိန်စိန်၊ ခွေးတွေက ငါတို့ကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေတာဟဲ့၊

တော်ကြာ ခုန်အုပ်မှဖြင့်”

နှစ်ယောက်သား နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် အချင်းများ
နေသည့်အချိန်မှာပဲ...

“ဟေး...ဘလက်ကီ၊ ဂျေလို”

ခွေးကြီးတွေရဲ့ခေါင်းက ချာခနဲလည်သွားသည်။
ခွေးကြည့်ရာလိုက်ကြည့်တော့ တစ်ဖက်ကုန်းမြင့်မြင့်ပေါ်မှ ကသော
ကမျောဆင်းလာတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ထိုလူက ရွှံ့ခနဲလေချွန်သံ
ပေးတာနှင့် ခွေးကြီးတွေက သူ့သခင်ဆီပြေးသွားတာ တလွှားလွှား။
စိန်စိန်တို့က ခွေးရှိရာဆီ လည်ပင်းလိမ်အောင်ငေးပြီးမှ သတိပြန်ဝင်
ကာ...

“မြား”

ဆိုပြီး စိတ်တူကိုယ်တူအော်မိချိန်

“မြား...ဒီမှာရှိပါတယ် စိန်စိန်နဲ့အငွေ့ရဲ့”

အသံက နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အနီးအနားကပဲ ထွက်ပေါ်
လာတာမို့ လှည့်ကြည့်တော့...

“ဟင်...မြား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ စိန်စိန်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ စောစောက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ဒေါသကြောင့် လေသံကမာသွားသည်။ တွေ့နေရသော
မြားမျက်နှာလေးက ချက်ချင်းငယ်သွားပြီး...

“မြား...ဟိုအပင်ကြီးနောက်မှာရှိပါတယ် စိန်စိန်ရဲ့”

လှည့်လက်ညှိုးထိုးပြသော အပင်ကြီးကို နှစ်ယောက်စလုံး
လှမ်းကြည့်ပြီးမှ...

“အဲဒီအပင်နောက် ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲမြား၊ ပြောစမ်း
အပင်နောက်မှာ ဘာရှိလို့လဲ”

မမြင်ရမှန်းသိသိကြီးနှင့် အငွေ့က ခါးဆန့်ကာ လည်ပင်း
ရှည်ကြည့်သည်။

“လှေကျင့်ခန်းလုပ်ရင်း အတာကြီးတစ်ယောက် မူးလဲသွား
လို့ မြားထူပေးနေတာ

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီဘကြီး”

“ဟိုမှာလေ...တုတ်ကောက်နဲ့သွားနေတာ အငွေ့ရဲ့”

မြားထပ်ပြသောနေရာကို အသည်းအသန်လိုက်ကြည့်
သည်။ တုတ်ကောက်ထောက်ရင်း သက္ကလပ်အင်္ကျီအနက်ကြီးနဲ့
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ကျောပြင်ကို မြင်ရ၏။

“ဪ...ဒီမနက်နယ်၊ အနှောင့်အယှက်တွေက ဝင်နေ
တာ၊ အဘိုးကြီးကတစ်မျိုး ခွေးကတစ်ပုံနဲ့”

“ထားလိုက်ပါတော့ စိန်စိန်ရယ်၊ သွားမယ်၊ ဒီနေ့ဆိုင်ကို အစောကြီးရောက်ရမှာလေ၊ နောက်တောင်ကျသွားပြီဟဲ့”

“အေး...အေး သွားမှ၊ ဒီကောင်မလေးကို ကျောင်းဝင် ပို့ရမှာရှိသေး”

ကတိုက်ကရိုက်ထွက်သွားသော အဖေနှစ်ယောက်နောက်မှ မြားက အပြေးကလေးပါသွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဗရမ်း ဗတာဖြစ်နေသည့် နှလုံးသားက ဟိုမှဒီပြေးလွှားခုန်လှုပ်နေခဲ့တာ တရားခံ ဘယ်သူကြောင့်လဲ။

• • •

အခန်း (၁၅)

“တောက်”

တက်ခေါက်သံက ပြင်းတာကြောင့်လား အတွင်းပိုင်း တောင် သိမ့်သိမ့်ခါသွားသလားမသိ ရှေ့ကြီးက မအူမလည်နှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ဘိုဘိုကတော့ နောက်ခန်းကနေ ရှေ့ကူရှင်နှစ်လုံး ကြား ခေါင်းပြုပြီး...

“ခွင့်လွှတ်လိုက်၊ နင် ဒီနေ့က စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့လေ၊ ကျောင်းထဲကရေလောင်းကြတာ ထုံးစံပဲ”

“အဲဒီထုံးစံက အစဉ်အလာကိုကျော်နေပြီ”

နစ်က အံ့ကြိတ်သံနှင့်ပြောရင်း ကားမှန်ကို ထွင်းဖောက် မြင်နေရသည့် ရှုခင်းကို သည်းကြီးမည်းကြီး စိုက်ကြည့်တာက

အမြင်ပသာဒဖြစ်လွန်း၍မဟုတ်။ ကျောက်စိမ်းရင့်ရောင် ဒူးကျဂါဇ်က ခါးနားအတိမှာ အနီရောင်ခါးပတ်ကြီး ပတ်ဝန်းသဖြင့် ချပ်ရပ်ကပ်နေသော အင်္ကျီအောက်မှ အံ့ရာတိုင်း အချိုးအစားမီသည်။ ရင်သည်ရင်အတိုင်း၊ ခါးသည်ခါးအတိုင်းမှာ ရေစိုသဖြင့် မို့မောက်ရှိုက်ဝန်းတွေက ပိုပေါ်လာပြီး သံလိုက်ထက်ပင် ဆွဲအားပြင်းနေ၏။ ဗွိပ်သဏ္ဌာန် ဟိုက်ချထားတဲ့လည်ပင်းနဲ့ ကုတ်သားဝင်းဝင်းတွေထက်မှ ရွှေရောင်ဆံနွယ်တွေကို ဆွဲချကာ ရင်ညွန့်တစ်ဖက်ပေါ် သိမ်းထားသောကြောင့် သူမအလှက စကားပြောသော ဘိုမရပ်ကလေးလို။ ဒါကိုပဲ ဟိုသင်္ကေတသားက ရေလောင်းလာတာ အတန်းဝကတည်းက။ ဒီဘက်ကော်ရစ်တာရောက်တော့မည်။ မပြီးနိုင်မစီးနိုင်။ လက်ထဲက လောင်းလက်စရေတစ်ဗူးပြီးလျှင် ဒီဘက်မှာ ရေသန့်ဗူးသစ်က နောက်တစ်ဗူး။ ဒီမြင်ကွင်းကို နှစ် ဆက်ပြီးကြည့်မနေနိုင်တော့။

“တောက်”

ဒုတိယအကြိမ် တက်ခေါက်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်တော့ ဂျေကြီးက လှမ်းဆွဲသည်။

“ဘာလဲ မင်းက”

ဒေါသကဆွဲသောလက်ပေါ် အားကောင်းစွာ စိုက်ဆင်း

သွား၏။ မြင်မြင်ရာ ဆွဲယူသိမ်းမွေ့ဖျက်ဆီးတော့မည့် မုန်တိုင်းတစ်စင်းလို ဂျေကြီးက သူဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်သည့်ပုံဖြင့်...

“သတိထားဦး...နှစ် မင်း အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်လို့ မရဘူးလေ၊ မင်းက ဆယ်လီဘီရစ်တီ၊ တစ်ခါတည်း ဂျာနယ်ပေါ်ဖိုးကာလာကြီးနဲ့ ပါသွားမယ်”

“အဲ...အဲဒီတော့”

မျက်တောင်ဖျားတွေ စိုက်ချမေးပုံက အကောင်းတော့မဖြစ်နိုင်။ နောက်ခန်းရှိ ဘိုဘိုကပါ ဝင်ပါလာရပြီး...

“နေပါစေ နှစ်ရာ၊ အဓိကကျတာ ပတ္တမြားရဲ့စိတ်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါနဲ့ပဲ ငါက အဲဒီမဖွယ်မရာကြီးကို လက်ဝိုက်ကြည့်နေရတော့မယ်ပေါ့”

ရေလောင်းရုံမက နားနားကပ်ပြီး စကားပြောသောအခါ မြားပါးပြင်နဲ့ ဒီကောင်မျက်နှာက သိပ်မဝေးသောအနေအထားတစ်ခုမှာ။ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် နီမြန်းနေသော သူ့မျက်နှာက နှုတ်ခမ်းတို့ပါ တင်းနေအောင်ဆွဲစေ့ပစ်တော့ မိုက်ရူးရဲတစ်ယောက်လို။ နှစ်က ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်သည်။

“နေပစေ...ဆယ်လီဘီရစ်တီလည်း နှလုံးသားနဲ့ပဲ၊ ပိုဆိုး

တာက ငါ့နှလုံးသားအစွန်းရောက်တယ်”

ပြောရင်း ကားအောက်ဆင်းတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း
မနေသာ။

“ကျစ်...ဖိုးငွေမပါဘူးဆိုနေမှ”

ကသောကမျောလိုက်ဆင်းရင်း ရှေ့ကြီးက အနားဖတ်တွေ
အများကြီးပါသော ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီးအား နှစ်ထံထိုးပေးရင်း...

“ဒါလေးတော့ဆောင်းပြီးမှသွားပါ။ နှစ်ရာ”

လို့ တောင်းတောင်းယန်ယန်နှင့် ပြောရတဲ့အဖြစ်။ ဘော်ဒီ
ကတ်ဖြစ်ရတာ မလွယ်မှန်း စံနစ်အချစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိမှ သူတို့သိရ
သည်။ ပိုဆိုးတာက သူငယ်ချင်းဘော်ဒီကတ်။ သီတယ်မဟုတ်လား
ပြောနောဆိုမနာမို့ ဒီဘော်ဒီကတ်ပြောသမျှ စံနစ်နားထဲ ဝင်မှာမဟုတ်
တော့လည်း သံမိဋ္ဌာန်ချထားခဲ့တာက လေအပိုအကုန်မခံရန်။

• • •

အခန်း (၁၆)

“ဟင်”

အံ့သြတကြီး နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟသွားသည်။ ကော့ရော
သော မျက်တောင်ဖျားတွေဟာ မျက်ခုံးရိုးစပ်နားအထိ တစ်ပင်ချင်း
ထိကပ်နေပုံက အထိတ်တလန့်။

“နှစ်”

လို့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာလှုပ်ရုံ ခေါ်တာကို သူကဂရုမစိုက်ချင်။
ဘာသာညာညာ ဖြေရှင်းချက်တွေ မကြားရသေးမှာပင် စံနစ်က
သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်လာတာက သူ့ရဲ့
ငွေစိမ်းရောင် Double Cub မြင့်မြင့်ကြီးဆီ။

“နှစ်”

ဒီတစ်ခွန်းပဲခေါ်တတ်သလို မြားက ချောက်ချောက်
ချားချားဖြစ်နေကာ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေ
သော အောင်မြီမိုးတို့အုပ်စုနှင့် ဂျေကြီးနဲ့ဘိုဘိုကတစ်ဖက်။

“နစ်...ဟိုမှာ ပြဿနာတွေတက်ကုန်ပြီ”

“အဲဒါ သူတို့ရှင်းတတ်တယ်”

ပြောပုံက သူနဲ့မဆိုင်တဲ့အတိုင်း။ အထဲဝင်လို့မပြောဘဲ
မြားကို လက်မောင်းရင်းကဆွဲမပြီး ကားထဲပစ်ခတ်ထိုးတင်ကာ
ကားတံခါးဆောင့်အောင့်ပိတ်သံက ဂျမ်းခနဲဒိုင်းခနဲ။ ကားခေါင်း
ဘက်က ကွေ့ပတ်ကာ မောင်းသူဘက်ဝင်ထိုင်ပြီး ကားကိုပိုက်ကွေ့
ပြီးတာနဲ့ ဝေါခနဲမောင်းထွက်သည်။ သူက ပြုမူနေကျအလုပ်တစ်ခု
ကို အေးအေးဆေးဆေးပေမဲ့ သွေးပျက်ချောက်ချားနေတဲ့မြားကသာ

“နစ်...ဒါဘယ်ကိုလဲ၊ စိန်စိန်တို့လာကြတော့မှာ”

“သိတယ်...နောက်မှာရိုက်အတွင်း မရောက်စေရဘူး”

“မရောက်လည်း ကျောင်းထဲကပဲ စောင့်ရမှာပေါ့၊ ဒါ
ဘယ်ကိုလဲ”

“စိတ်ချ...ခင်ဗျားကို ကားတင်မပြေးဘူး”

မပြေးဘူးသာဆိုတယ် ကျောင်းပရဝဏ်ထဲက ကားပြေး
ထွက်လာပြီ။ မြားက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူ့ဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်

ထိုင်လိုက်ပြီး စတီယာရင်ကို တန်းနေအောင်ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့
သူ့လက်ဖျံအား ဖျန်းခနဲ ပိတ်ရိုက်သည်။ ထို့နောက် မေးရိုးတွေ
ကားထွက်နေအောင် အံ့ကြိတ်ထားတဲ့သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“စနစ် အဲဒါဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“လူသတ်ချင်နေတာ”

“ဘာ”

အပြောနဲ့အတူ ကားကို လမ်းဘေးဆွဲချပြီး ဘရိတ်ဖမ်း
ဆွဲတော့ မြားမှာ ရှေ့သို့ငိုက်ခနဲ။ မလွတ်တမ်းထားသော သုတ်
ကြောင့် ဒတ်(ရှ်)ဘုတ်ကို လက်နဲ့ထောက်မိ၍သာ။ ကားရပ်ပြီးပြီး
ချင်း စံနစ်ကလည်း ဒီဘက်လှည့်ထိုင်သည်။ ခေါင်းစွပ်ကြီးရော
ဦးထုပ်ကားကြီးပါ ဆွဲလှန်သဖြင့် နားထင်ဘေးနားမှာ ပလာစတာ
နှစ်ခုက အထင်းသား။ ဒီတော့မှ နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာ
နှင့် မျက်ဝန်းတွေကို မြားက မြင်သွားပြီး စိုးရိမ်တကြီးနှင့်

“နစ်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အခုမှ လာဟန်ဆောင်မနေနဲ့”

“ဘာဖြစ်တာလဲလို့မေးတာလေ၊ ဘာမှဟန်မဆောင်ဘူး”

မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နဲ့ ပြောသော မြားကို
သူက စိုက်ကြည့်ပြီး တွန့်ခနဲမဲ့သည်။

“တကယ့် အကယ်ဒမီရှောင်ပဲ”

“နစ်နော်”

“မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီကောင်ဖုန်းဆက်တာကျတော့ လက်မခံ၊ လာတွေတော့ ဟိုရှောင်ဒီရှောင်၊ အဲဒီကောင်ရေလောင်း တာကျတော့ ကြည်နူးတယ်၊ သာယာတယ်ပေါ့ ကျစ်”

ခေါင်းကို ကူရှင်ပေါ်လှန်ချပြီး စတီယာရင်ကို လက်သီး နှင့်ထုသည်။ သူပေါက်ကွဲသမျှ မြားက စိမ်ဖြေနပြေကြည့်ပြီးမှ...

“အခု ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

မျက်ခုံးကို အတွန့်ချိုးမေးပုံက တလောကလုံးနဲ့ စိန်ခေါ် ပစ်ချင်နေတဲ့ရုပ်။ မြားက ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲအတည့်ထိုင်ကာ ကားမှန်ကိုကြည့်ရင်း...

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ထွက်တဲ့ဂျာနယ်အင်တာဗျူးထဲ ရှင် ဘာဖြေထားလဲ”

“ဘာဖြေလို့လဲ”

“ဪ...ကိုယ့်နှုတ်ထွက်စကားတောင် ကိုယ်မမှတ်မိ တဲ့သူကများ မြားကို ချစ်ပါရစေ၊ ကြိုက်ပါရစေနဲ့”

မျက်စောင်းရွယ်ပြီး အပြောခံရတော့ သူ ဝေဝေဝါဖြစ်သွား

သည်။ ဟုတ်သားပဲ ဟိုအရင်ညတွေက သူနဲ့မြား အဆင်တပြေ ဖုန်းပြောကြ၊ ချက်တင်ဝင်ကြနဲ့ မိုးလေဝသက ကြည်ကြည်လင် လင်။ ဖိုးငွေတို့ကတောင် မြှောက်ပေးကြသေးတာ။

“တော်ကြာ သီချင်းထဲကလို သူငယ်ချင်းလေးပါတဲ့ ဖြစ်နေဦးမယ် နစ်၊ မြန်မြန်လှုပ်ရှားတော့၊ ရိုးသားကြိုးစားတာက နိုင်ငံတည်တဲ့နေရာမှာပဲ အသုံးဝင်တာ၊ အချစ်ရေးမှာ မာယာသုံးပြီး အကွက်ရွှေနိုင်မှ”

လို့အခါတော်ပေးသွားခဲ့သည်။ ထိုမျှအထိ ကောင်းနေ သော အခြေအနေမှ ပြီးခဲ့သည့်အပတ်မှစ၍ မြားက သူဖုန်းဆက် လည်းမကိုင်။ ကျောင်းမှာလာတွေ့လည်း အကြည့်တစ်ချက်တောင် မပစ်။ ဂျေကြီးတို့ကိုလွှတ်ပြီး မြားသူငယ်ချင်းဆီ တီးခေါက်ခိုင်း တော့ အားလုံးက ခေါင်းယမ်းပြပြီး အဖြေက ‘မသိပါ’တဲ့။ ထို ရုတ်တရက်အပြောင်းအလဲက သူ့နှုတ်ထွက်စကားကြောင့်တဲ့။

“ကဲ...စဉ်းစားရပြီလား”

“ဘယ်ဂျာနယ်ထဲမှာလဲ၊ နည်းနည်းတော့ အစဖော်ပေး ကွာ၊ အင်တာဗျူးဖြေတာတွေ များနေတော့”

ဒုတိယအကြိမ် ရွယ်တဲ့မျက်စောင်းကြောင့် နစ်မှာ ရင်တွေ ဘာတွေ အခုန်မြန်သွားရသည်။ မြားက နှုတ်ခမ်းတွေကို ရှေ့ထော်

ထွက်အောင်စုရင်း...

“ရှင့်မျက်နှာဖုံးပါတဲ့ဂျာနယ်”

“ဪ...သိပြီ၊ လောကသစ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီထဲမှာ သူတို့က UFL ရောက်ရောက်နေလို့ မေးထားတာလေ၊ ကိုယ့်သူငယ် ချင်းမော်ဒယ်နဲ့အတူ ဖြေထားတာ”

“ဟုတ်ပါ...ရှင် UFL ထဲလာနေရတာ အဲဒီမော်ဒယ်မမ ကြောင့် မဟုတ်လား”

“အာ”

သူ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ဖျတ်ခနဲပိတ်ရိုက်သည်။ မေးသူက မေးသည်။ UFL ထဲ ခြေစင်္ကြာဖြန့်တဲ့ကိစ္စ။ သူငယ်ချင်းမော်ဒယ်က UFL မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာအတိယနှစ်။ ဒီတော့ သူက လွယ်လင့် တကူပင် သူမဆီသွားတာပါလို့ ဖြေမိခြင်းပင်။ သူငယ်ချင်းမက တောင် သူ့ကို လက်သီးတရွယ်ရွယ်နဲ့...

“အေး...ဩဒီကငါ့ကိုကို ဒီဂျာနယ်ဖတ်ပြီး ကျွဲရှင်ရှာလို့ ကတော့ နင်ရှင်းရမှာ နစ်”

တဲ့။ အခုတော့ မထင်ထားတဲ့သူက ကျွဲရှင်ရှာခံနေရပြီ။ နစ်က သူမဘက်လှည့်ရင်း...

“မဟုတ်ဘူးမြားရဲ့၊ တကယ်က”

“မရှင်းပါနဲ့၊ နားထောင်ချင်လို့ ဒီစကားပြောတာမဟုတ် ဘူး၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် ရေလိုက်လောင်းတာ အသားပွဲသွား တာမှမဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒီလောက် ဒေါသတွေထွက်ပြီမို့ မလိုဘူးလို့ ပြောချင်တာ”

တရစပ်ပြောပြီးမှ မျက်နှာတည်နှင့်

“ဖြန်ပို့တော့”

“အာ...မရှင်းမရှင်းနဲ့ မပို့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မြားက ကိုယ့်ဖုန်းမကိုင်တာပေါ့၊ ကိုယ်လာရင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ ပေါ့၊ အဲဒီလိုလား”

“ဪ...ကိုယ့်ဆီလာတာမဟုတ်တဲ့လူကို မြားက ကြိုဆိုဧည့်ခံနေရအောင် ‘မြားက အရူးလား’”

“ဒါဆို...မြားက ကိုယ့်ကိုအုတ်တုနေတာပေါ့”

ရပ်ကမချိုမချင်။ နှုတ်ခမ်းတွေတည်သလောက် သူ့မျက်ဝန်းထဲ ရယ်မြူးရိပ်တွေမြင်တော့မှ မြားက သွားပြီလို့ စိတ်ထဲ အော်မိတာ အကျယ်ကြီး။ သေလိုက်တော့ မြား။ အဲဒါပဲ မဖုံးနိုင် မပိနိုင်တဲ့ ခံစားချက်ကို ဟိုကမြင်သွားပြီလို့ နောင်တရတာသပ်သပ် မျက်နှာကို ပိုတည်ပစ်တာက သပ်သပ်နှင့်

“မလိုပါဘူး၊ ရှင့်လို နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေ အသည်းစွဲနေ

တဲ့လူကို အတိုလိုက်တော့ ဟွန်း ဗိုက်ထဲအူတောင်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း...ကိုယ် အသည်းစွဲတာက တစ်ယောက်တည်း”

“တော်ပြီ...သွားတော့မယ်”

ဆက်မကြားရသလို မြားက မျက်နှာလွှဲပြီး စကားစဖြတ်သည်။

“မသွားသေးဘူး...ဒီမှာ အဖျားတွေတက်ပြီး အလွမ်းတွေ အရောင်ရင့်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြမလို့”

“နားမထောင်ချင်ပါဘူး”

“စိတ်ချ...ဒီတစ်ခါလာမေးရင် UFLထဲက ကိုရီးယားဘာသာစကားတက်နေတဲ့ ပတ္တမြားဆီက အဖြေတောင်းဖို့လာတာလို့”

“ရှင်နော်”

မြားက နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွကိုက်ရင်း ဒီဘက်လှည့်အော်တာ သတိလက်လွတ်။

“တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ်ချစ်တာ မြားတစ်ယောက်တည်း”

“အို”

ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကိုင်တဲ့သူလက်တွေကြားမှာ မြားလက်ဖဝါးလေးက ငြင်းရင်းဆန်ရင်း ပါသွားပြီ။

“လွှတ်နော်...စံနစ်၊ အဲဒီလိုမဆိုးနဲ့၊ မြားမကြိုက်ဘူး”

“ကြိုက်ဖို့မလိုဘူး၊ ချစ်ဖို့ပဲလိုတာ”

“အို...မချစ်ပါဘူး”

ခေါင်းငုံ့ပြီးငြင်းတော့ ကိုယ့်ရင်ခွန်သံ ကိုယ်ပြန်ကြားနေရတဲ့အဖြစ်။ နစ်က သဲ့သဲ့ရယ်ရင်း မြားလက်ဖဝါးကို သူ့ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားသည်။ တဒုတ်ဒုတ်လာဆောင့်ထိုးနေသော သူ့နှလုံးသားသည် မြားလက်ဖဝါးထံ တိုးဝင်နေသည်ဟု ခံစားရရာ။

“ဒီမှာ မြားဆီဖုန်းခေါ်ရင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် မိုးအလင်းထိုင်မိလို့ ဖျားတဲ့ကိုယ့်ကို မသနားဘူးလား”

“သနားတယ်”

“ဒါဆို”

“ဟင့်အင်း...မချစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြားကိုချစ်တာမယုံလို့၊ မြားအပြင် တခြားမှာ”

“ဟင့်အင်း...မြားက ကိုယ့်ရဲ့ပထမဆုံး”

“အို...စံနစ် ဟင့်အင်းကွာ”

အင်အားမပါလို့လား။ သူ့ရဲ့ချုပ်ကိုင်မှုက သန်မာလွန်းတာလား။ မြား မသိတော့။ မယုံပါဘူးလို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုထဲ မြားဟာ ကူရာမဲ့လဲပြီကျရင်း ဖွဖွညင်သာစွာ ဖြန့်စင်းတဲ့ တမ်းတခြင်းအနမ်းမြစ်ပြင်ကျယ်ထဲမှာ မြားရဲ့မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတို့က ထိတိုင်းကြွေကျတတ်သောအရာသာ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်။

“ထပ်ငြင်းလို့မရတော့ဘူး၊ မြားက ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူ၊ ဒီမှာ အနမ်းတွေနဲ့ တရားဝင်တံဆိပ်နှိပ်ထားတာ”

မေးဖျားလေးကို ပင့်မော့ရင်း သူပြောတော့ မြားမျက်နှာပေါ် ယန်းရင့်ရောင်နှင်းဆီတစ်ခင်း ပျိုးချလိုက်သည့်အလား။ မှေးမှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းရှိ ရှည်လျားကော့ရှော့သော မျက်တောင်ဖျားတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေတာ သနားစဖွယ်။ သူ စီးမိုးကြည့်နေတာကို သိသည့်အလား မြားက မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ဘဲ...

“အခုချိန်ထိ မြား မယုံရဲသေးဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“နစ်ရဲ့အချစ်ကို ဒါပေမဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ ပြောလေ”

“မြား ချစ်နေရရင် ကျေနပ်ပြီ”

ပြောရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပုံက ကလေး

တစ်ယောက်နှယ်။ စံနစ်က မြားကိုယ်လေးကို ယုယစွာ ပိုက်ထွေးထားရင်း မြားနဖူးမှာ ပါးအပ်မိတာလည်းရှိသည်။ မြားမျက်နှာပေါ် အနမ်းဖွဖွလေးတင်မိတာလည်းရှိသည်။ ချစ်ခြင်းကြောင့် မြားကို မထိရက်မကိုင်ရက်တဲ့အထိ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရပါသည်ဆိုလျှင်။

“မြားကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားဘူး၊ တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမှာ၊ အဓိကက မြားကိုယ့်ကိုမထားခဲ့ရဘူး၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကိုယ့်ဘက်က မြား ရှိနေရမယ်၊ အဲဒါကိုမှတ်ထား”

သူကပြောတော့ မြားက ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးမှ သူ့ကို မော့မော့လေးငေးကာ...

“မြား...တောင်းပန်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မြားကြောင့် ဖျားသွားပြီလေ၊ ဘာဆေးသောက်ထားလဲ၊ ဆေးခန်းမပြဘူးလား”

သူကပြီးရင်း ခေါင်းခါပြတော့ မြားက မျက်မှောင်ကျုံ့ကာ ရင်ခွင်ထဲက ချက်ချင်းကျုံ့ထပြီး...

“အဲဒါဆို ပိုဆိုးမှာပေါ့နစ်ရဲ့၊ ဆေးသောက်လိုက်ပါလား၊ နေဦး မြားမှာ အလက်ဇန်ဆောင်ထားတာရှိတယ်၊ တစ်ခါတည်း သောက်သွားနော်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ချောမော့ရင်း မြားက ဘေးလွယ် အိတ်ကို ဖွင့်ဟန်ပြုတော့ စံနစ်က မြားလက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲထားရင်း...

“မသောက်တော့ဘူး”

“ဟင်...အဲဒါဆို အဖျားဘယ်လိုပျောက်မလဲ နစ်ရဲ့”

“ရတယ်၊ မြား အာဘွားပေးလိုက်ရင်ရပြီ”

“အယ်...နစ်ကလည်း ရှက်စရာကြီး”

ချက်ချင်း ပါးမို့လေးတွေရဲတက်သွားတာကို သူက အသည်းတယားယားနှင့် ကြည့်ရင်း မြားမျက်နှာရှေ့ ပါးထိုးပေးကာ...

“ကိုယ်က မရှက်တမ်းနမ်းတာလေ”

“ဟင်...နစ်ကတော့ ယောက်ျားလေးကိုး”

“မိန်းကလေးက မနမ်းရဲ့ပဒေရှိလား”

သူက ဂျစ်တစ်တစ်မေးတော့မှ မြားက သွားဖြူတန်းတွေ ပေါ်အောင် ရယ်ရင်း...

“တစ်ခါတည်းနော်”

“အင်း...တစ်ခါနမ်းရင် မိနစ်ခြောက်ဆယ်”

“ကြည့်...အဲဒီနစ်ဟာလေ”

အသံထွက်အောင် မြားက ခေါင်းမော့ရယ်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ အတင်းဆွဲပြီးရယ်တာကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပန်းရောင်လွမ်းတက်လာတာကို သူ မချင့်မရဲကြည့်ရင်း...

“အိုး...နစ်”

မြားမှ ဒီအသံပဲထွက်ရတော့သည်။ အနမ်းခံမဲ့သူက တကယ်တမ်း အနမ်းမုဆိုးဖြစ်သွားတဲ့အခါ သူ့အနမ်းအောက် မြားလည်စင်းခူးထောက်ပေးခဲ့တာက ရင်ခုန်သံသားကောင်အဖြစ်။ သဘာဝတရားတွေထဲ အချစ်၊ အနမ်းက ပူးတွဲချန်ပီယံဆိုရင် ချစ်တတ်သူတိုင်း ဒီအနမ်းတွေကြောင့် ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ။

• • •

အခန်း (၁၇)

“အို...မငြိမ်းချမ်းနိုင်ပါဘူး”

အငွေ့ရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်အပြောကြောင့် လာတောင်းယန်သူ ကောင်လေးက မျက်ခုံးတတွန့်တွန့်နှင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။ စိန်စိန်က စတီယာရင်ပေါ် လက်ဆန့်တင်ထားရင်း မျက်မှန်အညိုရောင် အဝိုင်းကြီးအား နဖူးပေါ်ဖြစ်သလို ထိုးသိပ်တင်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့မှာ သွားရလာရမဲ့ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ နင်တို့ကားပြန်ကောင်းတဲ့အထိ မစောင့်နိုင်ဘူး”

“ကားကောင်းတဲ့အထိ မစောင့်ရပါဘူးဗျာ၊ ခဏလေးမှာ ဟိုမှာပြင်တဲ့လူကပြင်နေပြီပဲ၊ မမတို့အနောက်ကကားတွေတောင် ဘာမှမပြောဘူး”

“သူတို့ပြောတာမပြောတာ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါတို့က ပြောမှဖြစ်မှာ၊ တောက် နောက်မှာလည်း ကားတွေစိတန်းပိတ်နေတာ ဓာတ်ဆီထုတ်ဖို့ စောင့်နေတာကျနေတာပဲ”

စိန်စိန်က ကားနောက်ကို လည်ပင်းလိမ်ရင်း မကျေမချမ်း ရေရွတ်သည်။ သူမတို့ဝင်လာတဲ့ ဒီလမ်းက မြားကျောင်းကို ရောက်သောဖြတ်လမ်းလေး။ တစ်လမ်းသွားဖြစ်တာကြောင့် ဘေးမှာ ကျော်တက်စရာ၊ ကွေ့ဝိုက်စရာလမ်းအပိုမရှိ။ သွားနေကျရဲ့ လွယ်လင့်တကူ ချိုးကွေ့ဝင်လာပြီးမှ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှာ ကန့်လန့်ကြီးဖြတ်ခံနေသည့် CYGNUS ကားနို့နှစ်ရောင် အခြေအနေ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တော့ ကားကမောင်းနေရင်း ဘီးချော်ပြီး ကန့်လန့်ဖြစ်သွားရုံမက စက်ပါတစ်ခါတည်းရပ်သွားသတဲ့။ ဖြစ်ပုံများပြောပါတယ်။ နောက်ကိုဘက်(ခံ)ဆုတ်ပြီး လမ်းထဲက ပြန်ထွက်မယ်ကြံတော့...

“မစဉ်းစားနဲ့တော့ စိန်စိန်၊ ငါတို့အနောက်မှာ ကားတွေ ဝင်လာတာ ခြောက်စီး၊ ခုနစ်စီးလောက်ရှိမယ်၊ ငါတို့ပိတ်မိသွားပြီ”

တဲ့။ လှည့်ကြည့်မိလျှင် ကျသွားတဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ ဘယ်လိုပြန်ကောက်တင်တင် တက်မလာတာ သေချာသည်။

နောက်မှာ အစီအရီရပ်ထားတဲ့ ကားတွေက အကုန်အကောင်းစား
တွေချည်းပင်။ ကားမောင်းသမားတွေဟာလည်း သူမတို့နှင့်
အသက်အရွယ်တူမပြောနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှတောင်
မတွေ့ရ။ အကုန်လုံး အုပ်စုဖွဲ့ကြသည့် ကောင်လေးတွေချည်းပင်။
နေခင်းဘက်ကြီးမှာတောင် အင်္ကျီပွပွ၊ ဘောင်းဘီပွပွနှင့် ဦးထုပ်မပါ
တဲ့သူ မရှိသလောက်ပင်။ အမယ် တချို့တွေက ကားပိတ်မိနေတာ
တောင် စိတ်ညစ်ပုံမရဘဲ လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်မှာထိုင်ရင်း စကား
ဝိုင်းဖွဲ့နေတာ အေးအေးလူလူ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်မှာတော့ မအေး
လူနိုင်သော သောကတွေနဲ့ဆိုတော့။

“မြားဆီဖုန်းဝင်လား”

ဘေးနား၌ ဖုန်းခေါ်နေသော အငွေ့ကို လှည့်မေးသည်။
အငွေ့က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“အခုပင်သွားတာ၊ ဟဲလို မြား”

“အငွေ့ မလာသေးဘူးလား၊ ကျောင်းထဲမှာလူရှင်းနေပြီ၊
ဒီမှာ မြားတစ်ယောက်တည်း”

စပီကာဖွင့်ထားသဖြင့် မြားအသံကို နှစ်ယောက်စလုံး
ကြားနေရသည်။

“ဟဲ့...မြားနဲ့တွဲနေကျ ဟိုနှစ်ယောက်ရော”

“သူတို့က အစောကြီးကတည်းက ပြန်သွားပြီလေ၊ ဒီနေ့
စာမေးပွဲပြီးတော့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မှာ၊ မြားကိုတောင်ခေါ်နေသေး
တယ်၊ မြားက အငွေ့တို့လာမှာဆိုလို့”

“အေး...အေး လာမယ်မြားရေ၊ ခဏဆက်စောင့်၊ ဒီမှာ
လမ်းတွေပိတ်နေလို့”

မြားကိုကတိပေးပြီး ဖုန်းချရင်း တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ကြည့်မိတာက ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အကြံဉာဏ်ယူ
ခြင်းပါ။ နောက်ဆုံး စိန်စိန်က သက်ပြင်းရှိုက်သွင်းတာ ရင်တစ်ပြင်
လုံး မောက်တက်လာပြီးမှ...

“နင်...ထိပ်ထွက်ပြီး တက္ကစီငှားသွားလိုက်တော့၊ ငါ
ကားစောင့်နေခဲ့မယ်”

“အေး...ပြီးရော”

အငွေ့က လက်ကိုင်အိတ်ကောက်ချိတ်ရင်း ခရမ်းနုရောင်
မျက်မှန်ကိုတပ်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့ကားကို မကျေမလည်ကြည့်
ကာ...

“ငယ်ငယ်ကစိတ်နဲ့ဆို အဲဒီကားကို လမ်းဘေးထိုးကျ
အောင် ငါတိုက်ပစ်တယ်၊ တကယ်”

“အေးဟေ့...ငါလည်းဒီအတိုင်းပဲ၊ သူကားပြန်လျှော်ရမှာ

နဲ့ ငါ့ကားပြင်ရမဲ့စရိတ်က ပေါင်းကြည့်ရင် မနည်းမနောမို့”

ထိုအခိုက် ရှေ့ကားက လူရွယ်သည် ဖုန်းထုတ်ပြောနေရာ မှ ကားပေါ်တက်စက်နှိုးသည်။ ညင်သာစွာထွက်ပေါ်လာတဲ့ ကားစက်နှိုးသံဟာ ကားအောက်ဆင်းတော့မည့် အငွေခြေလှမ်းတို့ အား ရပ်တန့်သွားစေ၏။

“ဟယ်...နိုးသွားပြီ”

“ကောင်းတော့လည်း ချက်ချင်းကြီး”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် မှတ်ချက်ပေးပြီး ခဏမှာပင် ကား ပြင်နေသူက ဘောနက်ကိုပိတ်ချရင်း သူမတို့နောက်ကားတွေဆီ လက်မထောင်ပြု၏။ ထို့နောက် ရှေ့ကားက တစ်လှမ့်ချင်း ဘီးလိုမ့် သွားရာနောက်လိုက်ရင်း ကားလမ်းမကြီးပေါ် တက်မိတော့ မြားကို အခါတိုင်းကျောင်းကြိုချိန်ထက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိ နောက်ကျ နေခဲ့ပြီ။ ကျောင်းဝင်းထဲ ကားချိုးကျွေ့ဝင်တာနဲ့ ကားပါကင်နားမှာ တောင့်တောင့်လေးရပ်စောင့်နေတဲ့ မြားက သူမတို့ကားအရပ်တောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ကားနားပြေးလာကာ...

“နောက်ကျလိုက်တာ၊ မြားမှ ဗိုက်ဆာလို့ အူတွေတောင် လိမ်နေပြီ”

တဲ့။ ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ဗိုက်လေးပွတ်ပြီး

ညည်းညူတဲ့ တူမချောကို အဒေါ်နှစ်ယောက်စလုံး အသနားတွေ ပိုပြီး ဂျပန်အစားအစာတွေရသော ရက်စတော့ရင်ဆီ ကားတန်းမောင်း သည်။ မြားက ဂျပန်စာကြိုက်တတ်တာလေ။ ဆိုင်ရောက်တော့ မြားကြိုက်တတ်သမျှ တန်းစီမှာပေးပြီး ကျွေးပေမဲ့ တူမချောက ဟုတ်တိပတ်တိမစားဘဲ။

“မြား...အဆာလွန်သွားပြီနဲ့တူတယ်”

လို့ပြောတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရကာ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ထဲသံမိဌာန်ချတာ တစ်ပြိုင်တည်း။

နောင် အဲဒီဖြစ်လမ်းက ဘယ်တော့မှမသွား။

• • •

အခန်း (၁၀)

“အငွေ”

အနားသို့ ကပ်ကာ ကိုယ်ကိုကိုင်ချပြီး ခေါ်တဲ့အသံကြောင့် အငွေ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရှေ့ကမော်ဒယ်တွေ မင်းသမီးတွေ အား ဆင်ယင်ပေးရန် လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရွေးနေချိန်မို့လည်း လန့်သွားရတာက အာရုံဒီမှာပဲ စိုက်ထားမိခဲ့တာမို့ပါ။

“ကဲ...ဘာဖြစ်ပြန်ပလဲ မြားရယ်”

ကိုယ့်အသံကြားတော့ စိန်စိန်က တစ်ဖက်စားပွဲဝိုင်းမှ မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒီနေ့က သူမတို့ရဲ့စိန်တိုက် ရတနာမျိုးစုံပြခန်းကြီး ကြော်ငြာရိုက်သည့်နေ့။ တီဗီမှာလွှင့်မှာရော ဘုတ်ထောင်မှာအပြင် မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာပိုးတစ်ခုအတွက်ပါ တစ်နေ့

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၁၄၁

တည်းအပြီးရိုက်မှာမို့ ကိုယ်စပွန်ဆာပေးရသည့် လက်ဝတ်ရတနာ တွေအတွက် ကြီးကြပ်ရန် ဟိုတယ်ကြီးထဲ ရောက်နေခြင်းပါ။ အကူမိန်းကလေးတွေပါပေမဲ့ အဝတ်အစားအရောင်နဲ့ ကိုက်ညီအောင် ရတနာမျိုးစုံကို တစ်စုံစီ ဆင်ယင်ပေးရတာမျိုးမို့ ဒီခိုင်နာနှင့်အတူ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးမှ ယူခဲ့ရတာမို့ အတိမ်းအစောင်းဖြစ်ခွင့်မရှိ။ မြားကတော့ စိန်စိန်ဆီ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း

“မြား...တို့လင်းလက်ဝင်ချင်လို့”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ” ထိုအကြည့်နဲ့သာ ငြူပြီး နှုတ်ကတော့ ပွင့်မချင်တော့။ ဒီနေ့ရိုက်ကွင်းကို ခေါ်ကတည်းက

“အာ...မြားအိမ်မှာပဲနေခဲ့မယ်လေ၊ သူတို့ရိုက်သမျှ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရမှာ ပျင်းစရာကြီး”

လို့ မြား ငြင်းခဲ့သေးတာပင်။ မျက်ကွယ်ရာမှာ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ခေါ်လာရတာ။ သူ့ခမျာလည်း ပျင်းရှာမှာပေါ့။ ဖန်းတစ်လုံးနဲ့ တစ်မနက်လုံး ဂိမ်းဆော့နေရတော့လို့ အငွေက ဖြေတွေးပေးရင်း....

“ခဏနေဦးဟယ်...ဒါလေးတွေ မိတ်ကပ်ဆရာမ လက်ထဲအပ်ပြီးရင် အငွေလိုက်ပို့မယ်”

“မရတော့ဘူးအငွေရဲ့”

ချက်ချင်း ခါးကိုင်းကာ ဗိုက်နှိပ်ထားတဲ့မြားရဲ့ ရှုံ့မဲ့မဲ့ပုံစံ ကြောင့်...

“ဟဲ့...ဒါက”

ဆိုပြီး အငွေ့လန့်သွားသည်။

“အဟဲ...မနက်က ဘူမေးစားတုံး ဆီးဖုဒ်တွေအများကြီး ဆွဲလိုက်လို့နဲ့တူတယ်။ ဗိုက်ထဲရစ်ရစ်ပြီး ထွက်ချင်နေပြီအငွေ့ရဲ့”

“နင့်ဟာကလည်းဟယ် ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန် ချည်းပဲ။ ဒီမှာက”

“အငွေ့မလိုက်နဲ့လေ၊ တိုင်းလက်ရှိတဲ့နေရာပဲပြောလိုက်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒီကဝန်ထမ်းပဲ မေးပြီးသွားတော့...အ”

ရုပ်က ရှုံ့မဲ့ပြီး မနည်းထိန်းထားတဲ့ပုံမှ အငွေ့က ယောင် ယမ်းပြီးတောင် နှာခေါင်းပိတ်မိသေး။ ပြီးမှ သွားလို့မြန်မြန်လက် ဟန်ပြရသည်။ မတော် ထွက်ကျကုန်မှဖြင့် အတွေးနဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ထဲ ကိုယ်အာရုံစိုက်ရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ မော်ဒယ် လေးတွေအား ပြင်ပေးနေသော မိတ်ကပ်ဆရာမာမီကျော်ထံမှ...

“ဟေး...စံနစ်”

ဒီမှာမည်။ ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ အချက်ပေးခေါင်းလောင်း တွေ ဒိန်းခနဲမြည်လာသည်။ စံနစ်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး

တစ်ပြိုင်တည်း ခေါင်းထောင်ပြီးကြည့်တော့ ကြည့်စမ်း ဒီကောင် လေး။ အောက်ခံတီရှုပ်အစိမ်းနုပေါ် ကုတ်အနက်ကို ရင်ဖွင့်ဝတ် ထားသည်။ ဂျင်း(နံ)ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ထားတဲ့ စံနစ် ပုံစံက ထုံးစံအတိုင်း ခြွေရံသင်းပင်းများစွာနဲ့။

“တို့အတွက် ဘာလက်ဆောင်ပါလဲ ပြောနော်၊ ဟွန်း မပါရင်တော့ တို့က ဘုထွက်အောင်ထုမှာ သိလား”

“ဟယ်...အဲဒီမာမီကျော်ကလည်းလေ ဒီမှာကြာတို့မေးဖို့ ထားပါဦး”

“ကြာပွင့်အမည်ရသော တက်သစ်စမော်ဒယ်မလေးက ဝင်တားရင်း...”

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ ကိုနစ်၊ ယူအခွေမှာ ကြာက အကောင်းဆုံးသရုပ်ဆောင်ထားတာနော်၊ ကြာအတွက်မပါရင် စိတ်ဆိုးမှာ၊ အမေရိကားရော ပြင်သစ်ရော ရောက်တယ်ဆို”

“ဟေး...နစ် ပြင်သစ်ကရေမွေးလေး တစ်ပုလင်းလို့ မမအရင်မှာခဲ့တာနော်”

သင်းဝင်လာတာနှင့် အားလုံးက လုပ်လက်စအလုပ်ရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်သံတွေ တည်ညံ့ထဲ ဒါရိုက်တာတောင်ပါသေး။

“ဟေ့ကောင်...ငါမက်တာ သူတို့လိုမဟုတ်ဘူးနော်”

တဲ့။ စံနစ်ကတော့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်ကြားထဲမှ ခေါင်း
မော့ရယ်ကာ...

“ပါ၊ ပါတယ်ဗျ၊ အားလုံးအတွက် မှာလိုက်တဲ့လူတွေ
အတွက်ဝယ်လာတယ်၊ မမှာတဲ့သူတွေအတွက် အိမ်မှာပါတီပေး
မယ်”

“ဝိုး...ကောင်းလိုက်တဲ့အစီအစဉ်ပါပဲရှင့်”

အားလုံးထဲမှာ မာမီကအကဲဆုံး။ လက်သီးလက်မောင်း
တန်းခုန်ပေါက်ပြီး အော်တဲ့အသံက တရော်နှင့် ဆပ်ပြာရည်ရော
ထားတဲ့အတိုင်း နားထောင်ရတာ ခွဲကျိကျိနှင့်။

“လာခဲ့နော်၊ အားလုံးပဲ၊ ဂျေကြီးက မနက်ဖြန်ဖိတ်စာဝေ
လိမ့်မယ်”

“နေပါဦး...နစ်က ဒီကိုဘာကိတ်”

“Gym ဝင်ထားလို့လား”

“ဧကန္တ ရေလာကူးတာလား”

ခန့်မှန်းခြေမေးခွန်းတွေ ဝိုင်းထုတ်ကြတာ အလှအယက်။
စိန်စိန်နဲ့အငွေကတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံ
ပြီး မဲ့တဲ့သူကမဲ့။ ရွဲ့တဲ့သူကရွဲ့ ဖြစ်ကုန်သည်။ စိတ်ထဲမှာ
ဒီမလောက်လေးမလောက်စား ကောင်ကိုများ ကောင်းချီးပေးနေတာ

အတူတူ။ စတွေ့ကတည်းက အဲဒီကောင်လေးဟာ ကိုယ်တွေ
ညီအစ်မအပေါ် မလေးမစားနဲ့ မမလိုခေါ်နေရာက သူ့အလိုလည်း
မပြည့်ရော ကြီးဒေါ်တွေဘာတွေ ဖြစ်သွားတာကြည့်တော့။ ထိုက
တည်းက မကျေလည်ခဲ့သောစိတ်ဟာ သင်းကို မမြင်တာကြာ၍
ပြေပျောက်မယ်ကြံခါရှိသေး ပြီးခဲ့သော အပတ်က သင်းဟာ သူမ
တို့ရဲ့ ‘ရတနာသခင်’ ဆိုင်မှာ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်သွားပါ
သတဲ့။ ဆိုင်ကမိန်းကလေးတွေဟာ စံနစ်မြင်တာနဲ့ ဖျတ်ဖျတ်လူး
နေတာကို CCTV ထဲက ပုံရိပ်တွေမှ မြင်နေရသည်။ သူက
ဝယ်ပြီး ဆိုင်ထဲကအထွက်အထိ စိတ်ဝင်စားစရာမရှိသော
သူမတို့ညီအစ်မ မှာ ဆိုင်တံခါးကို ရောက်တော့
ဆိုင်ထဲဝင်လာသည့်မြားနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်သွားတာကိုမြင်မှ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတာ။ ဒင်းမရောက်လာမှီကပင် မြားက...

“မုန့်တီသောက်ချင်တယ်၊ ဟိုဘက်လမ်းက စားသောက်
ဆိုင်တန်းမှာ သွားသောက်မယ်”

လို့ ခွင့်တောင်းတော့ တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချတာနဲ့
အတွင်းရေးမှူးမကို ထည့်လိုက်တာ။ အခုတော့ တစ်ယောက်က
အထွက် တစ်ယောက်ကအဝင်မှာဆိုပြီး မြားဟာ စံနစ်ရဲ့အမာခံ
ပရိသတ်။ စံနစ်ဘေးခြံဆီ ပြောင်းလာတာသိတုံးကတောင်

“ခြံနီးနားချင်းပဲ၊ သူက ရိုးရိုးမိတ်ဖွဲ့တာကို စိန်စိန်တို့က
ဗလိုင်ကြီးပြဿနာရှာတာ မလွန်လွန်းဘူးလား။”

ဟိုကမိတ်တဲ့ ပါတီမသွားရလို့ အဒေါ်နှစ်ယောက်ကို
ရန်လုပ်ခဲ့သေးတာ။ မြားက မိတ်ဆက်။ ဟိုကလည်း ဘေးခြံက
ကောင်မလေးမှန်းသိပြီး ပရောပရီလုပ်လို့ကတော့ သွားပြီလို့တွေး
ထားသမျှ မြားဟာ သူ့ဘေးကဖြတ်သွားတဲ့ စံနစ်ကို ယောင်လို့
တောင် ငဲ့မကြည့်။ စံနစ်ကလည်း မျက်လုံးတောင်စွေမကြည့်ဘဲ
ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတာမြင်မှ အငွေက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချပြီး

“ဟဲ့...ငါတို့မြားက တည်တည်လေးတော့၊ တွေ့လား
စိန်စိန် မြားကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်ဘူး။”

လို့ သူမက ဝမ်းသာအားရပြောဖူးသည်။ စိန်စိန်ကတော့
ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ တိစိစကရင်ကိုသာ မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း

“အဲဒီလို စိတ်မဝင်စားတာက ကြောက်စရာကြီး အငွေ၊
ဒါ (normal) နော်မယ်(လ်)မဟုတ်ဘူး။”

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အလန်တကြားမေးတော့ စိန်စိန်က ခေါင်းယမ်းရင်း....

“အမှန်ဆို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့ သူကြိုက်တဲ့
အနုပညာရှင်ကို မြား နည်းနည်းတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ရမှာ။

အဲဒီလို အရမ်းတည်ငြိမ်လွန်းတာ မကြိုက်ဘူး။”

• စိန်စိန်စကားကို နားထောင်ပြီး သူမက တွေ့ခနဲဖြစ်သွား
စဉ်....

“ပြီးတော့ ဟိုကောင်လေး”

“ဘာလဲ စံနစ်လား”

“အေး...ဒီနေရာက သူလာရမဲ့နေရာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊
လက်စွပ်ဝယ်ချင်ရင် သူလိုချင်တဲ့ဒီဇိုင်း ဈေးနှုန်းကိုပြောပြီး ငါတို့ဆီ
ဖုန်းဆက်ဦးတော့ အနုပညာရှင်မှန်သမျှ အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့
ပေးတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုပေးနေတာကို”

“အေးနော်”

အခုမှ ဝေဝါးဝါးအသိထဲက အငွေ ရုန်းထွက်နိုင်သည်။
စိန်စိန်ကတော့ ခြေချိတ်ထားတာဖြုတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်သွား
တာက ရှုခင်းအားလုံးမြင်နိုင်သော မှန်ချပ်ကျယ်ကြီးနားဆီ။ ပြီးမှ

“ငါတို့ မြားကိုစောင့်ကြည့်သင့်ပြီ အငွေ၊ ဒါပေမဲ့ မြား
မသိသင့်တာက ငါတို့စောင့်ကြည့်နေတာကိုပဲ”

တဲ့။ ထိုကတည်းက မြားလက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဆီကို အဒေါ်
နှစ်ယောက်က ချိုင်းကြားထဲညှပ်ပြီး သွားလေရာခေါ်ခဲ့တာ အလ
ကားမဟုတ်။ အခုလည်း သူမတို့ရှိရာသို့ ဒီကောင်လေးရောက်လာပုံ

က တဆိတ် တိုက်ဆိုင်လွန်းသည်။

“ဘယ်လို...နစ်...နစ်က ဒီဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခွင့်လာတောင်းတာ”

“ဟယ်...သိခွင့်ရှိရင်ကြားချင်တယ်၊ အဲဒါဘူလေးလဲ”

“မေးမနေနဲ့ မာမီကျော်၊ သင်းက မိဒီယာတွေကို သတင်း အမှောင်ချထားတာ”

“ဟဲ့...ဖြေလို့ရပါတယ်နော်၊ ဒီနားမှ ဖွဲ့မိဒီယာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

အားလုံး မေးသံထဲမှာ စံနစ်ရဲ့ရယ်သံသာကြားရပြီး...

“အင်း...အချိန်တန်ရင်သိရမှာပေါ့၊ လစ်တော့မယ်၊ သူ့ကို လက်ထပ်လက်စွပ်ပေးမလို့”

“ဒီမှာအလုပ်ကြီးတစ်ဖက်နဲ့ပို့ ငါတောင်လိုက်ချောင်းချင် သေးတာ”

“ဟား...ဟား မာမီကျော်တို့ကနေပြီ”

“ကဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ကွဲတာ၊ အဲဒီကောင်လေးကြောင့် ဒီမှာကွဲနေတာ၊ အသည်း...အသည်း”

တဝါးဝါးတဟားဟား အသံတွေကို အငွေက သတိ လက်လွှတ်နားစိုက်နေမိချိန်မှာပဲ....

“အငွေ”

“အင်...စိန်စိန်”

တစ်စားပွဲခြားကို ကူးလာပုံက မြန်လွန်း၍ အငွေက ဖျတ်ခနဲ မော့ငေးတော့...

“မြားရော”

“တို့င်းလက်လေ”

“ငါလိုက်သွားမယ်၊ မိတ်ကပ်ဆရာမမေးရင် ဟိုမှာထုတ် ထားတာ နံပါတ်စဉ်အလိုက်လို့ပြော၊ ကြားလား”

“အေး...အေး”

ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနှင့် ခေါင်းညိတ်တာမို့ သူမက ကြည့်ရင်း အငွေနားက ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မြားရှိရာနေရာ တိုင်း ဒီကောင်လေး ရောက်ရောက်လာတာတော့ စိန်စိန်မသင်္ကာ ချေ။ ပြီးတော့ အရင်နဲ့မတူသော တည်ငြိမ်မှုများနှင့်မြား။ မမရွှေ တုံးကလည်း ဒီလိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ပဲ ထင်ရာစိုင်းသွားခဲ့တာ။ မမရွှေရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်တဲ့အချိန်မှာ စိန်စိန်က ခြေလှမ်းအရှိန်ကို ပိုမြှင့်သည်။ ဟိုရှေ့တကွေ့ဆိုရင် တို့င်းလက်ကိုရောက်တော့မည်။ အကယ်၍ သူမမျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း တို့င်းလက်ထဲမှာ မြားကိုမတွေ့ရလျှင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း

မသိခင်မှာပဲ တိုင်းလက်တံခါးတွန်းအဖွင့်...

“ဟင်...စိန်စိန်”

အထဲကထွက်လာသော မြားနှင့် သူမက ရင်ချင်းအပ် လျက်သား။

“ဖယ်စမ်း မြား”

ချက်ချင်း မြားကို ဘေးကပ်၍ တိုင်းလက်ထဲ ခေါင်းပြု ကြည့်သည်။ အတွင်းဘက်ဘေးစင်မှာ မှန်ချပ်ကြီးရှေ့ရပ်ပြီး အကျ အနုနှုတ်ခမ်းနီဆိုးနေသော အရပ်မြင့်မြင့် ခပ်ထွားထွားနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ စိန်စိန်စိတ်ထဲ ထိုတစ်ယောက်ကို ရင်းနှီး သလို မြင်ဖူးသလိုနှင့်...

“အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲမြား”

မြားက အနီရင့်ရောင် ပခုံးချိတ်ရုံဂါဝန်ရှည်ပေါ် ထပ်ဝတ် ထားတဲ့ အဖြူရောင်ကုတ်အင်္ကျီထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်ရင်း အတွင်း ခန်းဆီ ခေါင်းငဲ့ကြည့်ကာ...

“သိဘူးလေ၊ စိန်စိန်သိလို့လား”

“ဟင့်အင်း...မြင်ဖူးသလိုရှိလို့”

ပြောပြီး မြားကို လက်မောင်းရင်းကနေကိုင်ကာ ပြန်ဆွဲ ခေါ်ခဲ့သည်။ စံနစ်ဆိုသော သင်္ကေတသားကို ထိုအချိန်ကတည်း

က မတွေ့ရတာ သူမတို့ ပြန်ချိန်အထိပင်။ ဒါကို အငွေ့အားပြော ပြမိတော့...

“အမလေးဟယ်...ဟိုတယ်က ဒီတစ်ပေါက်ထဲရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ တခြားကထွက်သွားလို့နေမှာပေါ့၊ မတွေ့ရတာ ကောင်း သေး၊ အကုသိုလ်နည်းတာပေါ့”

တဲ့။ စိန်စိန်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပေ။ ဒါ သမရိုးကျ မဟုတ်လို့ ခံစားနေရတာ မြားကိုပဲ သံကွန်ချာခုနစ်ထပ်နဲ့ အုပ်ထား ရရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးနေဆဲ။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၁၉)

“ဘယ်လို”

“ငါတွေထားတာကိုပြောတာပါ”

“နင်ကလည်း စိန်စိန်ရယ်၊ မြားက ကိုယ့်တူမပါဟဲ့၊
ပြီးတော့ ကိုယ်ထားရာနေတဲ့ကလေး၊ အဲဒီလောက်ကြီးအထိလို
သလားပြော”

“လိုလိုငါပြောနေရတာပေါ့၊ သံသယဆိုတာ ကြီးကြီး
ထားလေလေ ကိုယ့်အတွက်လုံခြုံလေလေပဲ အငွေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါအခု
ထားနေတဲ့ သံသယက မြားအတွက်၊ မြားလုံခြုံဖို့၊ တကယ်လုပ်ပစ်
ချင်တာ မြားအခန်းထဲ ခြံထဲမှာ ဒီလို စိစိတီတီအတွက် ကင်မရာ
တွေတပ်ထားချင်တဲ့စိတ်က တကယ်ကို ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတာ”

ခွစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၁၅၃

စိန်စိန်စကားအဆုံးမှာ အငွေက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်
သွားသည်။ ကိုယ့်အစ်မ သံသယကြီးမှန်းသိပါသည်။ ဒီလိုလူမျိုး
ဟာ အယုံလွယ်ရင်လည်း နှစ်ယောက်မရှိ။ အခု မြားကို ကြည့်ရ
သလောက်တော့ ဘာသံသယမှဝင်စရာမရှိလို့ သူမထင်၏။
သွားလေရာတိုင်း ခေါ်တော့လည်း မငြင်းဆန်။ သူမကို မျက်စေ့
အောက်မှာတင် ထားထားတာမဟုတ်လား။ ညအိပ်တဲ့အချိန်လောက်
ပဲ ခွဲကြတာ။ ဒါတောင် မြားအိပ်ခန်းထဲက သူမတို့ထွက်လျှင်
အစောဆုံးညတစ်နာရီပင်။ မြားဖုန်းကိုလည်း အလစ်နဲ့ယူစစ်ထား
ပြီးပြီ။ ကျောင်းက သူမသူငယ်ချင်း မဉ္ဇူနဲ့ သီသီဆီဆက်သော
ဖုန်းမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ ပြောပြန်ရင်လည်း နင့်တူမက မျက်စေ့
အောက်နေပြီး မျက်လှည့်ပြနေသလားပဲလို့ စိန်စိန်က ပြန်ထုချေမှာ
အငွေသိသည်။

“နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ အငွေ”

အဆက်အစပ်မရှိ ပြောချတဲ့ စိန်စိန်ကြောင့် အငွေက
ကိုယ့်အတွေးကိုယ် ပြန်ရပ်သိမ်းရသည်။

“တစ်ဖက်က ကောင်လေးက တပည့်တပန်းများမှများ၊
ပြီးတော့ လူငယ်တွေ၊ ဒီအရွယ်ဆိုတာ အဖေအမေထက် အပေါင်း
အသင်းကို ပိုခင်တဲ့အရွယ်၊ အပေါင်းအသင်းအတွက် အကူအညီ

တစ်ခုခုပေးလိုက်ရရင်ပဲ တကယ့်ဟီးရီးလို့ထင်တဲ့အရွယ်”

“အဲဒါတော့”

“ဟိုတစ်ခေါက် မြားကို ကျောင်းကြိုရင်း လမ်းပိတ်မိတာလေ”

“အင်း...ငါမှတ်မိတယ်”

အငွေက စပျစ်သီးတစ်လုံး အညှာမှမြွေရင်း ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကာ ထောက်ခံသည်။

“တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးလို့ ထူးဆန်းတယ်လို့ငါထင်သား၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့က မြားမျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်စမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြုံးစိစိဖြစ်နေတယ် မထင်ဘူးလား”

ဟုတ်သားပဲ။ ကိုယ်တွေ့ရောက်သွားတော့လည်း မြားဟာ စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံစံမဟုတ်ဘဲ မြူးမြူးကြွကြွနဲ့ ကားနားရောက်လာတာ။ စားသောက်ဆိုင်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း သူမပဲ စကားတွေဖောင်ဖောင်ကြ။

“အေးနော်...ငါ အဲဒါတော့ သတိထားမိတယ်”

စိန်စိန်က ‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား’ ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“အခု...မြားရော”

“ကားထဲမှာ သူဖတ်ချင်တဲ့ဝတ္ထု မေ့ခဲ့လို့တဲ့၊ အခုတင်ကားသောတောင်းပြီးသွားတာ”

“ကားပါကင်လား”

“အေးပေါ့”

ဧည့်ခန်းသဖွယ် ဆိုဟတွေသိုင်းဝိုင်းချထားသည့် နေရာမှ စိန်စိန် ဖျတ်ခနဲထသွားတာက တီဗီစကရင်တွေရှိရာ အခန်းတစ်ဖက်ဆီ။ ရတနာသခင်ဟာ သုံးထပ်အဆောက်အဦးဖြစ်ပြီး မြေညီထပ်က ရွှေထည်မျိုးစုံ၊ ‘ပထမထပ်က ကျောက်မျက်ရတနာအစုံနှင့် အပေါ်ဆုံးထပ်က စိန်ထည်အမျိုးစုံကို အလွှာလိုက်ဖွင့်ထားတာ။ စိစိတီဗီတွေကတော့ သုံးထပ်စလုံး နေရာအနှံ့မှာတပ်ထားပြီး ကိုယ့်ဝန်ထမ်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ ကမ်စတင်မာတွေရဲ့ ဝယ်လိုအား အကုန်ကို ဒီရုံးခန်းထဲမှ ထိုင်ကြည့်နေရုံနှင့် မြင်ရတာမျိုး။ စိန်စိန်က ခလုတ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ နှိပ်ချလိုက်ရာ ဘေးဘက်အစွန်စကရင်က မီးနီလေးတစ်ချက်လင်းလာပြီး ကားပါကင်ရဲ့မြင်ကွင်း ပေါ်လာခဲ့သည်။

“စိန်စိန်...ဒါက”

“တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်က တပ်ထားတာ၊ လိုအပ်တယ်တင်

လို့”

“ငါတောင်မသိလိုက်ဘူး”

“ငါနဲ့တပ်ပေးတဲ့သူပဲသိတာ”

စားပွဲစွန်းကို တင်ပါးနဲ့ မှေးမှိရင်း စိန်စိန်က တီဗီစကရင်
ကို မလွှတ်တမ်းကြည့်ကာပြော၏။ အငွေမှာသာ အစ်မဖြစ်သူရဲ့
လျှို့ဝှက်နိုင်မှုကို အံ့သြဘနန်းဖြစ်ရင်း တီဗီဆီ အကြည့်အရောက်

“ဟော...ဟိုမှာ မြားမဟုတ်လား”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။
မြားဟာ ကားထဲကပြန်ထွက်လာရင်းက ပါကင်ဝင်းထဲမှာပဲ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်နှင့် ရယ်ကာမောကာ စကားတွေပြောနေ၏။
စိန်စိန်က ထိုမိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ဆတ်ခနဲ မျက်မှောင်ကွဲကာ
စဉ်းစားသည်။ ဒီတစ်ယောက်ကို သူမ ရင်းရင်းနှီးနှီးသိနေခဲ့တာ။
ကြည့်နေဆဲမှာပင် မြားထက်အရပ်ပိုမြင့်ကာ ပိုထွားသော ကောင်မ
လေးက ဖုန်းကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်နေဟန်ရှိသည်။ ဖုန်းခေါ်ပြီး
မြားလက်ထဲထည့်ပေး၏။ စိန်စိန်နဲ့အငွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး...

“ငါလိုက်သွားမယ်”

ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထတာ အငွေ။ ဒါ မရိုးသားဘူးဆို

တာ ထင်ရှားနေပြီ။

“နေဦး...အငွေ ထားလိုက်”

“ဟဲ့...ဟိုမှာက”

“ထားလိုက်ပါ။ မြားကို တပ်လှန့်လိုက်သလိုဖြစ်သွား
မယ်”

“ဒါဆို”

“သေချာတဲ့ အခြေအနေအထိ စောင့်ကြည့်တာပေါ့။ သူ
ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာကိစ္စကြောင့် မြားဆီရောက်လာလဲ
ဆိုတာ”

နားမလည်ခြင်းများစွာနဲ့ အငွေက စိန်စိန်ကိုကြည့်သည်။
ဒါပေမဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ နာခံခြင်းများစွာနှင့် ဆိုဖာပေါ်ပြန်ထိုင်
ချ၏။ စိန်စိန်ဟာ သူမတို့ကို ဦးဆောင်နိုင်သည်ဟု အငွေ ယုံကြည်
ထားခဲ့တာကိုး။

“ဒေါက်...ဒေါက် မမ မေမီဝင်ခဲ့မယ်နော်၊ ကော်သီလာပို့
မလို့”

အတွင်းရေးမှူးမလေးက တံခါးခေါက်ကာ ဝင်ခွင့်တောင်း
သည်။

“ဝင်ခဲ့...မေမီ”

စိန်စိန် ခွင့်ပြုချက်ရမှ တံခါးဖွင့်ပြီးဝင်လာတော့ လူထက် အရင်ရောက်လာတာက ရန်ပြင်းသော ကော်ဖီအနံ့။ အခါတိုင်းဆို ကော်ဖီပြင်းရှရှလေး စွဲလမ်းတပ်မက်လွန်း၍ မေမီလာမပို့ခင် ကတည်းက...

“ကော်ဖီတိုင်း(မိ)ရောက်ပြီ မေမီ”

လို့ သတိပေးတတ်သော ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက အခုတော့ ကော်ဖီခွက်ရှေ့ရောက်လာတာတောင် ယူသောက်ရန် စိတ်မအား။ လူမအား။

“ဒီမှာ ဆင်းဒဝစ်(ချ်)ပါထည့်လာတယ်၊ မြားအတွက် ပါလေ၊ နို့မို့ မြားကဗိုက်ဆာတယ်ဆိုပြီး ဂျီကျတတ်လို့ မမငွေရဲ့”

အငွေရှေ့စားပွဲမှာ ကော်ဖီဖုန်းချရင်း မေမီက အပြုံးနှင့် ပြောပေမယ့် အငွေက တိတိစကရင်ထဲ မြင်နေရသော ဖုန်းပြောနေ သည့် မြားထံမှ မျက်လုံးမလွှဲဘဲ...

“ထားခဲ့ မေမီ၊ သင့်(မိ)ယူ”

ပြီးစလွယ် ကျေးဇူးတင်သည်။ မေမီက တမူဆန်းနေသည့် သူမဘော့စံနှစ်ယောက်အား အံ့သြတကြီး ကြည့်ရင်း လှည့်ထွက်ရန် ပြင်သည်။ ဒါပေမယ့် ခြေထောက်တွေ ဆက်မလှမ်းနိုင်အောင် အကြည့်တွေက တိတိစကရင်ဆီ ရောက်သွားတဲ့အခါ...

“အယ်...ဒါ Hip Hop အဆိုတော်လေ မမငွေရဲ့၊ ဟန်နီ ဆိုတာပေါ့”

“ဘာ...ဘယ်သူ”

ပြောတာ မမငွေကို။ ခေါင်းလှည့်ပြီးမေးတဲ့ မမစိန်က အလန့်တကြား။

“ဘယ်လို မေမီ၊ မေမီ သူ့ကိုသိလား”

စိန်စိန်ကမေးပြီး စကရင်ကို သေချာအောင်စိုက်ကြည့် သည်။ သူမ လူမလွဲနိုင်။ ဒီတစ်ယောက်ကို ဟိုတယ်တိုင်းလက် ထဲမှာ မြားနဲ့အတူတူတွေ့ဖူးသည်။ လက်ထပ်လက်စွပ်ပေးမည်ဟု စံနစ်ကြေငြာပြီးနောက် စံနစ်အား မတွေ့ရတော့သောအကြောင်းရင်းနဲ့ အတူ မြားလက်သူကြွယ်က ပလက်တီနမ်နှင့် ကွင်းထားသော တစ်ပွင့်တည်းစိန်လက်စွပ်။ တွေ့စကတော့ စိန်စိန်မေးမိသား။

“ရတနာသခင်ပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ တူမပဲ၊ ဒီလက်စွပ်ယူဝတ် တာ အဆန်းလား စိန်စိန်ရဲ့”

လို့ မြားဖြေတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားခဲ့လေ သည်။

“သိတယ်လေ...သူက စင်ဂဲ(လ်)အယ်(လ်)ဘမ် မလုပ် ပေမယ့် စံနစ်ရဲ့ရှုံးပွဲတိုင်းပါနေကျ၊ စံနစ်လေ၊ သူ့ကိုတော့ မမစိန်

တို့သိမှာပါ။ တကယ်စုပါစတားပဲဟာ”

“အင်း...ထားပါတော့၊ တို့သိချင်တာ သူ့အကြောင်း”

ကိုယ်သိချင်တာကို စိန်စိန်က ဖြောင့်ဖွင့်မေးသည်။

“သူက စံနစ်ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း မမစိန်ရဲ့ UFL မှာ ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူ”

“ဘာ UFL”

“ဟုတ်တယ်၊ စံနစ်ဆို သူ့ဆီခဏခဏသွားလို့”

“စံနစ်က UFL ကို ခဏခဏဟုတ်လား”

အသက်ရှူမှားမတတ် အလောတကြီးတွေ ဖြစ်လာတဲ့ ဘော့(စ်)နှစ်ယောက်အား မေမိက အလန့်လန့်အပျပ်ပျပ်နှင့် ခေါင်း ညိတ်ပြရင်း

“ဟုတ်”

“ညည်း...ဘယ်ကသိလဲ မေမိ”

“ဟို...ဂျာနယ်ထဲက”

“အခု အဲဒီဂျာနယ်တွေရော”

“ရှိ...ရှိပါတယ် မမစိန်”

“ရှိသမျှအကုန်ယူခဲ့”

“မြန်မြန်လေး မေမိ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြီး ကိုယ့်စားပွဲဆီပြေးရတာ ခလုတ်တိုက်လဲမတတ်။ အပျင်းပြေဖတ်ရန်ဆိုပြီး အပတ်စဉ်ထွက်သမျှ ဝယ်စုထားသော ဂျာနယ်တွေက မမစိန်တို့ရှေ့ အထပ်လိုက်။ မမငွေက ထိုတစ်ထပ် ကြီးအား ဆွဲယူကာ အလူမီနီယံဗီရိုထဲ ထည့်သိမ်းရင်း...

“တို့...ဒီဂျာနယ်တွေဖတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိ စေနဲ့”

လို့ မှာသည်။ မမငွေရှေ့ ခေါင်းညိတ်ရပေမဲ့ အခန်းထဲက ထွက်တော့ စိတ်ထဲမတင်မကျကိုဖြစ်လို့။ လူတန်းစားမရွေး ဖတ်ခွင့် ရှိသော ဂျာနယ်တွေကိုမှ မမငွေတို့က ဘာကြောင့်များ...

• • •

အခန်း (၂၀)

“ချက်ကင်ဝင်နေတာတော့သေချာတယ် ကိုရဲ့၊ သိသွား
တဲ့နေ့မှာ စိန်စိန်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး”

“မြားက စိုးရိမ်နေတာလား၊ ကြောက်တာလား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ”

သူရင်ခွင်ထဲ မှိန္ဒထားရင်းက ပါးတစ်ခြမ်းအပ်ရင်း မော့
မော့လေးပြောသည်။

“မြား ကြောက်တာ ကိုနဲ့ခွဲရမှာကိုပဲ”

ထပ်ပြောတော့ သူက ကြင်နာခြင်းများစွာနဲ့ မြားမျက်စိ
လေးပေါ် ဖွဖွလေး အနမ်းခြွေတော့ မြားက ကြည်ဖြူစွာ မျက်ဝန်း
တို့ကို မှေးမှိတ်ပေးထားသည်။ စံနစ်က မြားရဲ့မျက်တောင်ရှည်ရှည်

လေးတွေကို မြတ်နိုးမဝစွာ ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း...

“ကိုယ့်ကိုမယ့်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“မြားနဲ့မဝေးအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်ဆိုတာ”

“အဟင်း...ယုံပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာကိုကြောက်နေသေးလဲ မြားရယ်”

“စိန်စိန်ကိုကြောက်တာပေါ့၊ စိန်စိန်က မြားတို့ကို မရအရ
ခွဲမှာ”

“နေပါဦး မြားရဲ့”

ရင်ခွင်ထဲမှိနေတဲ့ မြားကို သူက ပခုံးနှစ်ဖက်က ဆွဲထူ
တော့ မြားနဲ့သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်။ နို့နှစ်ရောင် ညအိပ်ဂါဝန်ပခုံး
ချိတ်ပေါ် ရင်ကွဲလက်ရှည်ဂါဝန်တစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားတာကြောင့်
မြားမျက်နှာလေးဟာ ညမီးရောင်အောက်မှာ နို့နှစ်ရောင်သန်းနေ
သည်။ မျက်ခုံးမျက်လုံးက ထင်းနေသလိုဖြစ်ကာ ပါးပြင်က နို့နှစ်
ရောင်အိနေတာ ပေါ်လွင်၏။ နှစ်က မြားရဲ့မျက်နှာအစိတ်အပိုင်း
တွေကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း မာနကြောင့် ခေါင်းဖြူလာသော
စကားတွေဟာ ထင်တိုင်းမပေါက်တာကို ခံစားရသည်။

“ကို ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“မေးမလို့ပါ”

မျက်နှာလွှဲပြီး သူဖြေတော့ မြားက သူ့မေးဖျားကို သူမ ဘက်ဆွဲလှည့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်စေပြီး...

“ကို မေးချင်တာမေးလေ၊ မြားနဲ့ကိုကြားမှာ မမြို့သိပ် ကြေး၊ မလျှို့ဝှက်ကြေးဆိုပြီး သူပဲပြောထားပြီးတော့”

အပြစ်ကင်းတဲ့ မြားမျက်နှာလေးကို မြင်ရပြန်တော့ ရင်ထဲ စနစ်တကျ အံ့ဖွဲ့ထားတဲ့ ဒေါသအစိတ်အပိုင်းတွေက တုန်ခန်နေနေ ပြည်သံပေးကာ ပြုတ်ကျကုန်ပြန်သည်။ စနစ်က မြားခေါင်းလေးကို ဆွဲယူကာ သူ့ပခုံး၌မှီထားစေရင်း...

“ကိုယ်...စဉ်းစားမရတာပါ၊ မြားအဒေါ်တွေ ဘာကြောင့် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ရလဲဆိုတာ၊ ကိုယ်က ဘီလုံနာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြားဘဝကို လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့ အရိပ်တစ်ခုရဖို့ ဖန်တီးပေးနိုင်တာ သေချာတယ်”

“ဟင့်အင်း...စိန်စိန်တို့က ငွေကြောင့်မဟုတ်ဘူး ကို”

“ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ဆွဲမထူရဘဲ မြားက သူ့ပခုံးမှခွာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။ အပြောခက်နေသလို သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ရင်ဘတ်လေး မို့မောက်တက်လာတဲ့အထိ ပြီးမှ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်

ရင်း...

“ကိုက အောင်မြင်တဲ့အနုပညာရှင် ဖြစ်လို့တဲ့”

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ ဒီမှာ မြား အနုပညာရှင်ဆိုတဲ့ ဘဝတစ်ခုရဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ပိုဆိုးတာက အောင်မြင်ခြင်း၊ အဲဒီ အောင်မြင်ခြင်းကို ထိန်းထားရမဲ့ အရည်အချင်း၊ ဒါတွေက လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဥုံ့ဆိုမန်းတိုင်း အနုပညာရှင် တစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာတာမဟုတ်ဘူး”

“မြား...နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိန်စိန်တို့ အယူ အဆကျတော့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သမီး၊ ဒီလောက် မိန်းကလေးတွေ သည်း သည်းလှုပ်ဖြစ်၊ ဟွန်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူငယ်ချင်းလိုလို မိတ်ဆွေလိုလို တွဲပြတဲ့အထဲမှာ မြားကို နံပါတ်အချိတ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မြား၊ သူ UFL ထဲ ရောက်တယ်ဆိုတာ အငွေတို့သိထားပြီးပြီ၊ မြားရောမသိဘူးလား”

အဒေါ်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်ဖက်ဆီမှာ ထိုင်ရင်း မေးတော့လည်း ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်။ မြားကတော့ နား၌ဆွဲထားသော နားဆွဲရှည်ရှည်လေးတွေ ယမ်းသွားအောင်ခေါင်းခါရင်း...

“UFL ကအကျယ်ကြီးကို မြား ဘယ်သိပါ့မလဲ”

လို့ငြင်းတုံး စိန်စိန်က စူးရှတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မြားအား
စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမှ...

“မသိဘူးဆိုလည်း ရှိစေတော့မြား၊ ဒါပေမဲ့ မြားသိထား
ဖို့လိုတာက အချစ်တွေပေါများနေတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ အချစ်ကို
တန်ဖိုးမထားတတ်ဘူးဆိုတာပဲ၊ ကြိုသတိပေးထားပါရဲ့၊ မြားရဲ့
အိမ်ထောင်ဖက်က စိန်စိန်တို့ချမှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းကိုက်တဲ့သူ”

“အငွေတို့သဘောတူတဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တွေ၊ ရာဇသံတွေကို စာတွေထဲ
ဖတ်ဖူး ကြားဖူးပေမယ့် တကယ်ခံစားရသည့်အခါ သိဖူးကြားဖူး
တာထက် ခံရခက်သောဝေဒနာက နှစ်ထပ်ကွမ်းနာကျင်ရတာမျိုး။
စကားဆုံးတော့ ကိုက ခေါင်းမောကာ တဟက်ဟက်ရယ်သည်။
ဒါပေမယ့် ရယ်သံရဲ့အဖျားခတ်ဟာ သာယာခြင်းမရှိဘဲ

“အင်း...သူတို့ပြောပုံအရဆို အဟွန်း အနုပညာသမား
တွေမှာ အချစ်တောင်မရှိတော့တဲ့ပုံမျိုး”

“သူတို့က မြားကိုစိုးရိမ်တာပါ”

“ကိုယ့်လူကို စိုးရိမ်ပြီး တစ်ဖက်သားကို စော်ကားသလို
ဖြစ်တာမျိုးတော့ မကောင်းဘူးလို့ထင်တာပဲ မြားရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြားကတော့ ကိုကို အရမ်းချစ်တယ်”

သူခါးကို သိုင်းဖက်ရင်း ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာတဲ့ မြား
ဦးခေါင်းလေးမှာ သူ မေးဖျားထောက်ထားမိသည်။ တကယ်တမ်း
ဆို မြားကို ချစ်ခြင်းအစဟာ မြတ်နိုးခြင်းကနေ ဖြစ်တည်လာတာ
မျိုး။ မြတ်နိုးလွန်း၍ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ချစ်မဝတာမျိုး။

“ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာက မြားကို အခုလိုတောင်
ချိန်းမတွေ့ချင်ဘူး”

လို့ပြောတုံးက မြားက ငိုယိုပြီး သူ့အားထုရိုက်ခဲ့တာ
မှတ်မိသေးသည်။ မျက်ခမ်းစပ်လေးတွေ မျက်ဝန်းထောင့်တွေက
နီရဲပြီး...

“ရှင်က ဒီစကားမျိုးပြောပြီပေါ့၊ ရင်မခုန်ရင်လည်း
သွားတော့ ရတယ်”

တဲ့။ သူက မဟုတ်ဘူးမြားရဲ့လို့ ရှင်းပြဖို့ အစချီတော့
လည်း...

“မရှင်းပါနဲ့၊ အရှင်းမတတ်ရင် မြားပဲရင်ကွဲရမှာ”

ပြော၍ သူ့မှာ မနည်းကြီးပြန်ချောရင်း ရင်ခွင်ထဲ အတင်း
ဆွဲဖက်ကာ မြားမရုန်းနိုင်တော့မှ...

“ကိုယ်ပြောတာ ညကြီးမင်းကြီး မြားအိပ်ခန်းထဲမှာ
ချိန်းမတွေ့ချင်ဘူးပြောတာ၊ နေဦး စိတ်မကောက်နဲ့ ပြောတာနား

ထောင်၊ မြားအဒေါ်တွေသာ သဘောတူထားရင် ဒီလိုချိန်းတွေစရာ
မလိုဘူး၊ ဣန္ဒြေရှိရှိ ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်ရမယ်၊ ကဲ နောက်ဆုံးကွာ
မီဒီယာကတစ်ဆင့် မြားက ကိုယ့်ချစ်သူဆိုပြီး ဖွင့်ချလိုက်ရင်ရော
သူတို့မကျေနပ်နိုင်ဘူးလား၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်မသွားနိုင်ဘူးလား၊
သူတို့သဘောတူလာနိုင်အောင်ပြောတာပါ”

ဆွေးနွေးတုံးက မြားဟာ မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်းနေ
အောင် စိုက်ချထားရင်း...

“ဟင့်အင်း...မတူနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ စံနှုန်းထဲမှာ မြား
လက်ထပ်မဲ့လူက မြားထက်အသက်ကြီးရမယ်၊ ခိုင်မာတဲ့စီးပွားရေး
သမားဖြစ်ရမယ်၊ အဆိုးဆုံးက အနုပညာသမား မဖြစ်ရဘူးတဲ့”

ဆွေးနွေးပွဲဟာ ဒီမှာတင် ကိစ္စပြတ်လေသည်။ စံနှစ်က
သက်ပြင်းရှိက်ရင်း မြားကိုယ်လေးကို တင်းနေအောင်ဖက်ထားကာ

“ကိုယ် နယ်ပွဲတွေသွားနေရင်လည်း အရင်အစီအစဉ်
အတိုင်းပဲနော် မြား၊ အဆက်အသွယ်မပြတ်စေနဲ့၊ ပြီးတော့ လွမ်းလို့
ဆိုပြီး ငိုမနေရဘူးနော်၊ အချိန်မှန်အိပ်၊ ကြားလား”

သူက ချစ်စနိုးနဲ့ မြားနှုတ်ခေါင်းချွန်ချွန်လေးအား သွားဖြင့်
ဖွဖွကိုက်ရင်းမှာတော့...

“ကို မှာမှပဲ မြားက ကြိုလွမ်းချင်လာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သုံးရက်

ထဲပဲလို့ မြား အားတင်းထားမှာပေါ့၊ ကိုလည်းပြန်တော့လေ၊ မနက်
လည်း ခရီးသွားရမှာ၊ အိပ်ရေးပျက်နေမှဖြင့်”

“ရတယ်၊ ကိုယ် လေယာဉ်ပေါ်အိပ်သွားမှာ”

“သုံးနာရီထိုးပြီ ကိုရဲ့”

သူလက်ထဲက မြားက ရုန်းထွက်ဟန်ပြင်တာကို စံနှစ်က
မလွှတ်ဘဲ...

“ဆယ့်ငါးမိနစ်ကွာ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ဖက်ထားချင်လို့”

တောင်းဆိုတော့ မြားက နာခံတတ်သော ကလေးငယ်လို
ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးတိုးဝင်နေရာမှ...

“ဒေါက်...ဒေါက် မြား တံခါးဖွင့်စမ်း”

“မြား...ဖွင့်စမ်း၊ အခု ငါ စကားပြောသံတွေကြားနေ
တယ်၊ ဟဲ့ မြား”

သူရင်ခွင်ထဲမှ ချက်ချင်း ခေါင်းထောင်သွားတာ ထိတ်လန့်
တကြားနှင့်

“ကို စိန်စိန်တို့”

“ရှါး”

မြားနှုတ်ခမ်းလေးထံ သူက အနမ်းဖွဖွနှင့် နှုတ်ဆက်စဉ်

“အငွေ...အခန်းသော့တွေပေးစမ်း၊ အေးမှာ တစ်ခြံလုံး

မီးတွေဖွင့်၊ ငါ့ခြံထဲ ငါမသိအောင်ခိုးဝင်တဲ့ဟာတွေ လက်ကျား
လက်ဖြတ်မယ်၊ ခြေကျူး ခြေဖြတ်မယ်၊ ပေးစမ်း သော့”

စိန်စိန်က သော့ကိုဆွဲယူ၍ သော့ပေါက်ထဲ ထိုးထည့်
သည်။ ဘာလုပ်ရမယ် စဉ်းစားချိန်မရဘဲ ခေါင်းထဲကြီးစိုးနေတာက
ဒေါသ။ ကိုယ်စောင့်ကြပ်နေသော ယန်းလေးအား ညှိုးနွမ်းသွားမှာ
စိုးတဲ့ သောကတွေနဲ့ စိန်စိန်အသားတွေတောင် ဆတ်ဆတ်တုန်လို့။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၂၁)

“ဘယ်မှာလဲ...ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

အခန်းတံခါး ဝှန်းဆွဲသွားတာနှင့် စိန်စိန်ဟာ ချောက်
လက်ရောင်ပေါ် ရွှေ့နားကွပ်ညှပ်ဝတ်ဂါဝန်တဖားဖားဖြင့် အခန်းထဲ
ရောက်လာတာဖြစ်သည်။ စိန်စိန်နောက်မှ အငွေ့။ အေးမာနှင့် အလုံး။
မြားက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။
စိန်စိန်ကတော့ အခန်းအလယ်တည့်တည့် ခါးထောက်ရပ်ရင်း...

“ဟဲ့...ရှာကြစမ်း၊ အလုံး၊ ဗီရိုတွေ၊ ရေချိုးခန်းတွေ
အကုန်ဖွင့်ရှာ၊ အေးမာ”

“ဟုတ်...မမကြီး”

“ခုတင်အောက်တွေ၊ အဝတ်လှန်းစင်တွေနောက် အကုန်

ရှာ”

အခန်းထဲ ဝရန်းသုန်းကားပြေးဝင်လာပြီး အသည်းအသန် ရှာဖွေနေပုံက စစ်မြေပြင်မှာ ရန်သူထောင်သွားတဲ့ မိုင်းမိုးကို လှန်လှေ့ရှာဖွေတဲ့အတိုင်း မြားက ခုတင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရင်း က မျက်လုံးကို လက်ဖြင့်စုံပွတ်ရင်း...

“ဘာ...ရှာကြတာလဲဟင်၊ စိန်စိန်တို့က”

“ငါတို့တွေ့ချင်တာရှာတာပေါ့၊ ပေးစမ်း ဖုန်း”

အငွေက ခုတင်ပေါ် ခူးထောက်ထိုင်ချရင်း မြားခေါင်းအုံး ဘေးထားထားသော ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ခေါ်ထားသမျှ ဖုန်း ကော(လ်)တွေ စစ်ပစ်တာ တရစပ်။ နောက်ဆုံးခေါ်ထားသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ခေါ်သည်။ စိန်စိန်က သူမလုပ်သမျှ လက်ပိုက် ပြီးအကဲခတ်သည်။ မြားကတော့ ခူးပေါ်ပါးတစ်ခြမ်းအပ်ကာ မျက်နှာ ဘေးတစောင်းမိုထားပြီး...

“ဝါး...အိပ်ရေးပျက်လိုက်တာ၊ ရှာစရာရှိရင် အစောကြီး ကတည်းက လာရှာတာမဟုတ်ဘူး”

လို့ ညည်းတွားပြောသေး။ ထိုအခိုက် တစ်ဖက်မှဖုန်းက တူခနဲအသံပေးပြီး ဝင်သွားကာ အိပ်ချင်မပြယ်သောအသံဖြင့်

“ဟဲလို”

အငွေ ဆတ်ခနဲ မျက်မှောင်ကျုံ့တော့ စိန်စိန်က အားမရ ဟန်ဖြင့် ဖုန်းကိုဆွဲလှသွားသည်။

“ဟဲလို...ကျစ် ဘယ်သူလဲ”

ကြားရသောအသံဟာ သူမတို့မျှော်လင့်ထားသော အသံ မျိုးမဟုတ်။ စိန်စိန်က မသင်္ကာသောမျက်လုံးကြီးတဝင်းဝင်းနှင့် မြားထံလှမ်းကြည့်ရင်း...

“တို့ အောင်အောင်နဲ့ပြောချင်လို့”

အစ်အောက်လိုက်ခြင်းသာ။ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးအသံ ရှင်က...

“အာ...စားတယ်ကွာ၊ ဘယ်ကအောင်အောင်လဲ၊ ဒါ အောင်အောင်ဖုန်းမဟုတ်ဘူး”

“အောင်အောင်က ဒီနံပါတ်ပေးထားတာ”

“မှားနေပြီ၊ ဒါ မဉ္ဇူဖုန်း၊ မှတ်ထား ကျောင်းအစ်မရေ”

တဲ့။ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတာ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်။ စိန်စိန်က ဖုန်းစကရင်ပေါ် ပေါ်နေသည့်နံပါတ်ကိုကြည့်ရင်း...

“မဉ္ဇူတဲ့၊ နေပါဦး အခါတိုင်း မဉ္ဇူဖုန်းက ကိုးလုံးမဟုတ် လား၊ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မြား”

မေးတော့ မြားက အိပ်ရာပေါ် တစ်ကိုယ်လုံးပစ်လှဲရင်း

ပုဇွန်တုပ်ကွေးကွေးကာ...

“မဉ္ဇူဖုန်းပြောင်းလိုက်တာ”

ထိုအခိုက် ရှာဖွေရေးနှစ်ယောက်က ကမ္ဘာ့ရှုထိုးဖြင့် အနား
ရောက်လာကာ...

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး မမကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ အေးမာဖြင့် ဗီရိုထဲအဝတ်တွေ ဖွရှာတာ
ဘာမှမတွေ့ဘူး”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ခံပြင်းခြင်းများစွာနှင့် အကြည့်ဆုံ
သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အရူးလုပ်ခံရတာ သေချာသွားပြီ။ တစ်ရေး
နိုးမို့ မြားအခန်းရှေ့ လျှောက်လာတော့ စကားပြောသံတွေ
အရင်ကြားရတာ အငွေ့။ ဘာတွေပြောမှန်းမသိ။ ဗလုံးဗထွေးအသံ
တွေပေမဲ့ ကြားရသည့်အသံထဲ ယောက်ျားလေးအသံဆိုတာ
ကျိန်းသေသည်။ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ အတုန်
တုန်အလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော အငွေ့မှာ ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် စိန်စိန်အား
သွားနှိုး၍ ဆွဲခေါ်ချလာတာ။ နှစ်ယောက်စလုံး အခန်းတံခါးနားကပ်
ပြီး နားထောင်ကာ အတည်ပြုပြီးမှ စိန်စိန်က ပွဲကြမ်းတော့တာပင်။
အခု ဒီအခန်းထဲရောက်တော့ မြားက တကယ့်အိပ်နေသည့် ဘုမသိ
ဘမသိစတိုင်(လ်)အပြည့်။ လူရှာတာမတွေ့ဘူးဆိုတော့ ဒီလူက

မြေလျှိုးမိုးပျံသွားလို့လား။ ဇေဝဇဝါနှင့် အငွေ့က စိန်စိန်အား
ကြည့်သည်။ စိန်စိန်ကလည်း ခေခွဲမရဖြစ်နေသည့်ဟန်။ ထိုအခိုက်
မှာပဲ တစ်ခန်းလုံး ကျီးကန်းတောင်မှောက် လိုက်ကြည့်နေသော
အလုံးက...

“ဟော...ပြတင်းပေါက်ကြီးပွင့်လို့ပါလား မြား”

ရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲဆောင့်ခနဲသွားသည်။ အာခေါင်တွေ
ရုတ်တရက်ခြောက်သလို ခံစားရပြီးမှ မြားက မထူးဆန်းသလို
ပြတင်းပေါက်ဆီ လှမ်းကြည့်၏။ နားထဲတွင် ကိုစကားတွေ ပြန်
ကြားယောင်လာသည်။

“ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကြောက်စိတ်ကင်းနေဖို့
အဓိကပဲ မြား၊ လောကမှာ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသူတွေ အနိုင်ရကြ
တာ အဲဒီကြောက်စိတ်မရှိလို့ပဲ၊ သူတို့က လူတစ်ဖက်သားကို
ယုံအောင်ပြောတတ်တဲ့နေရာမှာ အပြုံးလေးနဲ့ ကမ္ဘာလုံးကို ကမ္ဘာ
ပြားကြီးဖြစ်အောင် ပြောတတ်ကြတာ၊ အဲဒါ ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်
ပညာပဲ”

ကိုနဲ့ချိန်းတွေ့ပြီးတိုင်း မူပျက်ချင်သော သူမအား ထိုသို့
သင်ပေးထားသည်ဆိုလျှင် မြားက နှုတ်ခမ်းတွေစေ့ကာ ပီပြင်အောင်
ပြုံးရင်း...

“ပြတင်းပေါက်ပွင့်တာများ ကမ္ဘာပျက်တာကျနေတာပဲ အလုံးရယ်၊ မြား ဖွင့်ထားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ဖွင့်တာလဲ မြား”

အငွေက အကြည့်စူးစူးမေးသည်။ စိန်စိန်က ပြတင်းပေါက်နားအထိ သွားရပ်ပြီး ခြံထဲမျှော်ကြည့်နေရာက...

“အိုက်လို့ဖွင့်တာလို့ မပြောနဲ့မြား၊ အခန်းထဲမှာ အဲကွန်းကြီးဖွင့်ထားတာပဲ”

ဖြေစရာစကားကမရှိတော့။ မြားက အိပ်နေရင်းမှ ပခုံးစုံတွန့်ပစ်ရင်း...

“အဟွန်း...ဒီလိုပါပဲ၊ လေရဖိုတစ်ခုတည်းနဲ့ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ကြတာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ညည်းက ဘာအတွက်ဖွင့်တာလဲ”

စိန်စိန်အသံက နူးညံ့မှုမရှိတော့။ လေသံမာသလို မျက်နှာကြောကတင်းသည်။ မြားက တမင်တကာ အသံထွက်ရယ်ရင်း

“မွန်းကြပ်လွန်းလို့ ဖွင့်ထားတဲ့သဘောပါ၊ တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးယဉ်တာပေါ့၊ အဲဒီပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးထဲ မြားက တောင်ပံခတ်ပြီး ပျံသန်းသွားတာမျိုး၊ သိပ်လွတ်လပ်ပြီး သိပ်အရသာရှိတဲ့ ဘဝထဲ ခဏဝင်ကြည့်တာ

မျိုး”

မြား ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြေတာကိုသိ၍ အငွေက သက်ပြင်းရှိက်ကာ မျက်နှာလွှဲသည်။ စိန်စိန်ကတော့ သူမခုတင်နားသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာရင်း...

“ဘဝဆိုတာ လွတ်လပ်ဖို့၊ အရသာရှိဖို့မဟုတ်ဘူး မြား၊ လက်တွေ့ကျကျထူထောင်ဖို့ အဲဒါကို အမြဲခေါင်းထဲသွင်းထား”

စကားအဆုံးမှာ မျှင်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းလို တင်းခနဲဆွဲစေသည်။ စိန်စိန်ရဲ့ ထူအမ်းသော နှုတ်ခမ်းတွေကို မြားက စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲခါးလာခဲ့၏။ စိန်စိန်ကတော့ ပြတင်းပေါက်ပိတ်ရင်း နောက်နားမှာ ကျန်ရစ်သော အေးမာနဲ့အလုံးကို ငဲ့ကြည့်ကာ...

“မနက်ဖြန်ည ဒီထဲကို ငါတို့မွေ့ယာကြီးရွှေ့ခဲ့၊ ပြီးတော့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေပါယူခဲ့ အငွေ”

“ပြော...စိန်စိန်”

“နက်ဖြန်ညကစပြီး ငါတို့ မြားအခန်းမှာပဲ စုအိပ်ကြတာပေါ့”

တဲ့။ မြားက နှုတ်ခမ်းတွေကို ဟွန့်ခနဲ အသံမပေးဘဲ မဲရွဲရင်း...

“ဒါ စိန်စိန်ရဲ့လက်တွေ့ကျကျ ထူထောင်နည်းလား”

“မဟုတ်ဘူး မြား၊ လက်တွေ့ကျကျ တိုက်ဖျက်နည်း”

ပခုံးစွန်းနားအထိ မေးဖျားကပ်ပြီးပြောတော့ ရက်စက်မည့်
မာန်မာနအပြုံးကို မြား လှမ်းတွေ့နေရသည်။ အဟွန်း မြားကလည်း
လက်တွေ့ကျကျ ထိုးဖောက်နည်းကို သုံးမယ်။ စိန်စိန် အရုံးမပေး
ကြေး။ မြားအနိုင်ရတဲ့အခါ အချစ်စစ်က အင်အားကြီးမားပါလား
လို့ ဝန်ခံပေးရင်ပြီ။

• • •

အခန်း (၂၂)

“ဟဲလို...ဟား...ဟား မြား ကြည့်စမ်း ကိုယ့်နှုတ်မတွေ့ရ
တာ (၂၄)မှာရှိမှမရှိသေးဘူး လွမ်းနေပြီမဟုတ်လား၊ ဒီမနက်ပဲ
လေယာဉ်ဆိုက်တယ်ကွ၊ ဒီည ပူတာအိုမှာဆိုရမယ်၊ မနက်ဖြန်
မြစ်ကြီးနား၊ ဟဲလို...ဟဲလို”

ပြောနေရင်းက ဖုန်းကျသွားတာမို့ စံနစ်က လိုင်းမမီ၍လား
ထင်ကာ ဝရန်တာဆီ ထွက်နားထောင်လည်း ကိုင်ထားသည့်ဖုန်း
က မမြည်ဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ နောက်ဖုန်းတစ်လုံး
က ထမြည်တော့ ဝရန်တာမှာ ဘီယာဝိုင်းဖွဲ့နေတဲ့ ဘိုဘိုက
ဦးအောင်မဲ့ရွဲပြီး...

“ဟွန်း...ပေါ့များလိုက်တဲ့ဘဝ”

“မင်းမကဲ့ရဲ့နဲ့၊ အဲဒါ ဖိုးငွေပေးတဲ့အိုက်ဒီယာ”

ဂျေကြီးက အသားတစ်ဖတ် တူနဲ့ကောက်ဝါးရင်း ဖိုးငွေ ဆီ မေးငေါ့သည်။ ဖိုးငွေက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“အဲဒီလောက် နားဆူမယ်မှန်းမသိလို့ကွ”

“ဒါ အပြစ်ပေးလိုက်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆူညံခြင်းဆိုပြီး တော့”

“အခုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သန့်ရှင်းအောင် ကြိုးပမ်းနေတဲ့ အချိန်နော်၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေတောင် ဖျက်သိမ်းပစ်တာ မတွေ့ဘူးလား”

ကိုယ့်အသံနှင့်ကိုယ် တသောသောရယ်ပြီးမှ စံနစ်ထံ အာရုံ ရောက်ရတာက အခုထိအော်မြည်နေသော ဖုန်းသံကြောင့်...

“ဟေ့ကောင် ဖုန်းကသိုဏ်းရှုနေတာလား”

ဘိုဘိုက အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ လှမ်းမေးသည်။ စံနစ်က ဘာမှမဖြေဘဲ ဖုန်းဖွင့်ကာနားနားကပ်ပြီး...

“ဗြား...ပြောလေ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ခပ်ဩဩ ခပ်တောင့်တောင့်အသံ။

“ကျစ်”

စံနစ်က ဖုန်းကိုနားမှခွာပြီး ခေါင်းမောကာ ကျစ်ခနဲလုပ်မှ ဟိုသုံးကောင်သံတိထားမိသွားကာ

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဟေ့ကောင်၊ ပတ္တမြားဆီ ရှော့(ခံ)ဝင်ပြီလား”

အားလုံး အလောသုံးဆယ်ထလာတဲ့အချိန်မှာ စံနစ်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက်ထည့်ကာ ဖုန်းကို ဖြန့်နားထောင် နေပြီဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားကရော ဘယ်သူလဲ”

“ငါဘယ်သူလဲ မင်းသိစရာမလိုဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်နာမည်လည်း မပြောရုံပေါ့”

“ဟေ့...မင်း ရိုင်းလှချည်လား၊ ငါက မင်းအမေအရွယ် လောက်ရှိတယ်၊ စကားပြောတာ ဆင်ခြင်စမ်း”

“ဟာ...ဟ ဗလိုင်းကြီး အမိန့်တွေလာပေးနေပါလား”

စံနစ်က တမင်ခေါင်းမောပြီး ရယ်ပေးလိုက်သည်။ မြားမျက်နှာကြောင့် ရိုသေရမည်ဆိုသော အစဉ်အလာတွေက ဟိုးခပ်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ခဲ့လေပြီ။ လူကိုမြင်လျှင် ရွံသလိုရှာသလိုနှင့် မဲ့ရွဲ့သွားတတ်သော မျက်နှာတွေကို သူမာနက ရိုကျိုးခွင့်မပြုလေသော အခါ

“အေး... အမိန့်ပေးရမယ်၊ မင်း နာခံတတ်အောင် ကြိုးစား၊ မနာခံတတ်လည်း ငါကတော့ သိပ်မဆဲသြပါဘူး၊ မင်းက မိမရှိ ဖမရှိနဲ့ဆိုတော့ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမဒီနိုင်လားမှာပဲ”

“ဟေ့... ခင်ဗျား လူကြီးစကားပြောနော်၊ ဘယ်သူမဆို မိဘရှိမှ လူဖြစ်ခွင့်ရတာ”

“ဖြစ်တည်ခွင့်က ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရပ်တည်ချက် ချင်းမတူဘူး၊ မိဘမဲ့ အုပ်ထိန်းသူမဲ့တဲ့သူဟာ ဘယ်လိုမှ လူယဉ်ကျေးဖြစ်မလာနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား”

နားထဲမှာ စစ်ချီခုံမောင်းသံတွေပဲ ကြားလာရသလို တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေသော သွေးတွေက ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် မြည်ကာ အရေပြားဆီ ခုန်ပေါက်ထွက်တော့မလိုနှင့် ဒေါသတွေက အားကောင်းစွာ လူတစ်ကိုယ်လုံးဆီ လှည့်ပတ်လောင်ကျွမ်း၏။ ရင်ထဲ တသောသောပြုဆင်းနေတာက မာနနှင့် အရင်းပြုသော နှလုံးသားအစိတ်အပိုင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့လျက်

“ဒီမှာ မင်းသိအောင် တစ်ခါတည်းပြောပြလိုက်မယ်၊ ငါ့တူမက အခုမှ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၊ ဘယ်ဟာအမှန် ဘယ်ဟာအမှား မခွဲခြားတတ်သေးဘူး၊ အေး အဲဒါကို အခွင့်ကောင်း

ယူပြီး ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေနဲ့ ထပ်မဆက်သွယ်ပါနဲ့”

“ဒီမှာ ခင်ဗျားပြောတာတွေက ရယ်စရာတော်တော် ကောင်းနေပြီ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာမျှတာ၊ ချစ်တာ တွေကို ခင်ဗျားက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်တာပေါ့၊ ဒီနေ့အထိ မြားအပေါ် ကျုပ် ရိုးသားခဲ့တယ်၊ ဖြူစင်ခဲ့တယ်”

“တော်တော့ကောင်လေး မင်းသီချင်းထဲက စာသားတွေ ရွတ်မပြန်၊ ငါက ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“သိပြီးသားပါ၊ ခင်ဗျား အပျိုကြီးဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်း တွေလည်း လာမကြော်ငြာနဲ့၊ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မင်း... တိတ်စမ်း၊ ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့တူမကို ဆက်သွယ်လို့မရစေရဘူး၊ မင်း မဆက်သွယ်ပါနဲ့၊ ငါ ဒါပဲပြောချင် တယ်”

“ကိုယ့်တာကို ကိုယ်လုံခြုံအောင်ထိန်းစမ်းပါ၊ ကျုပ်ကို မပူနဲ့၊ ကျုပ်က ချစ်မိပြီဆိုရင် အရူးအမူးပဲ၊ မရအရဆက်သွယ်ပြီး ရအောင်အပိုင်သိမ်းမှာ၊ မယုံရင်စောင့်ကြည့်လိုက်”

“မင်း”

ဟိုတစ်ဖက်က ဖုန်းမချခင် စံနစ်က ဦးအောင်ဖုန်းပိတ် ပစ်သည်။

“ဘာတဲ့လဲဟေ့ကောင်...မင်းနဲ့မြားအကြောင်း ဘွားတော် တို့သိသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

သူခေါင်းညိတ်ပြတော့ သက်ပြင်းချသံ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်တွေကို ကြားရသည်။ မြူနှင်းတွေ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ညှို့မှိုင်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်ကို ဝရန်တာမှ လက်ထောက် ငေးရင်း ရင်ထဲ ပြင်းပြင်းပျံ့ပျံ့ သတိရလာတာက ရန်ကုန်၌ကျန်ရစ် သော မြားထံ။

“ကိုက မြားဘဝမှာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်ရတဲ့သူ၊ ကိုကို အောင်မြင်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရူးသွပ်ပြီး ချစ်တယ်၊ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ယုံကြည်အားကိုးတယ်၊ သေချာတယ်၊ ကိုနဲ့သာဝေးရင် မြားတော့ ရူးမှာပဲ”

ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့စကားတိုင်းဟာ လေဟာနယ်ထဲ ပျောက်ပျက်မသွားဘဲ ရင်တွင်းထောင့်တစ်နေရာမှာ စွဲမြဲနေခဲ့သည်။ ဒါဟာ ပြောတတ်တဲ့နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ တော်လို့ လား။ ခံယူသိမ်းဆည်းသူက အစွဲအလမ်းကြီးလို့လား။ မသေချာ ခြင်းတွေကြားထဲ ရေရာတာက ဒီညဟာ သူ့အတွက် အလွမ်းသိချင်း တွေ အဆိုကောင်းဦးမဲ့ ငိုချင်းချည်။

“တွေတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ပြောသွားလိုက်တာ ပခုံး ကြားထဲ ခေါင်းပေါက်လို့ လူခေါ်ရတာ၊ ပြောသမျှစကားတိုင်းက လူမဝီသဘူး၊ ဟွန်း ကျွန်တော် မိမဆုံးမဖမဆုံးမသားပါဆိုပြီး လည်ပင်းစာတန်းချိတ်စရာမလိုဘူး၊ ဒီအပြောနဲ့တင် ယုံလို့ရပြီ၊ အလကားလူရမ်းကား”

စိန်စိန်က စဉ်ဆန်းကို ဟိုမှဒီဖြတ်လျှောက်လိုက်၊ မြားရှေ့ ခါးကိုင်ပြီး ပြောချင်တာပြောလိုက်နှင့် အားမလိုအားမရဟန် အထင်း သား။ မြားကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြော။ ပေကပ်ထိုင်နေပြီး အကြည့်က စားပွဲပေါ်ချထားတဲ့ ဖုန်းသုံးလုံးဆီမှ တစ်ချက်ကလေး မရွေ့။ စိတ်ထဲမှာတော့ ပြောနေတာတွေအများကြီး။ သူများကို

လူရမ်းကားပြောပြီး ကိုယ်တိုင်ကကျတော့ လူကြီးလူကောင်းပီသ
ကြလို့လား။ မြားကို အကြောင်းပြချက်နှင့် ပထုတ်တာ ညီအစ်မ
နှစ်ယောက် တကျိတ်တည်းတဉာဏ်တည်း။

“မြား...ခင်ရူပါဆီသွားမေးစမ်း စိန်စိန်အပ်ထားတဲ့
ပိုးဝမ်းဆက်ရပြီလားလို့၊ ကြယ်သီးတွေသေချာစစ်နော်၊ ပိုးအပြောင်
သားပေါ် အဲဒီကြယ်သီးတွေက ဒီခိုင်းဖော်ပြီးထိုးထားလို့”

“နင့်ကို အစောကြီးကတည်းက ပြောသားပဲ စိန်စိန်ရယ်၊
စီးကွင့်(နံ)ထိုးပါဆို”

“ငါ့စိတ်ထဲ စီးကွင့်(နံ)က ရိုးနေသလားလို့”

ပြောသမျှစကားတွေက အကုန်သွေးရိုးသားရိုး။ မျက်နှာ
တွေကလည်း ကြည်ကြည်လင်လင်မို့ သံသယမဝင်ခဲ့တာ မြား
အမှားမဟုတ်ဘူးထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မြားက သတိကောင်းလွန်း
တာမို့ အခန်းဆီ ခြေဦးလှည့်ရန်ပြင်တော့...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မြား”

အငွေက လက်ဆွဲပြီးမေးတာ။ မြားက အိမ်နေရင်းဝတ်
ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီအတိုနှင့် ကြိုးတစ်ချောင်းတည်း ပခုံး
ချိတ်ရုံအင်္ကျီခါးတိုလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“အင်္ကျီလဲမလို့လေ၊ စိန်စိန်သွားခိုင်းတာ ဒီခိုင်နာခင်ရူပ

ဆီမဟုတ်လား”

တကယ်တော့ အင်္ကျီလဲရင်းက ကိုပေးထားသောဖုန်းတွေ
ယူပြီး လမ်းမှာဆက်ရန်အကြံနှင့်။ ဒါကိုပဲ အငွေက သဘောကျ
သလို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပြီး မြားပခုံးလေးကိုဖက်ကာ ဆွဲခေါ်
လာတာက ပေါ်တီကိုအောက်ဆီ။

“အမလေးမြားရယ် ခင်ရူပါဆီသွားတာပဲ ဒီလူနဲ့ဒီလူ
အကြောင်းသိချင်းတွေ အင်္ကျီလဲစရာမလိုပါဘူး၊ ဒီလိုလေးဝတ်ထား
တော့လည်း တို့ရဲ့မြားက တကယ့်ကလေးလေးအတိုင်းပဲ၊ ကဲ
သွား”

ဆိုပြီး ကားဆီတန်းလွှတ်တော့ ကားမောင်းသူနေရာမှာ
အလုံးကထိုင်စောင့်ပြီးသား။ မြားက ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ရင်း အငွေထံ
သမင်လည်ပြန်ငေးကာ...

“အငွေက မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်တော့ဘူးမြားရေ၊ ဟိုမှာ အငွေကိုချောဆွဲထား
တယ်လေ၊ သူစာရင်းတွေကူစစ်ဖို့နဲ့ ယန်းတိမ်သမားလူစားသွင်းဖို့”
စိန်စိန်က ခြံထဲမှ မြားတို့အနားလျှောက်လာရင်း...

“မြားဖုန်းပေးခဲ့စမ်း၊ စိန်စိန်ဆက်တာမှန်း မသိစေချင်လို့”
တဲ့။ မာယာတွေလိုက်မမှီသော မြားက ဖုန်းကို အသာ

တကြည်ထုတ်ပေးခဲ့မိသည်။ ဒါဟာ မြားရဲ့ ဆက်သွယ်မှုစနစ်ဟာ ကို ကန့်သတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မြားသိခွင့်မရှိသေး။ ခင်ရူပဆီက ပြန်လာတော့မှပင် ဧည့်ခန်းစားပွဲမှာ ကိုပေးထားခဲ့သော ဖုန်းသုံးလုံးကို အစီအရံချထားပြီး ဆိုဖာပေါ်ခြေချိတ်လက်ပိုက်၍ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေသော စိန်စိန်နှင့် အငွေ့ပုံစံက အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးတွေ နှယ်။

“ကဲ...ပြော ဒီဖုန်းတွေရဲ့ရာဇဝင်”

အစချီပြီး စိန်စိန်ကမေးတော့မှ မြားက ပေါက်ကွဲတော့တာပင်။

“စိန်စိန်တို့ စည်းမစောင့်ဘူး၊ မြားမရှိတုံး မြားအခန်းထဲ ဝင်ပြီး”

“ညည်းအန္တရာယ်သင့်မဲ့ကိစ္စမျိုးကို ငါတို့က လူကြီးလူကောင်းအရေခြုံပြီး စည်းမစောင့်နေနိုင်ဘူးမြား၊ ငါမေးတာပဲဖြေ၊ ဒီဖုန်းတွေ ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“အဟွန်း...စိန်စိန်က တခြားအရာတွေသာ စိတ်ထင်တိုင်း စွက်ဖက်ခွင့်ရမှာ၊ မြားမပြောချင်တဲ့ အရာကိုတော့ စွက်ဖက်ခွင့်မရှိဘူးနော်၊ ဒါ မြားရဲ့သဘော”

မြားက တမင်ရွံ့သည်။ စိတ်ထဲမှာကြည်းခံပြင်းနေတာက

ဒီဖုန်းတွေ တွေသွားလို့မဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိသည်။ အဓိကမကျေနပ်တာ မြားကို မလိုခွဲတစ်ပတ်လုပ်၍။ စိန်စိန်က မြားပုံစံကို ကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ...

“ညည်းကဒီလိုလား...မြား ရတယ်၊ ညည်းမပြောချင်လည်း ငါသိချင်တဲ့အရာ သိအောင်လုပ်ခွင့်ရှိတယ်”

ဖုန်းတစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်၍ မစ်(စ်)ကော(လ်)တွေ ပြန်ကြည့်သည်။ ဒီဖုန်းသုံးလုံးစလုံးနှင့် မြားခေါ်ဆိုခဲ့သော နံပါတ်က တစ်မျိုးထဲ။ ထိုတစ်မျိုးတည်း နံပါတ်ကို စိန်စိန်က တစ်ချက်ချင်းနှိပ်သည်။ ဖုန်းဝင်ဝင်ချင်းပင် ဟိုဘက်က ကိုဖုန်းထူးမည်ဆိုတာ မြားသိပြီးသား။ ဖုန်းဝင်ရဲသားနှင့် ကိုင်တာကြာလျှင် မြားက ရစ်တတ်သည်ကိုး။

“ကိုယ် ရေချိုးခန်းဝင်နေလို့ပါ မြားရာ”

ဖြေရှင်းတော့

“ဖုန်းက ရေချိုးခန်းထဲသွင်းမရအောင် တံခါးဝမှာ တစ်များနေလို့လား ကို”

တစ်ခါလောက် စိတ်ကောက်တာနှင့် နောက်တစ်ခါဆို ကိုက အချိုးပြင်ပြီးသား။ ဘယ်သွားသွား ပါအောင်ယူရတာ ဖုန်း ဖြစ်လာ၏။

“ပတ္တမြားနဲ့တွေ့မှ ဒီကောင် သူ့ဖုန်းသူကိုင်ရမှန်း သိလာတာ။ နို့မို့ဆို သူ့ပစ္စည်းတွေ ကိုင်ပေးရတဲ့ဒုက္ခက ကျွန်တော့်မှာ မလွတ်ရဘူး”

တစ်ခါတလေ ဆုံကြလျှင် ကိုသူငယ်ချင်းတွေက ပြောတတ်သည်။ ထိုအခါ ကိုက သူမလက်ဖဝါးကို လှမ်းထွေးဆုပ်ရင်း...

“မရဘူးကွ၊ မြားက အမှားမခံနုတ်ကြီးလေ၊ နည်းနည်းမှားတာနဲ့ လူကိုရစ်တော့တာပဲ”

တဲ့။ မြားက နာမ်စားအသစ်ကြောင့် ကိုကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း

“ဘာ...ဘာပြောတာ ကိုနော် လူကိုဘာအမှားမခံနုတ်ကြီးလဲ၊ ဖယ် လွှတ်”

ဆိုပြီး စိတ်ကောက်ပြလျှင် ကိုက လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် မြားအနားနားကပ်ပြီး...

“အသဲယားအောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ သူတို့ရှေ့လည်း ကိုယ်က မရှက်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း ဖက်နမ်းပစ်မှာ”

ပြောတာကတိုးပေမယ့် မြားက ရှက်ရပါသည်။ ဒါကို ရိပ်မိသော မဉ္ဇူတို့ဆို ပြောမဆုံး။

“သူတို့သမီးရည်းစားအတွဲကိုကြည့်ပြီး ငါဖြင့် ရည်းစားထားချင်စိတ်တောင် ပျောက်တယ်”

“အမယ် ဘာဖြစ်လို့”

သိသိက ပခုံးချင်းတိုက်ပြီးမေးတော့

“ကြောက်လို့လေ၊ စံနစ်ကိုကြည့်ပါလား စင်ပေါ်မှာလည်း သီချင်းဆိုတော့ ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း၊ သမီးရည်းစားဘဝမှာလည်း မြားအပေါ် ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း”

“ဟဲ့...ဘာဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်းလဲ”

မျက်နှာနီနီနှင့် မြားကထအော်မှ...

“အဟီး...နင့်အပေါ်ချစ်တာကိုပြောပါတယ်”

တဲ့လေ။ ကိုနဲ့ပတ်သက်လျှင် သူမအပေါ် ချစ်တတ်ကြောင်း လူအများ ပြောစမှတ်ဖြစ်အောင် ထင်ရှားပါလျက်နှင့် စိန်စိန်တို့ကျမှ ဘာကြောင့်များ ကိုအချစ်အပေါ် သံသယဝင်ရပါသနည်း။

“မြား”

“ဟင်...ရှင်”

ကိုအကြောင်း တွေးရသမျှ အတိတ်တို့သည် ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်လည်သတိမရချင်အောင် ဆွဲဆောင်အားပြင်းလှသည်။ အခုတော့

အခေါ်ခံရရုံမက လက်မောင်းဆီ ဖြန်းခနဲ အရိုက်ခံရမှုကြောင့်...

“အ...နာတယ် စိန်စိန်ရဲ့”

“အေး...နာမှ ညည်းသတိဝင်လာမှာလေ၊ ဒီမှာပြောတဲ့ လူက အမြဲပဲတစ်စီထွက်အောင်ပြောတယ်၊ ညည်းက ဒီလောက် တားမြစ်ထားတဲ့ကြားက”

“ကျန်တာတွေတားလို့ပေမယ့် မြားစိတ်ကူး၊ မြားအတွေး တွေကို စိန်စိန်တို့တားမရတာ”

“တော်စမ်း”

သည်းမခံနိုင်၍ အငွေကပါ ထအော်သည်။ ရင်ဝယ်ထား ပေမဲ့ သားသမီးအရင်းအချာမဟုတ်သော ဇာတိသွေးက ပြလာပြီ လား။ ရင်ထဲစူးခနဲအောင့်တက်လာတာက မေတ္တာတရားကြောင့် ဖြစ်သော ဒေါသဟာ ကရုဏာနွယ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်...

“ညည်း ဒီနေ့ကစပြီး ဒီအိမ်ကြီးထဲက တဖဝါးမှမရွေ့ရ ဘူး၊ ဖုန်းမကိုင်ရဘူး၊ အင်တာနက် မကြည့်ရဘူး၊ ငါနဲ့အငွေ တစ်လှည့်စီစောင့်မယ်၊ ဒါ အမိန့်”

စိန်စိန်က ရာဇသံတစ်ချက်လွှတ်သည်။ မြားက ဆတ်ခနဲ ထရပ်ရင်း...

“အဲဒီအမိန့်ဆိုတာ အချစ်နဲ့တွေ့ရင် မီးနဲ့ထိတဲ့ဖယောင်း

လိုပဲ ပျော်ကျသွားမှာ သေချာတယ် စိန်စိန်”

“ဟဲ့...မြား”

အငွေ ဒါပဲအော်နိုင်သည်။ မျက်ဝန်းထဲ မြင်ယောင်လာ တာက နေ့စေ့လစေ့ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ မမရွှေ။

“ငါ...သူ့ကိုပဲချစ်တယ်၊ ငါ့ဆီက ကြိုက်တဲ့အရာယူ သွားစမ်းပါစေ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ချစ်နေရရင်ကျေနပ်ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ရင်သွေးကို ငါမွေးမှာ၊ ဒါ အချစ်ရဲ့ အခိုင်မာဆုံးသက်သေ”

တဲ့လေ။ အချစ်ဟာ အဲဒီလောက်အထိ ရူးဖို့သင့်ရဲ့လား။ ကိုးကွယ်စရာကောင်းရဲ့လား။ အငွေကိုယ်တိုင်ရော အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကြောင့် နှုတ်ခမ်းတွေရော မျက်ဝန်းတွေပါ တစ်ပြိုင်တည်း ပြုံးတတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို မြင်ရချိန်မှာ လူက ချောက်ကမ္ဘာထဲ ဦးခိုက်ကျွမ်းပြန်ကျသွားသလို အသည်းတလှုပ်လှုပ်၊ ရင်တဖိုဖိုကြား မှာ အတိတ်နှင့် လွတ်ကင်းသောသူ မရှိဘူးဆိုရင် အချစ်နဲ့ဆွေမျိုး မတော်ဘူးဆိုတာ အလကား။

• • •

အခန်း (၂၄)

“ဘာ...မမရွှေ...မမရွှေ ဘာပြောတယ်”

နားကြားများလွှဲသလား။ ဆူညံတဲ့ တီးဝိုင်းအသံတွေကြောင့် မကြားလိုက်တာလား။ စိန်စိန်ဟာ အစ်မဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာကို မှိန်ယူယူ ထွန်းထားသော မီးရောင်လေးတွေအောက်မှာ မနည်းကြီးအားယူကြည့်မိသည်။ မမရွှေကတော့ မီးမှိန်မှိန်အောက်မှာ တောက်ပနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် စင်ပေါ်က သီချင်းဆိုနေသူထံ မျက်နှာမလွှဲဘဲ...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ လက်ထပ်တော့မှာ”

“အဲဒီ သီချင်းဆိုနေတဲ့သူကိုပေါ့၊ ဟုတ်လား မမရွှေ”

“အင်းလေ...သူက ငါ့ချစ်သူပဲကို၊ ငါ့ချစ်သူ

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၁၉၅

ငါလက်ထပ်မှာ အံ့သြစရာကောင်းနေလို့လား စိန်စိန်”

“ဒါပေမဲ့ မမရာ”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ စိန်စိန်က အဲဒီနေရာတင်ပဲ စကားစရပ်သည်။ စဉ်သည်တွေထိုင်ရန် ခင်းကျင်းထားသော ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ် လက်တင်ထားရတာ လူက အားအင် ဆုတ်ယုတ်သွားသလို ခံစားရလို့။ စင်ပေါ်၌ ဂစ်တာကို ရင်ဘတ်ထဲ ပွေ့ပိုက်ထားပြီး ဆံပင်ရှည်တွေ မျက်နှာပေါ်ဝဲကျနေအောင် ခေါင်းငုံ့ထားတဲ့လူကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဒါ...မမရွှေ ချစ်သူလား”

လို့ ထပ်မမေးရဲတော့။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ အပြောကြွယ်သော မမရွှေစကားများအား အချစ်နှင့်စိမ်းသက်သော သူမ နားမထောင်ရဲတာ မဆန်းပါ။ မိဘတွေမရှိတော့ကတည်းက မမရွှေအား အမေအဖေအစား ကိုယ်စားပြုအားကိုးခဲ့တာမို့ ဒီအစ်မပြောသမျှ မငြင်းဆန်ရဲတာ ထုံးစံတစ်ခုလိုဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အားထားစရာ ဖြစ်အောင်လည်း မမရွှေက ကြိုးစားပြခဲ့သည်။ မိဘအမွေ အစဉ်အဆက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ကျောက်တွင်းတွေကို ဦးစီးရန် ကျောက်အောင်ခြင်းအပေါ် အကျိုးအမြတ်ရခြင်းတစ်ခုတည်း မဟုတ်တော့ဘဲ မမရွှေ လက်ထက်မှ အမြင်ကျယ်လာခဲ့တာက ဒီဇိုင်းဆွဲ၍ ရတနာ

အထည်များ ပြုလုပ်ရန်။

“အဓိကက ယန်းတိမ်သမားကောင်းကောင်းရှာရမယ်၊ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့သူပေါ့၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဒီဇိုင်း လေးတွေ အရင်စမ်းအပ်ကြည့်မယ်”

အစပြုခဲ့ရာမှ အဝယ်လိုက် လူကြိုက်များလာသောအခါ မမရွှေ ထပ်ပြီး ခြေလှမ်းကျခဲ့တာက ရန်ကုန်။ မန္တလေး၌ ဆိုင်ခန်း တွဲတွေဖွင့်ပြီး ရတနာသခင် စိန်တိုက်ကြီး ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်းပင်။ အသက် ကလည်း နှစ်ဆယ်ကျော်မှာ လုပ်သွားသမျှ လူတိုင်း ဟာခနဲဟင် ခနဲဖြစ်လောက်အောင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ခဲ့ပြီးမှ ယခု တစ်ခါ လူတိုင်းရင်ဘတ်ဖိလောက်အောင် လုပ်ပြပုံက ဒီတီးဝိုင်း၌ သီချင်းဆိုနေသူဟာ ချစ်သူပါတဲ့။ ရန်ကုန်ကနေ လှမ်းအကြောင်း ကြားတုံးကတော့ တီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းငှားလာမည်။ ရတနာသခင်ရဲ့ အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အတွက် ဒီမိုးကုတ်မှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု လုပ်ချင်သည်ဆို၍ စီစဉ်ထားသမျှဟာ ဒီလူတစ်ယောက်အတွက် တွဲလား။ စရောက်တဲ့နေ့က မျက်နှာချင်းဆိုင် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တော့

“ထူးခြားတဲ့ သီချင်းအဆိုတော်မှာ ဝါသနာပါတဲ့ အဆိုရှင် ပေါ့၊ စီးရီးမထွက်ရသေးတော့ အဆိုတော်လို့ပြောမရဘူးပေါ့၊ နော့ ကိုထူး”

ပခုံးချင်းပစ်တိုက်ပြီး မမရွှေ ခပ်နဲ့နဲ့ဆိုကတည်းက ဒါ ပိုမှန်ဆက်ဆံရေးမဟုတ်လို့ စိန်စိန်နှင့်အငွေ ခန့်မှန်းပြီးသား။

“အဆိုရှင်တဲ့...သူ့ရုပ်က ပုံမှန်မဟုတ်သလိုပဲ မျက်လုံး က အိပ်ချင်တဲ့မျက်လုံးနဲ့၊ လူက ပိန်ခြောက်ပြီးတော့”

“ဟုတ်ပါ့မလား အငွေရယ်၊ နင်ပြောပုံက အားလုံးကို ဝါးလုံးရှည်နဲ့သိမ်းရမ်းပစ်သလိုပဲ”

“ဪ...သိဘူးလေ၊ ငါလည်း ကြားတာကိုပြောတာ ပဲ”

“အခု မမရွှေရဲ့အဆိုတော်လူက အဲဒါလားမသိဘူး ကြည့် ပါလား၊ စီးကရက်ကို လက်ကမချဘူး”

အစ်မအကြီးဆုံးမို့ မဝေဖန်ရဲ။ မပြောရဲတာသာရှိမည်။ ဒီညီမနှစ်ယောက်က နှစ်နှစ်ပဲကွာတာမို့ အတင်းတော့အုပ်နေကျ။ အငွေစကားကြောင့် သူမတွေသွားစဉ်...

“ပြီးတော့ ဆေးသမားတွေက အပြောသိပ်ချိုတာတဲ့”

“ချို...မချိုတော့မသိဘူး၊ မမရွှေနဲ့သူက သိပ်စကား မပြောသလိုပဲ”

ဧည့်ခံပွဲပြီး၍ တီးဝိုင်းသမားတွေက ပြန်သွားပြီ။ ထူးခြား သာ ရတနာစံအိမ်မှာ ရှိနေခဲ့တာ။ မမရွှေနှင့်အတူ ရန်ကုန်ပြန်မည်

ဟု ကြားထားသောကြောင့် သူရှိနေသ၍ စိန်စိန်တို့ အကဲခတ်ရသည်သာ။

“အငွေက လူကဲခတ်တော်လာပြီပဲ”

“ဟင်”

“အယ်...မမရွှေ”

အခန်းတံခါးဝမှာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်းမှီ၍ ရပ်နေသူက မမရွှေ။ ကွယ်ရာမှာ အတင်းပြောနေသလို ဖြစ်သွားတာနဲ့ စိန်စိန်ရော အငွေပါ အိုးတိုးအမ်းတမ်း။ အဆိုးဆုံးက အငွေ။ သူတစ်ပါး ချစ်သူအား ဆေးသမားဘာညာနဲ့ ဖြောမိ၍ မမရွှေ ဆူတော့မည်လား စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဧကိကလေးပုထားကာ ခေါင်းပင်မဖော်နိုင်။ မမရွှေကတော့ သူမတို့အခန်းထဲ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာကာ ခုတင်အစွန်း၌ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“အငွေပြောတာ မှန်တယ်”

“ဒါဆို သူက ဆေးသမားပေါ့၊ အဲဒီလိုလား မမရွှေ”

မမရွှေက စိန်စိန်မေးခွန်းကို ခေါင်းညိတ်ဖြေတာ မသက်မသာနှင့်ပါ။

“ဒါနဲ့များ မမရွှေရယ်”

“မမရွှေ ဆေးဖြတ်ပေးဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့

သူအရမ်းခံစားတာ မကြည့်ရက်လို့”

မကြည့်ရက်တာနဲ့ မဖြတ်ပေးတော့ဘူးလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မေးစရာမလိုလောက်အောင် မမရွှေစကားထဲမှာ အဖြေပါသွားပြီ။ မမရွှေက သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်စီကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“လူတွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ရူးနေကြတာပဲ၊ မမရွှေ စာတွေထဲဖတ်ဖူးတယ်”

“အမယ် အငွေကမရူးပါဘူး”

အငယ်ဆုံးမို့ အသွက်ဆုံးအငွေက မမရွှေရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ ပါးအပ်ရင်း ပြောသည်။ မမရွှေက အငွေအား သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း...

“ဘာ မရူးတာလဲ၊ တစ်အိမ်လုံးမှာ ညည်းခါတ်ပုံတွေ ချည်းပဲ၊ တစ်ပုံချင်းစီမှာ အဝတ်အစားမထပ်အောင် ဘက်ဂရောင်းမထပ်အောင် ရိုက်တတ်တာညည်းပဲ”

“ဟွန်း...ပို့(စ်)မထုတ်တတ်ပါ”

စိန်စိန်က မျက်စောင်းထိုးရင်း ဝင်ပြောတော့ အငွေက အားကျမခံ။

“ဒါဆို နင်ကဗေဒင်ရူး၊ ယတြာရူး”

“ဟဲ့...ဒါက အိမ်စီးပွားရေးအတွက် အထောက်အကူ

ဖြစ်အောင်လုပ်တာ၊ အခု ငါဗေဒင်ဆရာက ပေးတဲ့နည်းမည်အတိုင်း ဆိုင်နာမည်ပေးတော့ အကျိုးပေးတာ တစ်ဟုန်ထိုးပဲ မတွေ့ဘူးလား။”

မေးငေါ့မျက်စပ်ရင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန် ဖြင့်...

“မမရွှေရဲ့လူကို ဗေဒင်လေးဘာလေး ထွက်ကြည့်ပါလား၊ ဇာတာစစ်တာမျိုးလေ”

“နေပါစေတော့ ညီမရယ်၊ သူက မကောင်းမှုမှာ ဖျော်မွှေတော့ မကောင်းတဲ့ဟောက်နီးတွေကြားရရင် သက်သက်စိတ်ဆင်းရဲပါဦးမယ်၊ ရှိပါစေ၊ ဒီအတိုင်း ရန်ကုန်ရောက်ရင် မမရွှေတို့ လက်ထပ်တော့မယ်”

“တကယ်”

နှမြောရိပ်သန်းသွားသော ညီမနှစ်ယောက်ကို မမရွှေက ပခုံးမှသိုင်းဖက်ထားလိုက်ပြီးမှ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိန်စိန်နဲ့ အငွေ့ရှေ့မှာ မမရွှေ အမြဲရှိမယ်၊ မမရွှေလက်ထပ်ပေမယ့် ဒီညီမနှစ်ယောက်အပေါ် ထိခိုက်ခြင်းမရှိတဲ့ လက်ထပ်မှုမျိုးပဲဖြစ်မှာပါ”

ဒါ ကတိစကားလား။ အားပေးစကားလား မသိပေမဲ့

သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ရင်ထဲအားရှိသွားတာတော့ အမှန်။ ဒီလိုနဲ့ မမရွှေ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး လက်ထပ်တဲ့သတင်းကိုကြားတော့...

“ခမ်းခမ်းနားနားတော့ လုပ်ဦးမှပေါ့ မမရွှေရယ်၊ ကိုယ်က ရတနာသခင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ပဲဥဇ္ဇာ”

“အင်းလေ...အငွေ့က မမရွှေတို့စဉ်းခံပွဲမှာ သတို့သမီး အရံလုပ်ပြီး ရှိုးပေးမယ်စီစဉ်ထားတာ”

ဖုန်းထဲမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်းပြောတော့ မမရွှေက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း...

“ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးလိုက်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံးက မိဘတွေမရှိကြတော့ ပွဲအကြီးကြီးတွေလုပ်ဖို့ ဆန္ဒမရှိတာ အတူတူဖြစ်နေတော့လေ၊ ညည်းလေးတို့ကျမှ မမရွှေတို့က မိဘနေရာကဦးစီးပြီး ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ပေးမယ်”

ဟု ဖုန်းထဲကြားရတုံးက အသံမြူးမြူးကြွကြွနဲ့နို့ကိုယ့်အစ်မ စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရောဆိုပြီး ထူးခြားဘာဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းထဲထည့်မထားချင်တာ သူမတို့ အပြစ်ဖြစ်သည်ဆိုမလားပင်။ နောက်ပိုင်း မမရွှေထံမှ ဖုန်းအလာကျသွားပြီး အလုပ်ကိစ္စရှိမှ ပြောဖြစ်တော့သည်။ နေကောင်းလားမေးတော့ မမရွှေက ရှက်သံဝဲဝဲဖြင့်...

“အင်း...စိန်စိန်တို့အတွက် အဖော်တစ်ယောက် မွေးပေးမလို့”

တဲ့လေ။ ကြားကြားချင်းနေကဆို သူမနဲ့အငွေက အပျော်တွေလွန်ပြီး စိန်စိန်က ဗေဒင်ဆရာဆီပြေးသည်။ ဘယ်နေ့နဲ့ဆို မမရွှေတို့နှင့် ကိုက်ညီမလဲ။ ဘယ်နေ့မွေးရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး မေး၏။ အငွေက ပျော်လွန်း၍ ဓာတ်ပုံဆရာအိမ်ခေါ်ပြီး ပို့(စ်)အမျိုးမျိုးနှင့် ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ကာ...

“မှတ်တမ်းထားရတော့မယ်သိလား စိန်စိန်၊ ငါတို့ရဲ့နောင်လာနောင်သားလေးကို ပြဖို့လိုပြီ”

တဲ့။ ဒင်းပဲအပြောကောင်း။ ကိုယ့်အတွေးတွေနဲ့ ကိုယ်ပျော်နေကြတာများ အခါတိုင်း တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆက်တတ်သော မမရွှေဖုန်းကိုတောင် မမျှော်မိတော့တဲ့အဖြစ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ကြိုတင်အကြောင်းကြားခြင်းမရှိဘဲ မမရွှေက ရတနာစုံအိမ်ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်ဝန်အရင်အမာကြီးနဲ့ မမရွှေဟာ တစ်လမ်းလုံး ငိုထားပုံလည်းရ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက မျက်ရည်ကြားထဲ တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ခနဲတောက်ပသွားတာကို ညီမနှစ်ယောက် တအံ့တဩကြည့်ရင်း

“မမရွှေ ကိုထူးခြားရော”

“ဟို...သူနဲ့မမရွှေ ရန်တွေဘာတွေဖြစ်လာတာလားဟင်”

“ရန်ဖြစ်လည်း စိတ်လျှော့ပါမမရွှေရာ၊ သူ့ကလေးကိုယ့်ဆီမှာရှိနေပြီပဲ၊ တကယ်တမ်းထိခိုက်ရင် မမရွှေနဲ့ကလေးလေးပဲ”

“သူ ထောင်ကျသွားပြီ”

“ရှင်”

ဆိုင်းမဆင့်မဆင့် ပြောချပုံကြောင့် ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်က ပက်လက်လန်ကျလှူမတတ် အံ့ဩရပြန်သည်။ စိန်စိန်က နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ရင်း ဘာလှုပ်ရှားမှုမှမရှိဘဲ မျက်ရည်တွေသာ မျက်ဝန်းထဲ တစ်စုံတစ်ရာအိုင်ဖွဲ့လာတဲ့ အစ်မဖြစ်သူအား ငေးရင်း...

“ဆေးမှုနဲ့ပဲလား မမရွှေ၊ ဖမ်းမိသွားသေးလား”

“သတင်းပေးလိုက်တာ ငါပါ”

“ဟယ်”

“ဘယ်လို မမရွှေက”

မျက်ရည်တွေကြားထဲမှ ရအောင်ပြုံးဖို့ ကြိုးစားတဲ့ မမရွှေရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေခဲ့ကြရာမှ

“သူ...သူက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အားလုံးကို ငါ့ဆီကတောင်းတယ် စိန်စိန်ရယ်၊ ငါ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါ ငါ့ညီမတွေအတွက်၊ ငါ့ကို အားကိုးအားထားတဲ့ ညီမလေးတွေအတွက် အချစ်ကိုစတေးပစ်ခဲ့တာ၊ ငါ သူ့ကို ရူးလောက်အောင်ချစ်ပေမဲ့ အဲဒီအချစ်ကြောင့် ငါ မရူးသေးဘူးဆိုတာ သက်သေပြခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူလွတ်လာတဲ့နေ့အထိ ငါစောင့်မှာပါ၊ သူဟာ ငါ့ချစ်သူ၊ ငါ့ဘဝရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအဖော်၊ ဒီမူးယစ်မှောက်မှားစေတဲ့ ဆေးအစွမ်းတွေ ပြယ်သွားတဲ့အထိ ငါ သူ့ကိုစောင့်မှာပါ”

လို့ မျက်ရည်လည်ရွှနဲ့ ပြောခဲ့သည်။ တကယ်ဆို ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားတွေမှာ အသိအမြင်မကွယ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အတွက် မမရွှေကို လေးစားသည်။ ပို၍အားထားသည်။ ပို၍ဂရုစိုက်ပေးမခဲ့ပေမယ့် ကံတရားက ထိုထက်ပို၍ လောက၌ နေထိုင်ခွင့် မမရွှေကို မပေးခဲ့လေသောအခါ...

♦ ♦ ♦

အခန်း (၂၅)

“ဒါ...ဒါဖြင့် မြားမှာ အဖေဆိုတာရှိသေးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား စိန်စိန်၊ မေမေက မြားကိုမွေးမွေးပြီးချင်း စီးတွင်းထဲ ဆုံးသွားတာပဲပါတယ်လေ၊ ဖေဖေကျတော့ရော မြားမှာအဖေ”

“သေပြီ”

အငွေက ဖျတ်ခနဲဝင်ပြောတော့ မြားက မျက်နှာလေး ထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး...

“မဟုတ်တာ အငွေကလည်း”

“ဟုတ်တယ် မြား၊ သူလည်း ဆေးဖြတ်ခဲ့ရတဲ့ဒဏ်ရယ်၊ ထောင်ထဲမှာ အပြစ်အတွက် ပေးတဲ့ဒဏ်ကလည်း မသက်သာတော့ ညည်းအမေဆုံးပြီး သိပ်မကြာဘူး ဆုံးသွားတာပဲ”

အတိတ်ကို ခြေရာပြန်ကောက်စဉ်က ကြေကွဲရိပ်သန်းနေသော စိန်စိန်မျက်နှာက အခုတော့ အရင်အတိုင်း မပြောင်းမလဲရှိရကာ...

“ဒီအကြောင်းတွေပြောပြတာက ညည်းအဖေ ဘယ်သူပါလို့ ပြောပြချင်လို့မဟုတ်ဘူး မြား၊ မမရွှေရဲ့ အဖြစ်ကို နမူနာယူစေချင်လို့”

“အမှန်ဆို တစ်သက်လုံးထုတ်မပြောဘူးလို့ တို့ကငွေထားခဲ့တာ၊ ဒါဟာ မအေပေါ် အရိုအသေတန်သွားမှာစိုးလို့”

“အရိုအသေမတန်ပါဘူး”

“ဘယ်လို”

ဆုံးမဩဝါဒပေးရန် အသင့်ထိုင်နေသော အဋ္ဌကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲမတ်သွားသလို စိန်စိန်ကလည်း စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ရင်း မြားကို စိုက်ကြည့်တာ စူးစူးရှရှဲ။ မြားက တမင်တကာပင် မေးဖျားလေးပင့်ပြီး

“အဟုတ်ပြောတာ၊ ပိုတောင်လေးစားသွားသေး”

“မြား”

ဘာဆက်ပြောမည်ကို သိ၍ စိန်စိန်က ပိတ်အော်ရင်း စားပွဲခုံကို ဖြန့်ခနဲရိုက်ချသည်။ မြားက ဇက်ကလေးပုသွားပေမဲ့

ချက်ချင်း မျက်နှာပြန်မော့လာကာ...

“ဟုတ်တယ်လေ...လူ့ဘဝ ရတုံးရခိုက် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပြီး ချစ်ချင်တဲ့သူကို ချစ်ရမှ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်မှာပေါ့”

“မြား...နင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားစမ်း၊ ဘာချစ်ချင်တဲ့လူလဲ၊ ဘယ်သူမှမချစ်ရဘူး”

“ဟွန့်...စိန်စိန်တို့က မေမေ့ကိုမခိုင်တိုင်း မြားကိုကျမှ”

“ငါ ခေါက်ထည့်လိုက်တော့မယ်”

ခေါင်းပေါ်လက်ကြီးဝဲလာတော့ မြားက အရင်တုန်းကလို ခေါင်းတိမ်းရှောင်ဖယ်တာမျိုးမလုပ်ဘဲ တမင်ပေါပြီး တောင့်တောင့်ကြီးနေသည်။ တကယ်မရှောင်တဲ့သူနဲ့ကျတော့ စိန်စိန်က မခေါက်ရက်တော့ဘဲ လက်ကိုဖြန့်ရုပ်ရင်း...

“ညည်းဘယ်လောက်ပဲ အဆိပ်တက်တက် ဘာတွေပဲ စိတ်ကူးယဉ်ယဉ် အဲဒီအကောင် ဒီခြံဝင်းထဲ ခြေချဖို့မပြောနဲ့ အရိပ်တောင်ကျူးလို့မရဘူးမှတ်၊ ငါမနေ့တစ်နေ့ကမှ ဝယ်ထားတဲ့ ခွေးတွေက မည်းမည်းမြင်တာနဲ့ ဆွဲမှာပဲ”

တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ စိန်စိန်ပါ။ မြားကို အနားမခွာ စောင့်ရှောက်ရုံနဲ့ အားမရဘဲ အယ်(လ်)ဇေးရှင်းကြီး နှစ်ကောင်ကို ကြောက်လည်းကြောက် နှမြောလည်းနှမြောစွာနှင့် ဝယ်ပြီး ခြံထဲမှာ

ညဆိုလွှတ်ထားခဲ့သည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ ချီသည်ခါးသည် မပြောခဲ့သော အငွေက အဟမ်း...အဟွန်းနှင့် လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း...

“စိန်စိန်”

“ပြော”

“သူတို့လည်း ခွေးမွေးထားတယ်”

“ဘာ”

လှည့်အော်လိုက်တာများ နားထဲအူထွက်သွားရသည်။ အငွေက မျက်လွှာပင့်ကာ သူမတို့နှစ်ယောက် ပြောစကားဆီ အာရုံစိုက်နေတဲ့မြားကြောင့် မျက်နှာကြောကို ချက်ချင်းပြန်တင်းပစ်ရင်းက “ဒါပေမဲ့ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ စိန်စိန်ကတော့မောင့်။ အငွေမှာ မြားရှေ့မှို ဟိုဘက်ကအနိုင်တစ်ကွက် ကျောထားတာကို ထုတ်မပြောဖြစ်တာ။ ကြည့်လေ ဒီဘက်ခြံက မြင့်မြင့်ထွေးထွေး အယ်(လ်)ဇေးရှင်းကြီးတွေ ဝယ်ပစ်တဲ့အခါကျတော့ ဒင်းကလည်း အကောင်အထည်ဖော်တာက အယ်(လ်)ဇေးရှင်းခွေးမလေး နှစ်ကောင်ဝယ်တဲ့အဖြစ်။ ဟိုဘက်ဒီဘက် ခြံဝင်းတွေက အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားသည်

ဆိုပေမဲ့ နောက်ဖေးနားကျကျတွေမှာ ခြံစည်းရိုး ယိုယွင်းပျက်စီးနေတာမျိုးလည်းရှိသည်။ ထိုနေရာကနေ ခွေးမလေးနှစ်ကောင်က တိုးဝှေ့ဝင်လာပုံရ၏။ သိန်းလေးဆယ်ကျော်ပေးပြီး မွေးထားရတဲ့ အထီးနှစ်ကောင်ဟာ အမလည်းတွေ့ရော ဟောင်သံမပေးဘဲ အမြီးတန်နုနုနှင့် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသေး။ ဒါကိုမြင်၍ မီးဖိုဆောင်ထဲမှ အငွေက ကတိုက်ကရိုက်ဆင်းချသွားပြီး...

“ဟဲ့...ဒါ ဘယ်ကခွေးတွေလဲ၊ ချစ်တော့ချစ်စရာလေးမျိုး နွယ်ချင်းအတူတူပဲမဟုတ်လား”

လို့ ခွေးထိန်းရှင်း ခွေးကျောင်းရန်ခေါ်ထားသော ကောင်လေးကို သွားမေးမိသည်။

“တူလည်း ပေးစားဖို့အစီအစဉ်မရှိဘူး”

ဒီအဖြေက တစ်ဖက်အုတ်တံတိုင်းပေါ်က ထွက်လာတာ။ အိမ်နေရင်းတိရစ္ဆာန်ပွပ္ဖ၊ ဘောင်းဘီပွပ္ဖနှင့် ကွင်းထိုးဖိနပ်စီးထားသူဟာ အငွေတို့ရဲ့မေတ္တာတုံးကောင်။ အငွေက တွေ့တွေ့ချင်းပင် ဆတ်ခနဲခါးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ထောက်ရင်း...

“နင်...ဒါ ဘာတက်လုပ်နေတာလဲ”

ကိုယ့်အသံကမာသည်။ သင်းကလည်း အသံတူပင်။

“ကျုပ်ခွေးတွေကို ကြည့်နေတာ”

“ဪ...ဒါ နှင့်ခွေး၊ ဟဲ့ ကောင်လေး အခုမောင်းထုတ်စမ်း၊ ဟဲ့...သွား...သွား...ရှု...ရှု...”

ပြောရုံနှင့် အားမရဘဲ မောင်းထုတ်တော့ ခွေးမတွေက တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးအောက်မှ တိုးဝင်သွားကြသည်။ ဒါကိုပဲ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ခွေးကြီးတွေဟာ သူတို့ကိုယ်ကြီးတွေနဲ့လည်း အပေါက်ကသေးတော့ မတိုးနိုင်၊ ခွေးတိုးပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးနား တအိအိအသံပြု၍ တစ်ဖက်ခြံကူးရန် ကြိုးစားနေသေး၏။ မေတ္တာတုံးကောင်လေးကတော့ ဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်လိုက်၊ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသတွေနှင့် လုံးထွေးနေရသော အငွေ့အား ကြည့်လိုက်နှင့် မုန်းစရာကောင်းလောက်အောင် တအစ်အစ်ရယ်ရင်း...

“ငါ့သမီးတွေက အပျိုကြီးလုပ်မှာကွ၊ ရတာလည်းမယူချင် လိုချင်တာလည်းမရတဲ့အခါ လူကြားကောင်းအောင် အပူမရှာချင်ပါဘူးလို့ ပြောတဲ့ အပျိုကြီးတွေလိုမျိုးပေါ့”

တဲ့လေ။ ယောက်ျားတန်ခိုး စောင်းချိတ်မဲ့ရွဲပြီးပြောသွားပုံအား စိန်စိန်ကို အစအဆုံးပြန်ပြောပြလျှင် သွေးတက်သွားနိုင်လောက်၏။ ထို့ကြောင့် စိန်စိန်မေးတာကိုမဖြေဘဲ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

လို့ လှီးလွှဲပြီးပြောတော့ စိန်စိန်က မျက်စောင်းကြီး ခိုင်းခနဲ

ထိုးပြီး...

“ဘာမှမဟုတ်တာများ စကားလုပ်ပြောနေရသေးတယ်”
တဲ့လေ။ မြားကတော့ ဟန်ပုံမရသော အဒေါ်နှစ်ယောက်အား ဝေခနဲကြည့်ရင်း ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထရပ်ကာ...

“ဒီလိုပါပဲ...အချစ်စစ်ဆိုတာ ပြောငုံဖြူးခြင်းမရှိတဲ့ အခက်အခဲတွေကြားက မပြယ်တဲ့မေတ္တာကမှ တကယ်အချစ်စစ်ဆိုတော့လည်း”

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ရေရွတ်သလိုနဲ့ပြောပြီး ထသွားတဲ့ကျော့ပြင်အား အငွေ့စိန်စိန်က မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်ရင်း ဪဒုက္ခပါပဲ ဒုက္ခကိုယ်တွေ တားဆီးနေတာက သူတို့အချစ်စစ်မစစ်မှတ်ကျောက်တင်ပေးနေတဲ့အတိုင်း။

• • •

အခန်း (၂၆)

“မမကြီး”

“အေး...ပြော”

ဂျာနယ်ကအကြည့်မလွဲဘဲ အလုံးခေါ်တာကို ထူးမိသည်။ နဂိုက အလုပ်နဲ့အိမ်ပဲ ပြေးလွှားနေခဲ့တာမို့ ခေတ်ကြီးနှင့် အဆက် အသွယ်ပြတ်၍ ကိုယ့်တူမ ကွက်ကျော်ရိုက်မည့်အဖြစ်မှ ဒီဂျာနယ် တွေက ကယ်တင်ပေးခဲ့တာ။ ထို့ကြောင့် ကယ်တင်ရှင်တွေအဖြစ် ရော ခေတ်လှုပ်ရှားမှုအတွက်ပါ မျက်ခြေမပြတ်အောင် ဂျာနယ်ကို မိုးလင်းတာနှင့် ကော်ဖီပိုင်းမှာ ဖတ်တတ်တဲ့အကျင့်ကို လုပ်ထားရ သည်။

“ဟော...အလုံး၊ ဧည့်သည်တွေခေါ်လာတာလား၊ ဪ”

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

ဘယ်သူတွေလဲလို့ မဉ္ဇူတို့ပါလားဟေ့”

ကိုယ်ကမော့မကြည့်ဘဲ မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်လာသည့် အငွေ့အသံစာစာကြောင့် စိန်စိန်က ထမင်းစားခန်းအဝဆီ လှမ်းကြည့် ၏။ တွေ့လိုက်ရတာက အလုံးနောက်ပါး၌ ခပ်ပြီးပြီးနှင့် ရပ်နေကြ သော ကောင်မလေးတွေက လေးငါးခြောက်ယောက်ရှိမည်။ စိန်စိန် မှတ်မိလွယ်သော မျက်နှာတွေက မဉ္ဇူနဲ့သိသိသာ။

“အယ်...အန်တီစိန်က သီသီတို့ကို စိုက်ကြည့်နေတာ ဧကန္တ မမှတ်မိဘူးနဲ့တူတယ်”

“တွေ့လား...ငါပြောသားပဲ၊ အဆီချလိုက်တဲ့အကျိုး ကြောင့် နင့်ကို မြားမြင်ရင်တောင် မှတ်မိတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့”

“ဟီ...ဟီ အသားကမည်းပြီး ပိန်သွားတော့ ငါးကျည်း ခြောက်ကျပ်ကင်နဲ့တူသွားလို့”

“ဟယ်...ကောင်မစုတ်တွေနော်၊ ဒါ နင်တို့ညွန့်တဲ့ SPA ကိုသွားပြီး အဆီချတာလေ၊ မလှဘူးလားဟဲ့”

သီသီက ခြေဆောင်ပြီးအော်တော့...

“လှတယ်၊ လှတယ်၊ ဟဲ့ လှတယ်ပြောပေးလိုက်၊ တော်ကြာ သူမလှရင် ငါတို့အပြစ်ကျနေမယ်”

“ဟန်ဆောင်ပြီးမပြောနဲ့နော်၊ နင်တို့”

“တကယ်ပါ လှအိုးမဲ့ရဲ့”

“ဟဲ့”

ရယ်သံတွေ ဟိုးဟိုးဟီဟီ ထွက်သွားပြန်သည်။
အောင်မာ ခေါ်လာတဲ့အလုံးကတောင် ရောယောင်ပြီး ရယ်နေဆဲ။
စိန်စိန်နဲ့ အငွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်။
အငွေက သူမရှေ့ခွက်ထဲသို့ ကော်ဖီငုံထည့်ရင်း...

“သူတို့ဘာမှမသိဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဒီလောက်ပေါင်းခဲ့တဲ့လူတွေက၊
ပြီးတော့ အုံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ရောက်လာတာလေ”

“ဒါပေမဲ့ မြားပြဿနာပေါ်တာက ကျောင်းပိတ်မှမဟုတ်
လား”

သတိပေးပြောသော အငွေကြောင့် စိန်စိန် နည်းနည်းတော့
တွေသွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ မြားကို ဒီပြဿနာပေါ်ပြီးကတည်း
က ဖုန်းပြောခွင့်တွေရော၊ အပြင်ထွက်ခွင့်ပါ ပိတ်ပင်ထားခဲ့တာပဲ။
ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်စောင့်ကြည့်ရမည်။ သတိထားရမည်။ စိန်စိန်
ရဲ့ အတွေးကို အငွေကလည်း ရိပ်မိပုံပေါ်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်
အကြည့်ထဲက စကားတွေဖလှယ်ပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်လှည့်တဲ့အထိ
ဟိုအုပ်စုမှာ တဟီးဟီးတဟားဟားပွဲကျဆဲ။

“ဒါနဲ့...မဉ္ဇူတို့ကဘာကိစ္စ”

အသံမြှင့်၍ စိန်စိန်လှမ်းမေးမှ ရယ်သံတွေရပ်သည်။

ဒါတောင် တိခန့်ရပ်သွားတာမျိုးမဟုတ်သေးဘဲ ရယ်သံလက်စ
ထွက် ဟိုမှဒီ တစ်စွန်းတစ်စထွက်နေပြီးမှ

“အဟင်း...အန်တီစိန်ကလည်း မနေ့ကအောင်စာရင်း
ထွက်တယ်လေ”

“ဪ...မြား...အောင်တယ်မဟုတ်လား”

တည်ငြိမ်စွာ အငွေကဝင်မေးတော့ သိသိက

“ဟုတ်...အဲဒါ...မြားကိုညှင်းမလို့လာတာ”

“ဘယ်လိုညှင်းမှာလဲ၊ မြားကိုအပြင်ခေါ်ဖို့တော့ မဖြစ်
ဘူးနော်”

“သိပါတယ်...အန်တီငွေရဲ့ အန်တီငွေတူမကလေ နေ
ရောင်ဆိုသိပ်ကြောက်တာ၊ ဒီလိုနေပူကြီးထဲ အပြင်ထွက်ဖို့ခေါ်ကြည့်
ဟွန်း...အော်ပြပါလိမ့်မယ် အသံတွေပြာအောင်၊ သူက အသားမဲမှာ
သိပ်ကြောက်တာလေ”

“ဒါဆို...နင်အသားမဲတာ နေရောင်တွေ တအားခံလို့
ပေါ့”

“မိနီနော်...လူကိုမစနဲ့၊ မြားဆိုက ငါ မငှားပေးဘဲ
နေလိုက်မှာ”

အပြင်ခေါ်မသွားဘူးဆို၍ သက်ပြင်းချမယ်ရှိသေး သိသိ
ရဲ့အငှားအရမ်းကိစ္စကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေါင်းတွေရှေ့

ထွက်ပြီး မျက်မှောင်တွေကျူကုန်ရ၏။ ခေတ်လူငယ်ဆိုတာက လူကြီးတွေကို ကွက်ကျော်ဝိုက်ရန် အမြဲစဉ်းစားနေတတ်တာမျိုးမို့ ကိုယ့်ဘက်က သတိထားနိုင်မှ တော်ကာကျမည်လေ။ သိသိကရန် ထောင်တော့မှ မိနီဆိုသူက တဟဲဟဲနှင့်သွားပြုပြရင်း...

“အေးပါဟဲ့...မပြောတော့ပါဘူး”

“မိနီတို့အမြင်မှန်ရသွားပြီ”

“ဟိဟိ...မဲမဲလေးလည်းကောင်းပါတယ်လို့”

ခိုးမွမ်းမဆုံးခင် မိနီက တစ်ခါထဖောက်တာမို့ ရယ်သံတွေ အုန်းခနဲထွက်သည့်ကြားမှ အငွေတို့တောင်ပြုံးစိစိ။

“သိသိတို့ မြားဆီက ဗီဒီယိုကင်မရာလေးငှားမလို့ အန်တီ စိန်ရဲ့”

“ဪ”

ဘဝင်ကျသွားသည့် ဪလုံးက သက်သက်သာသာ။

“သိသိတို့အုပ်စု...စာမေးပွဲအောင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ချောင်းသာသွားမလို့လေ။ အဲ့ဒါ...မှတ်တမ်းတင်ထားချင်လို့၊ ကဲ မြားဆီသွားတော့မယ်နော်”

ခေါင်းမညိတ် ခွင့်မပြုရသေးခင် တအုန်းအုန်း တဒိုင်းဒိုင်း နဲ့တက်သွားပုံက ကစားကွင်းရောက်နေတဲ့အတိုင်း။ အားလုံးပျောက် ကွယ်သွားတဲ့အထိ စိန်စိန်နဲ့အငွေက လည်ပင်းရှည်ကြည့်ပြီးမှ နှစ်

ယောက်သား ခေါင်းချင်းပြန်ဆိုင်တော့လည်း အတူတူ။

“ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ...စိန်စိန် သူတို့ပုံစံကတော့ ငါတို့ရှိန်နေတာမျိုး၊ ရွံနေတာမျိုးလည်းမရှိဘူး၊ ပုံမှန်ပဲ၊ အခါတိုင်းဆိုလည်း ဒီအိမ်က သူတို့ရဲ့ စားအိမ်သောက်အိမ်လေ”

စိန်စိန်က လက်ဖဝါးထဲ မေးဖျားထည့်ရင်းက...

“ငါလည်းစဉ်းစားနေတာ အဲဒါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဖြစ် လောက်ဘူးဆိုပြီး မျက်နှာလွှဲထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့”

ထမင်းစားခန်းအဝဌ် ယခုတိုင်ရပ်နေဆဲဖြစ်သော အလုံးထဲ စိန်စိန် အကြည့်ရောက်သွားပြီး...

“အလုံး”

“ရှင်...မကြီး”

“ရှင်ထားခဲ့...လူလာခဲ့၊ ဒီကို”

“ဟုတ်...မမကြီး”

ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးနှင့်မလိုက်အောင် အလုံးကလှစ်ခနဲ အနားရောက်လာ၏။ စိန်စိန်က တစ်ခုမှာလိုက် အလုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ အငွေကဖြည့်စွက်ပြောလိုက် အလုံးကဟုတ်ကဲ့ လုပ်ရင်းက...

သမီးတစ်ကောင်...နွားတစ်ထောင်တဲ့။ ဆိုရိုးထဲ တစ်ထောင်မို့ပေလို့...

အခန်း(၂၇)

“နင်ကလည်း အရစ်ရှည်နေတာပါ စိန်စိန်ရဲ့၊ သူ့တာဝန် ကျေသားပဲဥစ္စာ၊ ပေးစရာရှိပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟဲ့...အငွေ နင်နဲ့တော့ ငါရင်လေးတယ်သိလား”

“အမယ်”

အငွေကထအော်ရင်း မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နင်တို့က ငွေရဲ့တန်ဖိုးမသိတဲ့ဟာတွေ”

“ဪ...ငါက ငွေတန်ဖိုးမသိလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ့တာဝန်သူကျေသားပဲ၊ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ခွေးတွေကို ငါတို့နဲ့ ယဉ်ပါးအောင် လုပ်ပေးခိုင်းတယ်၊ ခွေးနှစ်ကောင်ရဲ့အရိပ် အကဲကိုသိအောင် ပြောပြသွားခိုင်းတယ်လေ၊ တော်ပြီပေါ့၊ ဒီလောက်

ဆုတ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၂၁၉

တာဝန်ကျေရင်”

“အမယ်လေး...အဲဒါ ဘာမှပင်ပန်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ”

ပြောရင်း အားမရတော့ပုံဖြင့် စိန်စိန်ကခြေချိတ်ထိုင်သည်။
ပြီးမှခါးကိုင်းကာ ရှေ့သို့တိုးရင်း

“အယ်(လ်)ဇေးရှင်းဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက သိလွယ်တတ်လွယ်တဲ့အမျိုးအစား၊ တစ်ခါသင်ရင်တစ်ခါမှတ်မိတာ၊ ဒီခွေးကျောင်းရတဲ့ကောင် ဘာမှပင်ပန်းဘူး၊ မှတ်ထား၊ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ငွေမထုတ်ရသေးခင်မှာ သူတို့ကို ပြောချင်တာဖြစ်ချင်တာတွေ ပုံစံပေးလို့ အကောင်းဆုံးပဲ”

“နင်ဟာကလည်းဟယ်... ငွေပြပြီးအိမ်နဲ့ပေးသလိုမျိုး၊ အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့လည်းလိုချင်တာရမယ်၊ ငါလည်း စိတ်ချမ်းသာရမယ်၊ ဒါနှစ်ဦးနှစ်ဖက်အတွက် အဆင်ပြေတာပဲကို”

အငွေက အတ္တရောင်တောက်နေသည့် အစ်မဖြစ်သူအား မှဲ့ရှုပြီးကြည့်သည်။ ကိုယ်လည်း အသည်းမာတတ်အောင် ကျင့်ထားပေမဲ့ စိန်စိန်လောက် မတင်းဖြတ်နိုင်တာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အသိဆုံး။ လုပ်ခလေးတစ်ခါရှင်းပေးဖို့အရေး ခွေးထိန်းကောင်လေးအား ဆုံးမသြဝါဒတွေ တသိကြီးခြွေတဲ့အထဲ ခွေးအိမ်ဆောက်ဖို့တောင် ပိတ်

ခေါ်လိုက်သေး။ စိန်စိန်တို့များ ငွေနည်းနည်းပေးပြီး အလုပ်များများ ခိုင်းဖို့ဆို သိပ်တွေးတတ်သည်လို့ စိတ်ထဲက ချိုးမွှမ်းနေတုံး စိန်စိန်က ဖြင့် ခါးဆန့်ကာကိုယ်ကိုမတ်ပြီး

“ဗိုက်တောင်ဆာပြီဟေ့၊ တစ်နာရီတောင်ထိုးပြီကိုး၊ ဟဲ့ မဉ္ဇူတို့ပြန်သွားတုံးက နင်သေချာကြည့်လိုက်ရဲ့လား၊ ငါက ကောင် လေးနဲ့စကားပြောနေတုံးမို့လို့”

“ဘာကိုကြည့်ရမှာလဲ”

“ဟဲ့...မြားပါ မပါပေါ့”

“အောင်မလေးဟယ်၊ ငါအဲဒီလောက်မနံဘူး၊ သူတို့လာ တုံးကငါးယောက်၊ ပြန်သွားတော့လည်းငါးယောက်ပဲ တဟီးဟီး တဟားဟားနဲ့၊ သိသိကတောင် ငါ့ကိုမေးသွားသေးတယ်၊ နင့်မမေး ရဲလို့တဲ့၊ မြားဘာဖြစ်နေလဲတဲ့”

“နင်ကဘာပြောလိုက်လဲ”

“ငါက...မြားမပြောပြဘူးလို့ ပြန်မေးတာပေါ့”

“အေး...အဲ့ဒါကောင်းတယ်၊ သူတို့ကိုမေးခွန်းများများ သာထုတ်၊ အဲဒီတော့ သူတို့က ဘာပြောလဲ”

“မြားက ဘာမှမပြောဘူးတဲ့၊ စိတ်အရမ်းညစ်နေတယ်၊ ငါ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ အဆင်မပြေဘူးဆိုတာပဲပြောတာတဲ့၊ အဲဒါ

သူတို့ နင့်ကိုကြောက်လို့မမေးရဲပဲ...တော်သေးတယ်၊ နင် အဲဒီ ‘ကောင်လေးနဲ့စကားပြောနေလို့ ငါ့ကိုကပ်မေးသွားတာဟဲ့၊ သိလား”

“အေး...ကောင်းတယ်”

စားပွဲပေါ်က စပျစ်သီးလေးတစ်လုံးကို ခြွေပြီး စိန်စိန်က ပါးစပ်ထဲထည့်သည်။ ခပ်မြုံမြုံစားရင်း အစေ့တွေကိုပြန်ထွေးထုတ် ကာ...

“မြားကြည့်ရတာ ဟိုအကောင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေတာ ကို ဖွင့်ပြီးမပြောဘူး၊ အကူအညီလည်း သူငယ်ချင်းတွေကို မတောင်းဘူး ဆိုကတည်းက မြား စိတ်မထက်သန်တော့တာကို ပြနေတာမျိုး”

“ဒါဖြင့်...မြားက”

“ဟိုတစ်ယောက်ကို လက်လျှော့ထားလိုက်ပြီနဲ့တူတယ်၊ သူ့အပိတ်ခံထားရတာတောင် ဟိုအကောင်ဘက်က ဘာမှမလှုပ်ရှား တာ ကြည့်ပါလား၊ အစားမပျက်၊ အသွားမပျက်ပဲ”

“အေးနော်...ဒါဆိုဒီအချိန်မှာ မြားကို ပါးပါးနပ်နပ် ငါတို့ ကိုင်တွယ်ဖို့အရေးကြီးတာပေါ့”

“ရိုက်(ထ်)”

လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးရင်း စိန်စိန်ကထောက်ခံသည်။

“ငါမြားကို ထမင်းစားဖို့သွားခေါ်မယ်”

“အေး...အေး...ငါတောင်အခုမှ ထမင်းပိုဆာလာသလိုပဲ”

“ရင်ပူတာတွေလျော့သွားလို့”

အငွေကပြောပြီး တိုင်ရာမှထသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လှေခါးထိပ်မှာတင် လမ်းခွဲလျက်၊ စိန်စိန်က အပေါ်ထပ် မြားအိပ်ခန်းဆီတက်သည်။ အခါတိုင်း ဒီကျွန်းလှေခါး ဓနုဓနုဂိုက်ဂိုက်ကြီးတက်ရတာ မောသလိုရှိပေမဲ့ အခုများ စိတ်ဆောင်နေ၍လားမသိ။ အခါတိုင်းလောက်မမောတော့သလို မြားရဲ့ အခန်းဝရောက်တာနှင့် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်ဖွင့်သည်။ မြားကို အခန်းတံခါးသော့မခတ်ဘဲ ပြတင်းပေါက်သံပန်းတွေကိုသာ သော့ခတ်ထားတာမျိုး။ ဒီအခန်းကထွက်လည်း အပြင်သို့ရောက်ရန် အောက်ထပ်သို့ဆင်းရဦးမှာ မြားသိသည်ဆိုသောကြောင့် သော့မခတ်ဘဲထားလည်း လုံခြုံ၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးရွက်ကိုခေါက်ရင်း ခေါ်ကာ စိန်စိန်က အိပ်ခန်းထဲရောက်သွားပြီ။ မြားက ခုတင်ပေါ်မှာ စောင်ကြီးခေါင်းမြီးခြုံလျက်။

“မြား...အိပ်မနေနဲ့တော့နဲ့လေ၊ ထ ထမင်းစားမယ်၊ အငွေ

ထမင်းပွဲပြင်နေပြီမြားရဲ့ ထ ထ”

ဟု ပါးစပ်ကလည်းပြော မွေ့ယာအစပ်၌ တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်ရင်း မြားခြုံထားသော စောင်ကြီးကို ဆွဲခွာမိချိန်မှာတော့

“ဟင်...”

ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရသည်။ ထို့နောက်မြင်ရသော မြင်ကွင်းအား အံ့သြတကြီးစိုက်ကြည့်ရင်း စိန်စိန်က ခုတင်နှင့်ဝေးရာသို့ပြေးကာ...

“အား...”

သံကုန်ခြစ်အော်တဲ့အသံကြောင့် ရတနာစံအိမ်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နိုးနိုးကြားကြားဖြစ်လျက်။

• • •

အခန်း (၂၈)

“အရမ်းရယ်ရတယ် သိလားကို၊ ကိုသူငယ်ချင်း ကိုရဲဦး၊
အဲ မိနီ မိနီပေါ့”

ပြောနေရင်းမေးဖျားနားကပ်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ယှက်
ပူး၍နေပုံက ပိတ်ကလေးငယ်လို။ ဆိုးတာက ကလေးအကွက်တွေ
သုံးပြီး သူ့အားအချိန်ဆွဲနေခြင်းကို စံနစ်ရိပ်မိခြင်းပင်။ စံနစ်က
ဆိုဟပေါ်ခပ်လျော့လျော့ထိုင်ပြီး နာရီလှမ်းကြည့်ကာ ညဆယ်တစ်
နာရီခွဲတော့မည်။ ဒီအစီအစဉ်အောင်မြင်အောင် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်
ပန်းခံ၍ ကြိုးစားခဲ့ရခြင်းကြောင့် မြား သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်လာချိန်
တွင် စိတ်ချလက်ချအနားယူချင်ပြီ။ ခက်တာကမြားပင် အိပ်ရန်မ
ပြောနှင့်။ အိပ်ခန်းကိုကျောပေးလျက်ထိုင်ကာ သူမရဲ့စွန့်စားခန်းကို

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၂၂၅

အကျယ်ချဲ့နေခြင်းက စံနစ်ရင်ခွင်ကိုရှောင်သည့် နည်းလမ်းတစ်ခု
လေလား။

“မဉ္ဇူတို့ အခန်းထဲ ရုတ်တရက်ကြီးဝင်လာတော့ မြား
တကယ်အံ့သြသွားတာ သိလား၊ ရောက်ရောက်ချင်း သီသီက
မြားလက်ထဲ စာထည့်ပေးလိုက်တော့ မြားမှာဘာမှမမေးရဘဲ
သဘောပေါက်သွားတာ”

“စာထဲမှာကိုယ်ရေးပေးတာလေ၊ မိနီနဲ့လူချင်းချိန်းလို့”
ပြောအားရှိအောင်လည်း စကားဝင်ထောက်ပေးရသေး
သည်။ သူမလေးက ဝမ်းသာအားရခေါင်းညိတ်ရင်း...

“အင်းလေ၊ ဒါပေမဲ့မြားက သဘောမပေါက်သေးဘူး၊
အဲ့ဒီမှာ အလုံးကဝင်လာပြီး ဘာစားမလဲ ဘာလဲညာလဲနဲ့ ချက်ကင်
လုပ်တာသိလား”

နေ့လယ်ခင်းက မြား တကယ်ကို အကြောင်ကြောင်ဖြစ်
တာအမှန်။ မဉ္ဇူတို့ကိုတွေ့တာနှင့် ကိုလက်ရေးစာပါဖတ်ရတော့
ကိုနဲ့နီးဖို့ဆိုတာရိပ်မိပေမဲ့ အစီအစဉ်ဟာ ဖြူသလား မည်းသလား
မသိရတဲ့ဘဝ။ သီသီကတော့ အိုက်တင်ကောင်းသည်။ အလုံးဝင်
လာတာနဲ့...

“ငါက လက်ဖက်သုပ်”

ဆိုပြီး အရင်ထအော်တော့ နောက်လူတွေကလည်း

တက်ညီလက်ညီ။

“ဟေ့...ငါကကော်ဖီ”

“တို့ကို အော့ရိမ်(ချုံ)ဂျူ(စ်)တစ်ခွက်”

“လုံးရေ...များက ကိတ်နဲ့ကော်ဖီ”

“ငါကတော့ ဗိုက်ဆာနေတာ၊ အလုံး ထမင်းကျက်ပြီ လားဟင်”

မဉ္ဇူကမေးတော တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီမှာတဲ့အစားအစာ တွေကို မမှားအောင်မှတ်ရသည့် အလုံးမှာ ယောင်ကန်းကန်းနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒီတော့မှ မဉ္ဇူက

“အဲဒါဆိုရင် ထမင်းနဲ့ဟင်းပေး၊ ဘာဟင်းဖြစ်ဖြစ်နော် စားလို့ရရင်ပြီးတာပဲ၊ ဟဲ့မြား နင်ကရော”

တမင်မေးခြင်းမှန်း ဒီလောက်တော့ မြား သဘောပေါက် သည်။ တမင်မကူတာတွေမှာပြီး အလုံး ဒီအခန်းထဲတော်တော်နှင့် မရောက်အောင် အချိန်ဆွဲခြင်း။ မြားက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ပြီး

“ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်”

လို့ မှာတာနဲ့ အလုံးက အခန်းပြင်ပြေးထွက်သည်။ ဒါ တောင် သိသိက အတွန့်တက်ကာ

“အလုံးရေ...မြန်မြန်လေး”

လို့လှမ်းအော်သေး။ ပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကာ ကျိတ်ရယ်

ရင်း...

“တမင်ကျပ်ပေးတာ၊ မမြန်မှန်းသိလို့၊ ဒါမှ ငါတို့အစီ အစဉ် အကောင်အထည်ဖော်လို့ရမှာ၊ ဟဲ့...မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ကိုရဲဦးတဲ့၊ ကိုစံနစ်ရဲ့ဘော်ဒါ”

ဒီတော့မှ မိန်းကလေးရှုံးလောက်အောင်ပြင်ထားတဲ့ ကိုရဲဦး က ဆံပင်တုကြီးကို ငယ်ထိပ်က ဆွဲမပြပြီး...

“စံနစ်ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်ဘဝပြောင်းလာတာပါ”

“လူချင်းလဲရမယ်ဆိုတော့...ဟို ကိုရဲနီက ဒီမှာနေခဲ့ရမှာ ပေါ့”

“အေးပေါ့ဟဲ့၊ နင် ကိုစံနစ်နဲ့ လုံခြုံတဲ့တစ်နေရာ ရောက်တဲ့ အထိ နင့်နေရာမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေမှ ဖြစ်မှာ”

မဉ္ဇူက တိုးတိုးကပ်ရှင်းပြသည်။ မြားကတော့ စိုးရိမ် မကင်းဖြစ်ကာ

“ဖြစ်ပါ့မလားဟင်၊ ကိုရဲနီကို မြားတို့နဲ့အကြံတူဆိုပြီး စိန်စိန်တို့ကလုပ်မှ အမှုပတ်နေပါဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်တော့်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ တကယ် တမ်းပေါ်သွားရင် အမှုပတ်မှာက”

“ငါတို့ဟဲ့”

သိသိကဝင်ပြောပြီး သူမစလင်းဘက်အိတ်ထဲက ပုလင်း

တစ်ပုလင်း ထုတ်ပြသည်။

“အဲဒါက”

လက်ညှိုးထိုးပြီး မြားကမေးတော့...

“မေ့ဆေးရည်၊ ကိုရဲနီကို မေ့အောင်လုပ်ပြီးထားခဲ့ရမှာ၊
ငါတို့လက်ချက်မှန်း အန်တီနီတို့သိတဲ့အချိန်မှာ ငါတို့က ချောင်းသာ
ရောက်နေပြီ၊ ဟိုမှာနှစ်ပတ်စာနေဖို့ကို စံနစ်က အပြည့်အစုံ စပွန်ဆာ
ပေးထားတာ”

အလုံးစုံခင်းကျင်းပြသော အစီအစဉ်တွေကြောင့် မြားဘာ
ဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ တခဏချင်းသိသွားခဲ့သည်။ အစီအစဉ်
စတာက အလုံး အစားအသောက်တွေလာပို့ပြီး ပြန်ထွက်သွားခါမှ။
ကိုရဲနီထံမှ အဝတ်အစားတွေရော၊ ဆံပင်တုကြီးက မြားထံရောက်
သည်။ လာစဉ်တုံးကလို ကိုရဲနီဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်းနီရဲကြီး
ဆိုးပြီးချိန်မှာ မြားသည် ပတ္တမြားမဟုတ်သော မိနီဖြစ်သွား၏။
ကိုရဲနီကတော့ ကိုယ်တုံးလုံးကြီးမှာ အတွင်းခံဘောင်းဘီတို့ပွပွကြီး
နှင့်သာ ကျန်ခဲ့လျက် ဓမ္မဃာပေါ် စောင်ကြီးဆွဲခြုံထားပြီး

“ကဲ...ငါ့ကိုအုပ်တော့လေ၊ မေ့ဆေးနဲ့”

ဆိုတော့ ဘယ်သူမှလက်မရဲ။

“အဟီး...သတိရနေတဲ့သူကို မေ့ဆေးနဲ့အုပ်ရမှာ တစ်မျိုး
ကြီးပဲ”

“ကိုရဲနီ...ဟို အသက်အန္တရာယ်တော့ မရှိလောက်ပါ
ဘူးနော်”

ချီတုံချတုံဖြစ်နေသော သူမတို့အုပ်စုအား ကိုရဲနီကစိတ်
တိုင်းမကျတော့ဘဲ

“အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ စံနစ်တို့စောင့်နေလောက်ပြီ၊ ပေး
ငါဟာငါပဲ အုပ်တော့မယ်၊ ဪ ဒီစားထားပြီးသား ပန်းကန်တွေ
ကို တစ်ခါတည်းရှင်းသွား၊ တော်ကြာ ငါသတိမေ့နေတုံး ဟိုမလုံး
မပြားကြီး ဝင်လာမှဖြင့်”

တုံလေ။ သတိမေ့နေတဲ့လူက ကြောက်ရသေးသည်။
ထို့နောက် မေ့ဆေးဆွတ်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါအား သူဟာသူ
အုပ်ချပြီး ခဏအတွင်းမှာ မျက်ဖြူလန်ကာ သတိလစ်သွား၏။
မြားတို့က ကိုရဲနီအား ခေါင်းနားအထိ စောင့်ဆွဲခြုံပေးရင်း ပန်းကန်
တွေသိမ်းဆည်းပြီး အောက်ဆင်းလာတော့ စိန်စိန်က ခွေးကျောင်း
ကောင်လေးအား လက်ချာရိုက်နေလေသည်။

“အစ်မတို့နှစ်ယောက် မြားကိုခေါ်သွားတော့၊ သီသီနဲ့
မဇ္ဈိက ဒါတွေသွားထားရင်း အန်တီငွေကို အာရုံသွားလွှဲမယ်”

ပြောပြီး နောက်ချန်နေခဲ့သည်။ သူမကတော့ ရင်တထိတ်
ထိတ်နှင့် စည်ခန်းကိုဖြတ်ကျော်ခဲ့ပေမဲ့ အရာအားလုံး ချောချောမွေ့မွေ့
နှင့်။ ရတနာစံအိမ်က ထွက်ခဲ့တော့လည်း အဆင်ပြေပြေ၊ လမ်းထိပ်

ရောက်ပြီး ကို စောင့်နေသောကားပေါ် တက်တော့လည်း အခက်
အခဲမရှိဘဲ ခဲယဉ်းနေတာက ဒီကွန်ဒိုထဲရောက်မှ ကိုနဲ့ သူမ
နှစ်ယောက်ထဲဆိုတဲ့ အသိကြောင့်...

“ဝါး...”

အားပါးတရ သမ်းဝေလိုက်သော ကိုကြောင့် မြားက
ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ကို အိပ်ချင်နေပြီလား”

“အင်း...ဆယ်နှစ်မှာရှိထိုးပြီလေ၊ မနက်အစောကြီးထရ
ဦးမှာ၊ တရားသူကြီးမလာခင် ကိုယ်တို့ ရယ်ဒီဖြစ်နေဖို့ အရေးကြီး
တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ခရီးဆက်သွားဦးမှာဆိုတော့”

ကိုက အိပ်ကြစို့လို မပြောရုံတမယ်။ မြားကလည်း ထိုင်နေ
ရာမှ တစ်လက်မတောင်မရွေ၊ ကိုနဲ့ဝေးနေချိန်တုံးက အမြန်နီးချင်
တာပဲ ရှိသည်။ ခိုးရာလိုက်လာတော့လည်း ကိုနဲ့နီးရမယ်ဆိုပြီး
အပျော်စိတ်နဲ့ ရင်ခုန်ဖူးသည်။ သို့ပေမဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးခြင်းရဲ့
ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးကိုတော့ မြားကြုံမတွေးခဲ့။ ယခုတော့ ထိုဘေး
ထွက်ဆိုးကျိုးနှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ရင်းနှီးရသောအခါ မြားက
ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထ၍ လိုက်ကာအရှည်ကြီး ကာရံထားသော
မှန်ပြတင်းမှ လမ်းပေါ်လှမ်းကြည့်သည်။ ဟိုဒီသွားလာနေသော
ကားတွေတောင် ကျပါးသွားကာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ စည်ကားခြင်း

တွေက ညသန်းခေါင်ယံလိုပင် တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့စပြုနေပြီ။

“မြား...အိပ်တော့လေ”

“ဟင်”

နောက်ဘက်က ကိုရဲ့ထွက်သက်နွေးနွေးက အကာအ
ကွယ်မဲ့သော မြားလည်ကုပ်စပ်ထဲ ဖြည်းဖြည်းလေးလာထိခတ်
သည်။ မြားက နောက်ဘက်သို့ ချက်ချင်းမလှည့်ရဲဘဲ ကျောခိုင်း
ထားရက်နဲ့ပင် တည်ငြိမ်မှုကို ကြိုးစားတည်ဆောက်ကာ

“မြားအကျင့်က အဲ့ဒီလိုပဲကိုရဲ့၊ အဟင်း ခရီးတစ်ခု
ထွက်တော့မယ်ဆို တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်တော့ဘူး၊ စိတ်လှုပ်ရှား
ပြီးတော့လေ၊ အခုကပိုဆိုးတာပေါ့”

“အင်း...ပြောပါဦး”

မြားရဲ့ခါးကို နောက်ကနေ သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ပခုံးစွန်းမှာ ကို မေးဖျားလာမှေးမှီးထားတော့ လူက စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊
လက်မခံနိုင်ခြင်းများဖြင့် ကြက်သီးဖြန်းခနဲထသည်။ ကိုကိုသူမ
ချစ်သည်။ ကိုရင်ခွင်ထဲ ယုံကြည်အားကိုးစွာ ခိုဝင်ဖူးသည်။ သို့ပေ
မဲ့ ထိုအကြောင်းတရားများက ဘဝရဲ့အချိုးအကွေ့တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်
ရန် အားမဖြစ်သေးတဲ့အခါ

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ခရီးသွားရမှာလေ၊ ပြီးတော့နိုင်ငံခြား
ခရီးစဉ်ကြီးဆိုတော့”

ဟန်းနီးမွန်းအဖြစ် စံနစ်က ဘန်ကောက်နှင့် ဖူးခက်ကျွန်း
တွေဆီ စီစဉ်ထားခဲ့သည်။ တကယ်က မြန်မာနိုင်ငံတွင်နေလျှင်
အဒေါ်နှစ်ယောက်ရဲ့ရန်က စိတ်မချရသဖြင့် တစ်ခါတည်းဝေးရာ
ဝေးကြောင်း ခရီးစဉ်ဆွဲထားရခြင်းမျိုး။ မြားကတော့ စံနစ် ဘာတွေး
သလဲ၊ လိုက်မတွေးဘဲ သူမခါးဆီသိုင်းဖက်ထားတဲ့ စံနစ်လက်တွေ
ကို ဖြည့်ချ၊ ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်လှည့်ရပ်ရင်း...

“ဟို...ကို အိပ်ချင်သွားအိပ်တော့လေ၊ မြားကတော့”

စကားမဆုံးလိုက် ရုတ်တရက် စွေခနဲပွေ့ချီလိုက်တာ
ကြောင့် မြားမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး

“အိုး...ကို လွှတ်ပါ၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ မြားပြုတ်ကျ
လိမ့်မယ်”

ကြေစက်လန့်တကြားအော်သေး။ ပြီးတော့ အစိုးရိမ်လွန်ကဲ
စွာ သူ့လည်တိုင်အား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယီးလေးခိုထားတဲ့ မြားကို
ကြည့်ပြီး စံနစ်က သဲ့သဲ့ရယ်တော့

“ဘာရယ်တာလဲ...ဒါက”

မော့မော့လေးနေနေရာက ရန်တွေ့ရင်းမျက်စောင်းထိုးပုံ
က ကျွမ်းကျင်အဆင့်တစ်။ စံနစ်က သူမကို အိပ်ခန်းနားအထိ
ပွေ့ချီရင်း...

“အိပ်တော့ မနက်ကျခေါင်းမကြည်ဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊

ကို ဧည့်ခန်းမှာ အိပ်မယ်”

“ဟင် ဒါဆိုမြားက ဒီအိပ်ခန်းထဲတစ်ယောက်တည်း”

“တစ်ယောက်တည်းမအိပ်ချင်တော့၊ ဘာလဲ ကိုယ်လာ
အိပ်ပေးရမှာလား”

ပြုံးစိစိနဲ့ နစ်ကမေးတော့ မျက်နှာလွှဲကာဖြေပုံက

“မြားတစ်ယောက်တည်း အိပ်တတ်ပါတယ်”

တဲ့။ ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းမသိပေမဲ့ ရင်ထဲက မလွန်
ဆန်နိုင်အောင် ချစ်နေမိပြီမို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူသဘောကျ လိုက်
လျောပေးရန် သူကအဆင်သင့်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်အိပ်မွေ့ယာ
ကြီးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ပေးသွားသော
ခုတင်ပေါ် သူမလေးကို ညင်သာစွာချပေးသည်။ ခုတင်ဘေး
စံနစ်က ခူးထောက်ထိုင်ချရင်း စိုးရိမ်မကင်းသောမျက်နှာပေါ် ပန်းရင့်
ရောင်ဇာပဝါ လွှမ်းခြုံတင်ထားသလိုရှိတဲ့ မြားနဖူးပြင်လေးအား
ဖွဖွလေးငုံနမ်းရင်း...

“ဂွတ်နိုက်...မြား၊ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်တော့နော်၊ ကိုယ်
ဧည့်ခန်းမှာရှိမယ်”

ပြောပြီးထရပ်တော့မှ

“ကို”

မြားက အိပ်နေရာမှ သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကိုလှမ်းဆွဲရင်း

ခေါ်လည်းခေါ်သည်။ သူက ငုံ့မိုးပြီးကြည့်တော့

“ဟို...ဒီမှာပဲအိပ်ပါ။ ခုတင်ကအကျယ်ကြီးကို”

တဲ့...မော့ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ
ရှက်ရိပ် အပြည့်အသိပ်။ ပြောပြီး ရင်မဆိုင်ရဲသလို မျက်ဝန်းကို
မှိတ်ချတော့ မျက်တောင်ဖျားတွေ တဆတ်ဆတ်ခါလျက် နှုတ်ခမ်း
သားတွေ နီရဲလှုပ်ခတ်နေလေသည်။ စံနစ်က သူမလေးအား
မြတ်နိုးမဝစွာ ကြည့်ရင်း ခုတင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ

“တစ်ညလုံး...ဖက်ရုံပဲဖက်ထားမယ်၊ အဲဒါဆိုရမလား”

မြားက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ပြုံးပြချင်တာကို ထိန်းပြီး
စံနစ်က အသံမထွက်ဘဲ သွားပေါ်အောင်ရယ်သည်။ ဒီအခွင့်အရေး
ရတာကိုပဲ စံနစ်က ကျွမ်းထထိုးရမလား၊ ဝေးဝါးနဲ့အော်ပစ်ရမလား၊
မသိတော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ခွင်ထဲ ထွေးဖက်ခွင့်ရတာကိုပဲ သူက
တင်းတိမ်ပျော်ရွှင်လျက်။

မင်း...ကို...ထိုမျှအထိ ချစ်ရပါသည်။

• • •

အခန်း(၂၉)

“ဖုန်းလာနေတယ်လေ”

“သိတယ်”

“သိရင်ကိုင်ပေါ့”

“မကိုင်ပါဘူး”

“ဟာ...ဖုန်းသံကြီးဆူညံနေတာကို”

“ဆူဆူကွာ၊ ခေါ်မရရင် ပိတ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ
ဟိုကောင်တွေ”

“ဘယ်ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ အရေးကြီးကိစ္စရှိနေရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်သူမှအရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့သူက ကိုယ့်
ရင်ခွင်ထဲမှာ”

မြားက ရုန်းလိုက်၊ ကိုက အတင်းပြန်ဖက်ပြီး စောင်ခြုံ
အောက်ထဲပြန်သွင်းလိုက်နှင့် အိပ်ရာထဲရုပ်ယှက်ခတ်နေသလောက်
ဖုန်းကလည်းဆူဆူညည် မနားစတမ်းအော်ဆဲ။

“ကို”

မြားက ဆောင့်အော်တော့ သူက မြားနဖူးကို မေးဖျားနှင့်
မလှုပ်နိုင်အောင် ဖိကပ်ထားရင်းက နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ

“ဟင်”

ဟုထူးသည်။ မြားက သူရင်ဘတ်ကို ဒုန်းခနဲထုရင်း

“ဖုန်းကိုင်ပါဆို၊ ဒီမှာ မြား နားညည်းလာပြီ”

“ဒါဆို...ကိုင်မယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

ဆိုပြီး ဖုန်းဖွင့်ကာ နားနားကပ်ရင်း

“ဟဲလို”

“ဟေ့ကောင်...ဝဲစားလေး”

နှုတ်ဆက်ပုံသင်းသည်။ ဒါဆို မည်သူမည်ဝါခန့်မှန်းရန်
မလို။ ဒီလိုအခေါ်ရှိတာ သူ့အုပ်ထိန်းသူဘကြီးနှင့် ဦးလေး
နှစ်ယောက်တည်းမို့...

“ဟိုင်း...ဘကြီး”

“ငါ...မဟိုင်းသေးဘူးကွ၊ အလတ်ကြီးရှိသေးတယ်”

“အင်း ဒါဆိုလည်းသွားရောင်းလေ၊ အလတ်ဆိုဒ်က

ဈေးကောင်းရတယ်တဲ့”

“ဟိတ်ကောင်...ပေါက်ကရတွေမပြောနဲ့ မင်းတော်တော်
မွေးရကျိုးနပ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ နှစ်ချိုပြီးခွဲနေရတဲ့ ဦးလေးတွေလာမဲ့နေမှ
မင်းကမိန်းမခိုးပြေးရတယ်လို့”

“ကျွန်တော်မိန်းမခိုးမဲ့နေမှာ ဦးလေးတွေရောက်လာတာ
ကိုး”

စံနစ်က ဖုန်းတစ်ဖက်ပြောရင်းက ရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်း
ထနေတဲ့မြားကို အတင်းဆွဲဖက်ထားရုံမက ခြေထောက်နဲ့ပါခွဲပြီး
ချုပ်ထားတော့ မြားကရှင်ခွင်ထဲမှနေ၍ မျက်လုံးပြူးကာ အကြိတ်ပြ
၏။ စံနစ်က အဲဒီပြူးပြသော မျက်ခွံလေးအား ဖျတ်ခနဲငုံနှိပ်တော့
မြားက သူ့ဗိုက်ခေါက်ကိုလိမ်ဆွဲတော့သည်။ ရုတ်တရက် နာကျင်
ခြင်းကြောင့် သတိလက်လွတ်နှင့်

“အ...”

ခနဲအော်သံထွက်တော့ ဖုန်းထဲမှ ဘကြီး ဦးလေး
နှစ်ယောက်သား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး...

“ဟေ့ကောင်...မင်းဘာလုပ်ရင်း ဖုန်းပြောနေတာလဲ”

“မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ နစ် ငါတို့လာခဲ့မယ်”

“မလာနဲ့...ဖိုးငွေတို့ကမပြောဘူးလား၊ ကျွန်တော်ရှိတဲ့
နေရာ မသိဘူးတဲ့၊ လိမ်မှန်းသိသားပဲ၊ အခုပဲမင်းရှိရာသွားတာနေမှာ”

ကားတစ်စီးစီနဲ့ အလျှိုလျှို”

“အဲဒါဆိုလည်း အေးရာအေးကြောင်းနေလိုက်၊ အဲဒီမှာ စားဖို့သောက်ဖို့ အားလုံးရယ်ဒီပဲကို”

“ခွေးသူခိုးလေး၊ ငါ့ကိုမစော်ကားနဲ့ မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ လာတာ”

“ဒါနဲ့မင်းခိုးသွားတဲ့ကောင်မလေးက ဟိုဘက်ခြံကဆို”

“အင်းလေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးပါပဲကွ၊ ဘာမှလှုပ်ရှားမှုမှမရှိ”

“ဘယ်ရှိမလဲ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ရွှေသမက်၊ ငွေသမက်ကိုလက်လွှတ်မခံနိုင်တာ”

“ကြည့်စမ်း...ရှင်က”

အံကြိတ်ရင်း မြား ဒုတိယအကြိမ် ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲ တုံးမှာပဲ ဖုန်းထဲမှ သူ့ဘကြီးအသံက အထိတ်ထိတ်အပျာပျာနှင့်

“ဒါပဲ...စံနစ်၊ နောက်မှပြန်ဆက်မယ်၊ ငါနဲ့အရေးကြီး ကိစ္စပေါ်လာလို့”

ဖုန်းထဲမှာ ဝရန်းသုန်းကားသံတွေပါ တစ်ခါတည်းကြားရ သည်။ စံနစ်က လိုင်းပြတ်သွားသောဖုန်းကို မျက်မှောင်ကျကြည့် ရင်း...

“မနေ့ကမှ ဒီနိုင်ငံပြန်ရောက်တဲ့သူတွေက ဘာအရေးကြီး

ကိစ္စရှိမှာလဲ”

လို့ရေရွတ်ပြီး ဖုန်းကို ရောက်တတ်ရာရာပစ်တင်သည်။ ထို့နောက် မြားကိုပြန်ဖက်ရင်း...

“အချိန်ရသေးတယ်၊ ဟိုကောင်တွေမလာခင်”

“ဟင်...ဘာအချိန်ရတာလဲ”

ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြောက်လန့်တကြား ပြန်မေးပုံက ချစ်စဖွယ် ပါ။ စံနစ်က အဲဒီလိုအလန့်တကြားဖြစ်တတ်သည့် ဘိုမရပ်ကလေး ကိုကြည့်ရင်း သွားတွေပေါ်အောင်ရယ်ကာ သူမဆံပင်တွေကြား မျက်နှာအပ်ထားရင်း

“မကြောက်ပါနဲ့...ကိုယ်ပြောတာ မျက်နှာသစ် ရေချိုးဖို့ အချိန်ကိုပြောတာ”

“ကြည့်စမ်း...ကို လူသစ်”

သူရင်ဘတ်ကို လက်သီးနှင့် တဖုန်းဖုန်းထုရင်း မြားက အော်သည်။ သူက မြားလက်တွေ ဖမ်းချပ်ရင်း မျက်နှာအနံ့လိုက်နမ်း တော့ သူမမှာ လွတ်အောင်ရှောင်နေမိတာက စိတ်ကူးထဲမှာပဲ ဖြစ်ပြီး တကယ်တမ်းတော့ အချစ်ကြောင့်သက်ဆင်းသည့် အနမ်းချိုချိုကြား မှာ မြားဟာ လဲပြီခွဲရင်း သူ့အချစ်နှင့် မိုးလင်းခွဲရသော မြာနံနက် ခင်းသည် သူ့အနမ်းကြားမှာ လတ်ဆတ်ငြိမ်းချမ်းစွာ။

• • •

အခန်း (၃၀)

“တီး...တောင်”

“ဟော...လာကြပြီ”

မြားက အိပ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ဟန်ပြင်သည်။ ဒါကို
စံနစ်က အမိအရလက်ဖျားလေးကို လှမ်းဆွဲရင်း...

“ကိုယ်...သွားဖွင့်ပေးမယ်”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ အင်္ကျီပြီးအောင်ဝတ်လေ”

“လာဝတ်ပေး”

“ကြည့်”

မြားက ခေါင်းငုံ့ကာ ခြေစုံရပ်ရင်း ပြောသည်။ စံနစ်က
သူဆွဲထားသော လက်ကလေးကို အားထည့်ပြီး ဆွဲခေါ်တော့

နီ : မိုး : စာပေ

ချစ်သူလေးရဲ့ နန်းတော်

၂၄၁

မြားဟာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ အော်တိုမစ်တစ်ရောက်သွား၏။

“ကြယ်သီးတပ်ပေး”

စတစ်ကော်လံအဖြူနှင့် ယောပုဆိုးနီညိုရောင်၊ အဝတ်
အစားနှင့်ဘာမှမဆိုင်သော ဆံပင်က အတိုအထောင်နှင့် နားတွင်
နားကွင်းသေးသေးလေးတစ်ခု၊ စိန်ပွင့်ကြီးကြီးတစ်ပွင့်ယ့်ထားသော
Hip Hop အဆိုတော် မြားရဲ့သတို့သားလောင်းကို မြားက ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံးကြည့်ရင်း

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်တပ်လည်း ရတဲ့ဥစ္စာ”

“မိန်းမပြုစုတာခံယူချင်လို့ပါ”

“တီး...တောင်...တီးတောင်...တီးတောင်”

အရှေ့မှ တရုတ်တီးနေသော လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ
ကြောင့် ကြယ်သီးတွေကို ခပ်မြန်မြန်တပ်ပေးပြီး

“ရပြီ...တံခါးသွားဖွင့်တော့”

တံခါးဖွင့်ခိုင်းပြီး အခန်းထဲက အရင်ထွက်ရန်ပြင်တာက
မြား။ စံနစ်က မြားပခုံးလေးကို ဖက်ရင်း...

“အတူတူသွားမယ်”

ဟုဆိုကာ ဧည့်ခန်းဆီထွက်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့က တရားသူကြီး
ရှေ့မှောက်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးကြမည်ဖြစ်၍ မြားက နို့နှစ်ရောင်

နီ : မိုး : စာပေ

ပိုးထည်ကို ရင်ဘတ်အထက်က စာအဖြူစပ်ထားသည့်အင်္ကျီက မြန်မာဆန်ဆန်ခါးတင်လေးနှင့် ထမီအောက်ဖျားပိုင်းမှာ ခရစ်စတယ်ခရမ်းရောင်လေးတွေနှင့် အလှဆင်ထားသည်။ အမြဲတစေ ချထားလေ့ရှိသော ဆံပင်အလိမ်လေးတွေအား ပိုနီတေးလိုမြင့်မြင့် လေးစုစည်းထားသောအခါ မင်္ဂလာရှိသော သတို့သမီးသွင်ပြင် အပြည့်။ အိမ်ကထွက်လာကတည်းက မြားဟာ အဝတ်အထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့။ သူ့ရင်ငွေလှူသူလေးအတွက် ပြီးပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးထားခဲ့တာက စံနစ်ရဲ့ချစ်ခြင်းပင်ဖြစ်ခဲ့လျှင်။

တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်တာနှင့် သံဘာဂျာရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ မချို့မချည်မျက်နှာထားတွေနှင့် ရပ်နေသော ပိုးငွေတို့အုပ်စု။

“ဘဲ(လ်)တီးလိုက်ရတာကွ၊ ကြာလိုက်တာ၊ ဘာတွေလုပ်လို့ တံခါးချက်ချင်းလာမဖွင့်ရတာလဲ”

“ဟဲ့...ဟဲ့...လုပ်စရာကမကုန်နိုင်တော့”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီအချိန်အိပ်ရာနီးတာ၊ ငါကြည့်ရတာ စံနစ်...တစ်ညတည်းနဲ့ မျက်ကွင်းချောင်သွားသလိုပဲ”

“ဟေ့ကောင်တွေ”

ကိုက သူမကို မလွှတ်တမ်းလက်ဆွဲထားရင်း ဟန်သည်။ ထို့နောက် အထဲဝင်လာသော ပိုးငွေတို့ဘုံဘုံကိုကြည့်ရင်း

“ရဲနီရော အေးအေးချမ်းချမ်းပဲလား”

“အေး...မနေ့က သူဟာသူပြန်အုပ်တဲ့ မေ့ဆေးအရှိန်နဲ့ ဒီမနက်အထိ အိပ်ချင်တုံးပဲ”

ဆိုတာမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်ရင်းက ပိုးငွေကဖြေသည်။ ဘုံဘုံက တီဗီဖွင့်ကာ ချန်နယ်(လ်)တွေပြောင်းကြည့်ရင်း

“ဒီကောင် သရုပ်ဆောင်တော့ အကောင်းသားကွ၊ ပတ္တမြားအင်္ကျီတွေ ယုံအောင်ခွဲပြနိုင်တယ်၊ ဟိုကဘာမှမစစ်ဆေးဘဲ ညနေစောင်းတော့ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်ကွ၊ ဒီမနက် သူ့အိမ်ကို ဂျေကြီးနဲ့အတူ ငါတို့ပါသွားတော့ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့လေ၊ အဲဒါ... ဂျေကြီးက ခရစ်ရေခွံ မျက်နှာသစ်ခိုင်းပြီး တရားသူကြီးခေါ်ခဲ့နောက် ချောဆွဲသွားတာ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ အားလုံးက အဆင်တပြေဖြစ်သွားလို့”

စံနစ်က ဆိုဖာအလွတ်၌ မြားကို အရင်ထိုင်စေပြီးမှ ပန်းချင်းချိတ်မိအောင် ပူးပူးကပ်ကပ်ဝင်ထိုင်ချိန်မှာပဲ...

“တီးတောင်”

“အဲဒါ ဂျေကြီးနဲ့တူတယ်၊ ရှစ်နာရီထိုးပြီလေ၊ တရားသူကြီးကိုခေါ်ခိုင်းတာ ရှစ်နာရီပဲဥစ္စာ”

ဖိုးငွေက ပြောပြောဆိုဆို တံခါးနောက်လျှောက်သွားသည်။ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် စောစောက မပိတ်ထားခဲ့မိသော သံဘာဂျာတံခါးကို ကျော်လွန်၍ ဝင်လာသူနှစ်ဦး...

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီ...ဟို”

တားမြစ်ချိန်မရ။ အားပါသောလက်တစ်ခုနှင့် အတွန်းခံရပြီးနောက်

“ဟင်...စိန်စိန်”

ဆိုဖာရှေ့ဘွားဘွားကြီးပေါ်လာသူက စိန်စိန်နှင့်အငွေ။ မြားကကြောက်လန့်တကြား ထရပ်တော့ စံနစ်က မြားရှေ့မှ ပိတ်ကွယ်ရပ်သည်။

“ဟေ့...မင်းဖယ်စမ်း”

“မဖယ်ဘူး...မြားကကျွန်တော့်မိန်းမ”

“တာပြောတယ်၊ ဒီမှာအုပ်ထိန်းသူ ငါ ခွင့်မပြုဘူး”

“ခွင့်မပြုလည်း အရေးမကြီးဘူး၊ မြားက အသက်ပြည့်

ပြီးသား”

“အသက်ပြည့်လည်း နင်နဲ့မပေးစားဘူး၊ သဘောမတူ

ဘူး၊ မြား လာခဲ့စမ်း”

ဒေါသရှေ့ဆောင်နေသဖြင့် ခြေလှမ်းကွဲကြီးများများမသုံးလိုက်ရ စံနစ်တို့ရှေ့သို့ ရောက်ချလာသည်။ စံနစ်နောက်၌ ကွယ်ရပ်နေသောမြားကို လှမ်းဆွဲဟန်ပြင်တော့ မြားက ကိုယ်ကိုရှိရောင်ရင်း စံနစ်ကျောပြင်၌ မျက်နှာအပ်ရင်း

“ဟင်အင်း...စိန်စိန် မြားတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့၊ မြားကိုနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး၊ မြားတို့ ဒီအခြေအနေအထိရောက်မှတော့”

“သဘောမတူဘူး၊ ဘယ်အခြေအနေရောက်ရောက် ငါဂရုမစိုက်ဘူး၊ နားနို့နဲ့ ပြန်ဆေးမယ်၊ ရွှေရည်ငွေရည် လောင်းမယ်၊ ညည်းက အရင်လိုမဖြစ်ဘူးမပြောနဲ့ ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းတွေ အများကြီး၊ မြားလာခဲ့”

စံနစ်ကိုကျော်၍လှမ်းဆွဲသော ဒေါ်စိန်ထုပ်ရဲ့လက်ကို သူက ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုသောအခါ မီးလျှံကဲ့သို့ ရဲရဲတောက်မျှက်ဝန်းတွေက စံနစ်ထဲဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီး

“မင်းဝင်မပါနဲ့...ဒါမိသားစုအရေးအခင်း”

“ဒီလိုပြောကြစတမ်းဆို...မြားကကျွန်တော့်မိန်းမ၊ ကျွန်တော်ပိုင်တယ်”

“မပိုင်ဘူး”

“သုဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်းနေပါစေ”

“မထားခဲ့နိုင်ဘူး၊ ဒါ ငါတို့ကလေး၊ ပတ္တမြား...လာခဲ့”

“ဟင့်အင်း...စိန်စိန်၊ မြားတောင်းပန်ပါတယ်၊ မြားကို ကြိုက်တဲ့အဖြစ်ပေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုနဲ့ခွဲဖို့တော့”

“ဒီကောင်မလေးက...ပြောလေကဲလေ”

ဒေါ်စိန်ထုပ်က လွတ်လပ်စွာပေါ်နေသော မြား ပါးပြင် တစ်ဖက်အား အရှိန်နှင့်ရိုက်ချရန်ရွယ်စဉ်

“ခင်ဗျား...လက်မပါပါနဲ့”

မြားရှေ့ စံနစ်က ဖျတ်ခနဲကာပစ်သောအခါ

“အေးသုဇာ် မရိုက်ရရင် နှင့်ကိုရိုက်မယ်၊ ကဲ...ဟယ်”

အားကုန်သုံးရိုက်သော လက်ဝါးသည် စံနစ်ပါးပေါ် မရောက်သေးခင် လေဟာနယ်၌ ရပ်တန့်သွားရတာ တစ်စုံ တစ်ယောက်ရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုကြောင့်ဆိုလျှင်

“မလုပ်ပါနဲ့...စိန်စိန်၊ စံနစ်က ကိုယ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တူလေးပါ”

“ဟင်...ရှင်”

“ကိုနုနု”

စိန်စိန် အံ့သြလို့မဆုံးခင်မှာပဲ အငွေထဲမှ မှင်သက်သော

ခေါ်သံကြီးက ထွက်ပေါ်လာ၏။ စိန်စိန်က ကိုယ့်လက်အဆွဲခံထား ရတာလဲမေး။ အငွေဆီ ဖျတ်ခနဲ လည်ပြန်အောင်ကြည့်မိတော့ အငွေကလည်း ကိုယ်လို့ပင်။ မှင်သက်မိကာ တွေဝေငေးမောနေချိန်။ အာရုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် ပြေးသွားသည်။ အတိတ်ပုံရိပ်တွေထဲမှာ ပန်းချီကားများ၊ ရှည်သွယ်သော လက်ချောင်းများကြားထဲ သူမ ပုံအပ်ချင်သည့် ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းများနှင့်အတူ။

“စိန်စိန်”

“ဟင်”

ခေါ်သူက အငွေ။ အခုချိန်ထိ ဆုပ်ကိုင်ထားခံရသော လက်ကို စိန်စိန်က ဆောင့်ခါရုန်းထွက်သည်။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး သော အစိမ်းရောင်ကောက်ကြောင်းများဖြင့် အငွေမျက်နှာဟာ တင်းမာရိပ် ငွေငွေသမ်းလျက်။

“မြားကို ရအောင်ပြန်ခေါ်တော့၊ ဒီသွေးနှောထားတဲ့လူနဲ့ မြားကို ပိုသဘောမတူနိုင်ဘူး”

အငွေ ပြတ်သားစွာပြောတော့ စံနစ်ဦးလေး ဦးနုနုက တုန်လှုပ်ခြင်းမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ...

“အငွေ...ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင်းပြတာနားထောင် ပါဦး၊ အဲဒီတုန်းက အငွေတို့ညီအစ်မ ကိုယ်တို့အပေါ် အထင်တွေလွှဲ

ပြီး”

“တော်စမ်းပါ”

မြားအပါအဝင်အားလုံးဟာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်မေ့ပြီး မသိမမှီသော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းရဲ့ ရှင်းတမ်းထဲ အားလုံးမျော ကုန်ကြသည်။ အငွေက လက်ကိုင်အိတ်ကို တခြားလက်တစ်ဖက် ၌ ပြောင်းချိတ်ရင်း နာနာကြည်းကြည်းပြီး၏။

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ ဒီကိုရောက်လာခဲ့ကြတာ ရှင်တို့ ရဲ့ တောင်းပန်စကားနားထောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ဒီလိုမျိုးဆက်နဲ့မှ ကျွန်မတူမက လာဆုံရတဲ့အဖြစ်ကို”

“မဟုတ်ပါဘူး အငွေရယ်၊ ကိုယ်တို့အတိတ်က”

“တော်ပါ...အတိတ်ကို ဒီနေ့အထိ ခံစားနေရလောက် အောင် ကျွန်မရင်ဘတ်က မရူးသေးဘူး ဒီတော့”

အဓိပ္ပာယ်များစွာပါသော အကြည့်နှင့် စိန်စိန်အား လှမ်း ကြည့်သည်။ စိန်စိန်က သူမရှေ့ရပ်နေဆဲဖြစ်သော ကိုသူရအား ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ဝှေ့ရင်း...

“ကျွန်မတူမကို ကျွန်မလက်ထဲပြန်အပ်ပါ”

“စိန်စိန်”

“ရှင်တို့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေအတွက် ဒါနဲ့ချေဖျက်ပေး

ပါ”

ကိုသူရ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ပြန်မော့လာတော့ မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်ကြည်တွေဝေဝေလျက်

“စံနစ်”

“အာ...ဘကြီးနော် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာလာမပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးသား”

“လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ဆိုင်ရာကရှင်းတော့၊ လာခဲ့ ပတ္တမြား”

အငိုက်မိသွားသည့်ခဏမှာပင် မြားဟာ အဒေါ်ဖြစ်သူ စိန်စိန်လက်ထဲပါသွားပြီ။

“ကို”

မြားထံမှ စူးစူးနှင့်နှင်ခေါ်သံကြောင့် သူက လှုပ်လှုပ်ရှား ရှားဖြစ်သွားပေမဲ့ ဘကြီးက သူ့ရှေ့မှာပိတ်ကာရပ်ကာ...

“ရှိပါစေ စံနစ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ကြိုးစားခွင့် ရှိပါသေး တယ်”

“အာ...ဘကြီးရာ ဘာနောက်တစ်ကြိမ်လဲ၊ ကျွန်တော် မြားကို ခက်ခက်ခဲခဲခိုးထားရတာဗျ၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ မရှိ တော့ဘူး၊ မြား...ဟေ့ မြား”

သူကလွမ်းခေါ် မြားက နောက်လှည့်တကြည့်ကြည့်နဲ့
ဆွဲခေါ်ရာပါသွားရသည်။

“တောက်...ဘာတွေလဲဗျာ”

ဒေါသနှင့် အနားရှိ ခုံပုလေးကို အားပါးတရ လွှဲကန်တော့
လေးလေးက လိုက်ထိန်းရင်း...

“အချစ်စစ်မှန်ရင် တစ်နေ့တော့နီးမှာပါ”

တဲ့။ တောက်...နီးပြီးမှဝေးသွားတာကျတော့ ဒီဦးလေး
ညီနောင်ဝင်နောက်လို့။ အဲဒါကြောင့် တချို့လူတွေကပြောတာ ဘဝ
မှာဆွေမျိုးဆိုတာ မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းတဲ့။ အကူအညီနည်း
နည်းပေးပြီး များများနှောင့်ယှက်ချင်တာ ဒီဆွေမျိုးက ထိပ်ဆုံးမှ။

• • •

အခန်း (၃၁)

“ဒါဖြင့် ဘကြီးသူရနဲ့ လေးလေးနုတို့က အဲဒီညီအစ်မ
နဲ့ ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေပေါ့ အဲဒီလိုလား”

“အင်းပေါ့...အဲဒီလိုပြောလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့
အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး ဝေးသွားခဲ့တာ တော်တော်ကြာပြီ”

ဦးသူရက အခုမှ အတိတ်ကို သတိရသလိုမျိုး ဆွေးဆွေး
မြည့်မြည့်ပြောသည်။ စံနစ်ကတော့ အရာရာတိုင်းကို စိတ်ပျက်
အားလျော့သည့်သူနယ်။ ဆိုဖာတွင် ခပ်လျော့လျော့မှီထိုင်ကာ
မျက်နှာကြက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးနေမိသည်။ ဒါပေမယ့် သူမြင်နေ
တာ မျက်နှာကြက်မဟုတ်။ နွေးထွေးချိုမြိန်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ။
ချစ်စဖွယ်ပုံရိပ်တွေက မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် သူရင်ခွင်မှ

ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီး မျှော်လင့်ချက်နှင့် တက်ကြွစေရသော သူမနက်ဖြန် တိုင်းသည် အခုတော့...

“ဟူး”

လေပူမှုတ်ထုတ်တော့ လေးလေးက သူ့ဘေးနားဝင်ထိုင် ကာ...

“အဲဒီလောက်အထိ မခံစားနဲ့ကွ၊ ဒါ မင်းဝဋ်လည်တယ် သဘောထား”

“လေးလေး ဘာကိုပြောတာလဲ”

စိတ်ကမကြည်၍ မေးသောအသံက မာသည်။ လေးလေး က သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း.....

“တကယ်တော့ အဲဒီအသည်းကွဲဝေဒနာကို မင်းကြောင့် ငါတို့အရင်ခံစားခဲ့ရတာ”

“ဘယ်လို”

ပဟေဠိများစွာနှင့် ဘကြီးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးသူရကလည်း ညီဖြစ်သူစကားကို ထောက်ခံသလို တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်။

“အဲဒီတုံးက မင်းငါးနှစ်သားရှိပြီ၊ အစ်ကိုကြီးက ပန်းချီ ဆွဲတာဝါသနာ၊ ငါက ဓာတ်ပုံဆရာ၊ ရှုခင်းပုံတွေ၊ အိမ်အိမ်

ဟောင်းပုံတွေကို ငါက ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပြီး အစ်ကိုကြီးက ပန်းချီ ပြန်ဆွဲတာမျိုး”

“ဪ...လူပုံတွေရိုက်တာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

ကျွန်းအမေးကို ဦးနှုတ်က ခေါင်းညှိတ်ဖြေသည်။ အဲဒီတုံး က သူတို့မှာ အစ်ကိုလတ် ဦးသီဟရဲ့ရင်သွေးလေးကို ထိန်းကျောင်း နေခဲ့ရတဲ့ကာလ။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်က ရှိသည်ထဲမှာ ဦးသီဟ နှင့် သူ့ဇနီးက ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ တစ်ပြိုင်တည်း ကွယ်လွန် သွားသည့်အခါ တူဖြစ်သူရဲ့တာဝန်က သူတို့ပခုံးပေါ် လုံးလုံးလျား လျား။ တူလေးကိုထိန်းကျောင်းရင်း ဝါသနာပါရာအလုပ်တစ်ခုစီ နဲ့ ရပ်တည်ရင်းနှင့်ပင် ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာ။

“ဒီအိမ်ကြီးက စုလစ်မွန်းချွန်းတွေနဲ့၊ ပြီးတော့ အဆောင် ဆောင်အခန်းခန်းတွေနဲ့ကွ၊ ရှေးမြန်မာမင်းတွေရဲ့ နန်းတော်လိုကြီးကွ၊ သူ့ကိုတွေ့ရတဲ့အချိန်တိုင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှု၊ တော်ဝင်ဆန်မှုတွေ တွေ့နေရသလိုပဲ”

ဒီအိမ်ကြီးရှေ့မှ ကားဖြတ်သွားတိုင်း အစ်ကိုကြီးက အဲဒီ လို ရေရွတ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရမလား မေးတော့ အစ်ကိုကြီးက ခေါင်းခါပြီး...

“ဒီအိမ်ကရတဲ့ ခံစားမှုကို ပန်းချီကားထဲမှာ တိုက်ရိုက်

ပေါ်စေချင်တာကွ၊ မင်းဓာတ်ပုံရိုက်ရင် ခံစားမှုကတစ်ဆင့်ခံဖြစ် သွားဦးမယ်၊ နေပါစေ နင် ကျောင်းပိတ်ရက်ကျမှ ဒီကောင်ကို တစ်နေ့ကုန်အိမ်ထဲထားပြီး ငါ အောက်ဒိုးထွက်ဆွဲမယ်”

အစ်ကိုကြီးက အဲဒီလိုပြောခဲ့သည်။ နစ် ကျောင်းဖွင့်ရက် ဆို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ကလေးကျောင်းကြိုကျောင်းပို့နှင့် မအား လပ်ရအောင်ရှိသည့်ကြားထဲ နစ်ဆိုးသမျှ ကိုတိုက်သမျှ ပြည့်ဆည်း ပေးရတာများသည်။ ဦးသူရက သူကြိုမိန်းဝါးထားသည့်အတိုင်း အိမ်ကြီးရဲ့ နောက်နားကျကျမှာ တစ်ရက်တော့ နေရာယူကာ ပန်းချီ ဆွဲရန် ပြင်ဆင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ပြီး လေပြည်ထဲ၌ တောပန်းရနံ့လေးတွေပါ ပါလာတာကြောင့် အနေ အထားက အနုပညာစွာနုနုဝင်မှုအကောင်းဆုံး။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ကြီးဆီမှ မှန်ပြတင်းဆီ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပစ်ပေါက်သံတွေ။ ပြေးလွှားသံတွေနှင့် အော်ဟစ်သံဗလုံးဗထွေးတို့ကို သူ စတင်ကြား ရတာဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ကောက်ကြောင်းခြစ်နေသည့် ခဲတံ ကိုင်လက်တို့ ရပ်တန့်သွားရသည်။ အနုပညာသမားလည်း ပုထုဇဉ် ပေမို့ ခဲတံကို နားရွက်နောက်နားထိုးပြီး အသံကြားရာဆီ စူးစမ်းမိ တော့

“ဟော”

သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။ အိမ်ကြီးရဲ့နောက်ဖေး ပေါက်မှ မိန်းမတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မကွာဝေးလှ သော အနေအထားမို့ ထိုမိန်းမဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့် ပြီး ပြေးထွက်လာမှန်းသိသာသည်။ အပြာရောင်မှိုင်းမှိုင်းကို ထက်အောက်ဆင်တူဝတ်ထားသော ထိုအမျိုးသမီးဟာ ပခုံးတစ်ဖက် တွင် လျောစောင်လိုတင်ထားတာလည်း အပြာရောင်ရောင်။ ထိုအခိုက် အိမ်အတွင်းဘက်မှ လူရွယ်နှစ်ယောက်က ပြေးထွက်လာပြီး အမျိုး သမီးရဲ့လက်ကို တစ်ဖက်စီချုပ်ကိုင်ကာ အိမ်အတွင်းသို့ ဆွဲခေါ်ရန် ကြိုးစားစဉ်...

“လွတ်...လွတ်စမ်း အယောင်ဆောင်ဗေဒင်ဆရာ၊ အလကားတဏှာရူးကြီး၊ လွတ်ဆို လွတ်”

အော်သံဟစ်သံပါ ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ဦးသူရက ဒီအတိုင်း မျက်နှာလွှဲနေရန်မဖြစ်တော့။ ထို့ကြောင့် ပုံဆွဲ နေရာမှ ထလိုက်ရင်း...

“ဟေ့...ဒီမှာ”

အသံပြုကာ အကွယ်တစ်နေရာမှ ထွက်ရပ်၍ လူလုံးပြ လိုက်သည်။ ရုန်းကန်နေသူရော လှုပ်ရှားဆွဲခေါ်နေသူတွေပါ ရပ်တန့် သွားသည့်အခါ ထိုအမျိုးသမီးကပဲ...

“ကူညီပါရှင်...ဒီထဲက ဗေဒင်ဆရာက ကျွန်မကို မတော်မတရားကြံစည်ဖို့ ကြိုးစားနေလို့ပါ။ ကျွန်မ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ”

“နင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်စမ်း”

ချုပ်ထားသူက အော်သည်။

“မပိတ်ဘူး၊ မှန်ရာပြောတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

အမျိုးသမီးကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံပြန်အော်သည်။
ချုပ်ထားသူနှစ်ယောက်ကလည်း ရုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်ရမည်မသိ။
သူကလည်း ဘာလက်နက်မှမရှိ။ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ကို အကြမ်း ဖက်ရန်က မင်းသားမှမဟုတ်တာ။ သူခံသွားနိုင်ဖွယ်ရာရှိတာမို့...

“လွှတ်ပေးလိုက်ပါ၊ အမျိုးသမီးက သဘောမှမတူတာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ပန်းချီအဖွဲ့က လူတွေလာရင် မင်းတို့ဒုက္ခရောက်ကုန် လိမ့်မယ်၊ အထဲကဗေဒင်ဆရာဆိုသူပါပေါ့”

အသံကျယ်ကျယ်နှင့် လှမ်းအော်ကာ ခြိမ်းခြောက်ပေး လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ အထဲအိမ်ကြီးထဲမှ အိမ်နံ့ပေးသံ ထွက်လာပုံ ရသည်။ လူလုံးမသည်းကွဲပေမဲ့ ချုပ်ကိုင်ထားသူနှစ်ယောက်က အိမ်ကြီးဆီ နောက်လှည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းညှိတ်နာခံနေပုံရပြီးမှ အမျိုးသမီးအား ဆောင့်တွန်းလွှတ်လိုက်တာ သူရှိရာဆီ။ ခါးလယ်

လောက်ရှိသော ကျစ်ဆံမြီးအား ပခုံးတစ်ဖက်မှ ကျော်ချထားသည့် အမျိုးသမီးက သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာပြီးမှ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“နောက်မှကျေးဇူးတင်၊ လာ အခုတော့ ဒီခြံနဲ့ဝေးရာသွား မှဖြစ်မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိတာကိုသိရင် ဒီလူတွေ ရန်မမူဘူးမပြောနိုင်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်က နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ဆိုရင် နိုင်ဖို့မသေချာဘူးလေ”

သူက ပစ္စည်းတွေကောက်သိမ်းရင်း ပြောတော့ ထိုအမျိုး သမီးက

“ကျွန်မပါကူသယ်ပေးပါ့မယ်ရှင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်က ကျွန်မကျေးဇူးရှင်”

ပန်းချီဆွဲပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းသယ်ရင်း ဒီခြံကြီးနဲ့ဝေးရာဆီ သူများအကြောင်းစပ်စုရန် ဝါသနာမပါသည့်သူက လမ်းအတူ လျှောက်လာရင်းနှင့် မေးခွန်းတော့ ထုတ်ဖြစ်အောင်ထုတ်လိုက်သေး သည်။

“ခင်ဗျားက အဖော်မပါဘဲ အဲဒီအိမ်ကို တစ်ယောက်

တည်း ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ယတြာသွားချေတာ”

“ဘာ”

“ဪ...ဗေဒင်ယတြာလေ၊ သူက ယတြာမှာသိပ်စွမ်းတယ်ဆိုတာနဲ့ အရင်အခေါက်တွေက ညီမပါတယ်လေ၊ ဒီနေ့က သူဓာတ်ပုံရိုက်စရာရှိလို့ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသွားကာမှ”

“ဒီလူက အပိုင်ကြံတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားညီမက ဓာတ်ပုံဆရာလား”

“မဟုတ်ဘူးရှင်...မျက်နှာဖုံးတစ်ခုအတွက် ရိုက်ပေးနေတာ”

“ဪ”

ဒီဟော့မှ သူ လိပ်ပတ်လည်သွားသည်။ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်သူက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မိတ်ဆက်ရင်း ကျေးဇူးဆပ်ပွဲလုပ်ချင်သည်ဆိုတော့ သူရက မငြင်းခဲ့ပါ။ ထိုကျေးဇူးဆပ်ပွဲ၌ သူ့ဘက်မှ နန္ဒာပါခဲ့သလို သူမဘက်မှ...

“ဒါ...ကျွန်မညီမ ငွေထုပ်တဲ့”

“ဒါ...ကျွန်တော့်ညီ နန္ဒာပါ”

မိတ်ဆက်ပေးရုံရှိသေး အာသွက်ခရာ နန္ဒက...

“ငွေထုပ်...ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်၊ တွေ့လည်းတွေ့ဖူးတယ်ဗျ၊ တက္ကသိုလ်လှေလှော်ရွက်တိုက်အသင်းက ပြကွဒိန်မှာ ရိုက်ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီပြကွဒိန်က အလင်းအမှောင်ယူတာ သိပ်ကောင်းတော့ ငွေထုပ်ရဲ့အလှက ပိုရပ်လုံးကြာသွားတာမျိုး”

တစ်ယောက်က မြှောက်ပင့်မိတ်ဆက်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်က သဘောခွေအပြုံးမျိုးနှင့်ပြုံးကာ...

“ဒါဖြင့် ဓာတ်ပုံဆရာတော်လို့ အငွေကလှတာပေါ့၊ အဲဒီလိုလား”

“ဟား...ဟား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အပြင်မှာလည်း ငွေထုပ်က ဓာတ်ပုံထဲကထက်လှပါတယ်”

ဆိုတာနဲ့တင် နောက်မှသိကျွမ်းကြသူတွေ ပိုရင်းနှီးသွားတဲ့အဖြစ်။ ထို့နောက် ဝါသနာတူသူချင်းက တတွဲတွဲဖြစ်သွားကြတာ မဆန်းသည့်ကြားထဲမှာ အချိန်ကြာလာတော့ ရိုးသားမှုက အရောင်ပြောင်းချင်လာသည်။ ထိုအရောင်ပြောင်းမှုကို စိန်ထုပ်တို့ ညီအစ်မကလည်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့သည့် ချစ်ခရီးလမ်းက အနာဂတ်အတွက် သာယာကြည်နူးခြင်းအတိနှင့် ပြည့်စုံကာမှ...

“ဒါဆို...ဘာလို လေးလေးတို့ကွဲသွားကြတာလဲ၊ အခုနကပြောတော့ ကျွန်တော့်ကြောင့်ဆို”

နစ်က စောစောက ကြားခဲ့သောစကားကို အစပြန်ကောက်သည်။ ဦးနန္ဒက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“လက်ထပ်မယ်လို့ပြောတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ညီအစ်မက တလေသံတည်းထွက်လာတာက သူတို့မှာ ကလေးတစ်ယောက်ပါမယ်တဲ့”

“ဟာ...အဲဒါ ပတ္တမြားပေါ့”

မိုးငွေက ချက်ချင်းထအော်သည်။ ဘိုဘိုကတော့ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်...

“အဲဒီကတည်းက တစ်ခါတည်းယူလိုက်ရင်ပြီးရော၊ အခုလိုဖြစ်လာစရာတောင်မရှိဘူး”

“အခြေအနေက အဲဒီတုံးကတစ်မျိုးကိုကွ”

ဝင်ပြောသူက ဘကြီး။ ဘကြီးရော ဦးလေးရောကလည်း တစ်ဖက်ခြံက အပျိုကြီး ညီအစ်မနဲ့တော့ လိုက်ဖက်ညီလှသည်။ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ ဘကြီးဟာ လည်ကတုံးကို လက်ဖျားကြယ်သီးပါ အစုံတပ်ပြီး ပိုးတွဲလုံချည်နှင့် တွဲဖက်ဝတ်တတ်ပုံက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ နှစ်ရှည်လများ နေပါသည်လို့ပြောက ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိ။

လေးလေးကျတော့ ဟာဝေယံရှုပ်ကို အရောင်နုနုတွေနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကို တွဲဝတ်တတ်တာရော လူငယ်တွေနဲ့ယှဉ်ပြီး ဟေးလားဝါးလားနေတတ်တာတွေက ညီအစ်ကိုပေမဲ့ တစ်ယောက်တစ်ဘာသာစီ။

“အဲဒီတုန်းက နစ်ဟာ အင်မတန်ဆိုးတဲ့ ကလေးကွ၊ မိဘမဲ့လေးလည်းဖြစ်တော့ ငါတို့ တအားအလိုလိုက်ထားတာလည်းပါတာပေါ့၊ ကလေးပါလာတဲ့သူတို့တွေနဲ့ဆို နစ်နဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုပြီး ငါတို့တွေဝေခဲ့ကြတာ”

“တကယ်က သူတို့မှာ ကလေးရှိခဲ့လည်း ငါတို့ထားတဲ့ သဘောထားက ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ထက် ဦးစားပေးအဆင့်ဖြစ်သွားတော့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖို့ကို ငါတို့အရင်ကလောက် မထက်သန်ဘူးဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

“အဲဒီတော့ ဒေါ်စိန်ထုပ်တို့ စိတ်ဆိုးသွားခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား လေးလေး”

“အေးပေါ့ကွ...တို့တွေဝေနေတာကို ငါတို့ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောမိတာကစပြီး အထင်လွဲသွားခဲ့တာ၊ သူတို့ဘက်ကတော့ ငါတို့ကို စမ်းသပ်ခဲ့တာတဲ့၊ ကလေးရှိပြီဆိုတာနဲ့ နောက်တွန့်သွားတဲ့အတွက် အဖြေတစ်စုံသိသွားတယ်ဆိုပြီး မိုးကုတ်

၂၆၂

ရှင်မြတ်နိုး

က ပြောင်းသွားခဲ့တာ”

“ပြန်တွေ့တာ ဒီနေ့မှ”

လေးလေးစကားကို ဘကြီးက အဆုံးသတ်ပေးရင်း...

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ မင်းအရင် ငါတို့အသည်းကွဲခဲ့တာပါလို့”

“ကျစ်...မမိုက်ပါဘူးကွာ”

စံနစ်က ဆံပင်အထောင်တွေကို လက်ဆယ်ချောင်းနှင့် ထိုးဖုရင်း ဆိုဖာမှာထိုင်နေရာမှထသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်ခြံအား စီးမိုးမြင်နေရသော ပြတင်းပေါက်နားသွားရပ်ရင်း...

“ကလေးဘဝက ကျွန်တော် အဲဒီလောက်အထိ မဆိုးပါဘူး၊ ရတုန်းယူထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါဆို မြားနဲ့ကျွန်တော် မဝေးရတော့ဘူးပေါ့”

တဲ့။ ဘကြီးနှင့် ဦးလေးနှစ်ယောက်က စံနစ်ကျောပြင်အား စိုက်ကြည့်ရင်း မဲသူကမဲ။ ဟွန်းခနဲအသံပေးပြီး ရွဲသူကရွဲနဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီလောက်မဆိုးပါဘူးတဲ့။ မင်းပဲ အပြောကောင်း။

* * *

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၃၂)

“မကောင်းတော့ဘူး စံနစ်၊ တကယ် မကောင်းတော့တာ”

အူယားဖားယားနဲ့ ဂျေကြီးက အိမ်ထဲပြေးဝင်လာတာ ကမူးရှူးထိုး။ စံနစ်က တစ်ဖက်ခြံကို မှန်ဘီလူးနဲ့ ချောင်းနေရာမှ လည်ပင်းလိမ်ကြည့်သည်။ ချောင်းလည်း ခြေထောက်ညောင်းတာ မျက်ရိုးကိုက်တာပဲ အဖတ်တင်သည်။ မြားရဲ့အရိပ်တောင် တွေ့ခွင့် မရတဲ့ဘဝ။ သူထင်တာတော့ မြားကို တခြားအခန်းဆီ ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်ပြီထင်သည်။ ခန်းဆီးတွေ လိုက်ကာတွေကို ကျော်ဖြတ် မြင်နိုင်သော သူ့မှန်ဘီလူးက ဒီနေရာမှာတော့ အစွမ်းမထက်တော့။ မြားတို့အိမ် အဝင်အထွက်ကို မျက်ခြေမပြတ်စေရန် သူ့မှာ စတူဒီယို

စိုးစိုးစာပေ

ဒိတ်ချိတ်တောင် ညဘက်မှ အသံသွင်းဖြစ်တော့သည်။ နေ့လည်
နေ့ခင်းဆို မှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှတစ်ခုပြောင်းရင် မှန်ဘီလူး
တစ်လက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာ ဒီနေ့ဆို တစ်လနီးပါး။ မြားကို
သူ့အနားက ခေါ်ထုတ်သွားတာလည်း တစ်လပြည့်တော့မည်ဆို
တော့။

“ဘာတွေမကောင်းတာလဲ ဂျေကြီး”

ကော်ဖီခွက်ကြီးကို သူ့အားကမ်းပေးပြီး ဖိုးငွေက
မေးသည်။ အခုမှ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးထလာတဲ့ ဘကြီးကတော့

“မင်းနှယ်ကွာ မထိတ်သာမလန့်သာရှိလိုက်တာ၊ ဘာလဲ
ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့သတင်းကို ဘကြီးတို့ကြားရင် ပိုပြီး
မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်ဦးမှာ နစ်”

ပြောလက်စနဲ့ အခေါ်ခံရတာကြောင့် စံနစ်က မျက်ခုံးပင့်
ပြီးထူးသည်။

“မြားကို မနက်ဖြန် သြဇီမှာ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့သွား
ပို့တော့မှာတဲ့”

“ဘာ”

အံ့သြခြင်းနဲ့အတူ ကော်ဖီခွက်ကို နီးရာစားပွဲပေါ် ဆောင့်ချ

ပစ်တော့ ကော်ဖီတွေကစဉ့်ကလျား ဖိတ်ကျကုန်တဲ့အထိ။ နစ်က
ဂျေကြီးနားထိ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိအောင် သွက်သွက်လျှောက်သွား
ကာ...

“သေချာရဲ့လား ဂျေကြီး၊ အဲဒီသတင်းက လုံးဝအမှန်
လား”

“အေး...မှန်တာထက်တောင် တစ်ဖက်ကမ်းရောက်နေ
သေးတယ်၊ သူတို့အိမ်ထဲဝင်နေကျ ဟိုစိန်ပွဲစားအဖွားကြီးက ပြော
သွားတာ၊ ငါတောင် တစ်ခါက စိန်လက်စွပ်ဝယ်ဖူးတဲ့ ဘွားတော်
လေ”

“ဒါဆို သတင်းကခိုင်လုံနေပြီ နစ်၊ အဲဒီဘွားတော် မနက်
ကမှ သူတို့ခြံထဲ ကားဝင်သွားတာ ငါတွေ့လိုက်တယ်”

ဖိုးငွေက သက်သေလိုက်သည်။ နစ်က အကြံအစည်သလို
ခါးထောက်ရင်း ဟိုမှဒီ လမ်းလျှောက်လိုက်ရှိရာမှ...

“မနက်ဖြန် ဟုတ်လား”

“မနက်ပိုင်းဖလိုက်နဲ့ပဲတဲ့၊ သူတို့ဟာသူတို့ ကျိတ်ကြံနေတဲ့
ပုံကွ၊ အခုမှ ပိုင်ပြီဆိုပြီး ဖွင့်ပြောတဲ့ပုံ၊ ကောင်မလေးကတော့
ဘွားတော်ကြီးရှေ့တင် မလိုက်ချင်ဘူးဆိုပြီး ဂျီကျတုံးတဲ့”

ဂျေကြီးပြောသမျှ နစ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်

၂၆၆

ဖုတ်မြတ်နိုး

နားထောင်သည်။ အဆုံးသတ်ကျမှ လက်ခနဲနေအောင် ပြုံးတော့
သူ့အားဝိုင်းကြည့်နေသူတွေဟောင် အူကြောင်ကြောင်တွေတောင်
ဖြစ်သွားလေကာ...

“နစ်...မင်းကရယ်နေတယ်၊ ဒါ ရယ်ရဲမဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး
လေ၊ မင်း စိတ်လှုပ်ရှားရမှာ”

ဘကြီးက ဝင်သတိပေးသည်။ သတိပေးကာမှ ပိုဆိုး၏။
နစ်က သွားတွေပေါ်အောင်ရယ်ရင်းက ပခုံးတွေလှုပ်အောင်
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောခြင်းတွေဖြစ်ကာ...

“လှုပ်ရှားမှာပါ၊ တစ်ခုခုဖြစ်ဖို့ပေါ့”

တဲ့လေ။ ဒီကောင့်မှာ ဘာတွေးထားတာရှိလဲလို့ အကဲမမ်း
တာတောင် မရအောင် စံနစ်ပုံစံက မြူးကြွခြင်းတွေနဲ့။ သေချာတာ
က ဒီပွဲမှာ စံနစ်အတွက် ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်တော့ ရှိပြီးသားလိုပင်။

• • •

အခန်း (၃၃)

အလန်းဇယားများနဲ့ အိုအိုအိုအိုအို...ငါတို့လမ်းသလား
ရင့် အိုအိုအိုအိုအို ဒီလိုသီချင်းတွေ

သီချင်းသံကြီးက အကျယ်ကြီး။ ရုတ်တရက်ထွင့်တဲ့
အသံကျယ်ကြီးကြောင့်

“အမလေး”

အေးမာက လန့်အော်ရင်း ခလုတ်တိုက်ပြီး ထမင်းစား
စားပွဲဆီရောက်လာ၏။ စိန်စိန်က

“ဟဲ့...ဟဲ့ ပလုတ်တုတ်”

ဆို။ ကိုင်လက်စွန်းခက်ရင်းတွေ ပြုတ်ကျသည်။

“ငြိန့်ငြိန့်ငြိန့်...ဂေါ်လီလေးလို တလိန့်လိန့်လိန့်”

ကြားရတာက အဲဒါပေါ့လို့သိချင်း။ အကျယ်ကြီးမှ အကျယ်ကြီးမို့ အငွေက ရေသောက်နေတဲ့ရေသီးသည်။ စိန်စိန်က ချက်ချင်းနားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ရင်း

“အလုံး”

အသံမြင့်အော်တော့ အလုံးကလည်း အသံမြင့်ပြီးထူးသည်။

“ရှင်...မမကြီး”

“သွားစမ်း...ဒါ ဘယ်ကအသံလဲ”

“အဲဒါ စံနစ် သီချင်းဆိုတာ”

“ဘာ”

အေးမာက ဝင်ဖြေခိုက် အလုံးက ထမင်းစားခန်းပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဖက်ခြံသို့ မမြင်ရတော့ အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရံတာဆီ ပြေးတက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အောက်ကိုတိုင်ခိုင်းခိုင်း ပြေးဆင်းလာ၏။ မြားကတော့ မနက်ဖြန် ဒီအိမ်က အပြီးတိုင်ထွက်သွားရမည့် အစီအစဉ်ကို သိ၍များ မြားကို ဘာပြောချင်တာလဲလို့ အတွေးပေါက်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့ထမင်းကို စားချင်စိတ်မရှိတော့။ အကြောင်းမဲ့ ထမင်းတွေအား ဟိုဒီမွေရင်း အကျယ်ကြီးကြားနေရသော သီချင်းသံအား နားစွင့်နေသည်။ ကြားနေရတာတော့ ယခုအထိ အဲဒါပေါ့လို့ ပျူးချားရင်းအပိုဒ်ကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ကျော

နေတာမျိုး။

“အလန်းဇယားများနဲ့”

“ဟုတ်တယ် မမကြီး”

“ဟဲ့...ဘာဟုတ်တာလဲ၊ ဒီမှာ နားတွေကိုပူထူနေပြီ”

“စံနစ်လေ...ခြံထဲမှာ စက်အကြီးကြီးတွေချပြီး ဟိုဘီးကုပ်တပ်ထားတဲ့လူတွေနဲ့ မိုက်(ခံ)ကြီးကိုင်ပြီး သီချင်းဆိုနေတာ မမကြီးရဲ့”

“ဘယ်ဘီးကုပ်တပ်တာလဲ”

“ဪ...အငွေရယ် ဟိုဟာပွတ်တာကို သူပြောတာ”

“အေး...အေး သိပြီ၊ ဒါဆိုလည်း တစ်ခုခုလုပ်လေ စိန်စိန်၊ ငါနားတွေအူနေပြီ”

“အေး...လုပ်မယ်ဟေ့၊ ဒီအကောင် ဘာဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေသုံးပြီး ဘာတွေမြူဆွယ်ဦးမလဲမသိ”

စိန်စိန်က မဲ့ရွံ့ပြီးပြောတော့ အငွေက သူမထံ ဒိုင်ခနဲ လှည့်ကြည့်သောအကြည့်က မီးပွင့်မတတ်။ မြားက မှင်သေသေနှင့် ထမင်းစားပြမှ အကြည့်တွေလွဲဖယ်သွားတာတောင် စကားတွေက စောင်းချိတ်ချိတ်ပြောတုံး။

“ဟွန်း...မြူဆွယ်လည်းမရဘူး စိန်စိန်၊ ဒီမှာ ငါတို့ရှိနေမှာ ဒီတစ်ညပဲ”

တဲ့။ မြားကတော့ မစားချင်သော ထမင်းကို ဇွတ်အတင်း
ကချိတ်မှိတ်မျိုချရင်း အာရုံက သိချင်းဆီမှာ။ ကြားရပါပြီ စံနစ်
အသံ။

တိလုံးက အုန်းဒိုင်း အုန်းဒိုင်း”

အခန်းထဲမှာ ဖုန်းလိုက် ဖုန်းလိုက်

ရင်ထဲက ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်

ထွက်မသွားနဲ့ နေခဲ့လိုက်...

မြား ဆတ်ခနဲမျက်မှောင်ကွဲသွားသည်။ ဒါ ပုံမှန်စာသား

မဟုတ်။

မြူးစစ်နဲ့ တယ်ရီတိုရီ အတိုင်းအဆမဲ့ သတိရဆဲ။

အရင်တစ်ခါ နည်းနည်းရိုးပြီး နောက်တစ်ခါ ဆန်းပြားစွာ

နိုးမဲ့

ဆန်းပြားစွာနိုးမဲ့။ ဘုရားရေ ဒါ နောက်တစ်ကြိမ်သူမကို

နိုးမယ်ဆိုတဲ့ သတိပေးချက်လား။ ရင်ထဲကဆုန်ပေါက်လာတာက

နှလုံးသားခြေသံတွေက ဂုန်းဒိုင်းကြွ။

ဒီလိုနဲ့နေရက်များစွာ ကိုယ်နဲ့ပြေးပြီ စာရေးထား

မနက်ကနေညအထိ စိတ်ဓာတ်ကလွမ်းနေဆဲ

အပေါင်းအသင်းတွေ အားလုံးရယ်ဒီ

ကူညီဖို့ အသင့်ပြင်ထား

ငါတို့မတီးလည်းကမယ် တီးလည်းကမယ်

သူတို့မရှိတဲ့အခါ ဒီအချိန်မှာ

အလန်းဇယားများနဲ့ အိုအူအိုးအူအို

ဒီလိုလမ်းသလားရင်းနဲ့ အို...အို

သိချင်းတွေ မင်းဆီကို တငြိမ့်ငြိမ့် ငြိမ့်

ဂေါ်လီလေးလို ငါကတလိမ့်လိမ့် လိမ့်

အဲဗားဂေါ်လီ ဂေါ်လီ

ရေး...ရေး

မြား သဘောပေါက်သွားပြီ။ ကိုဆိုလိုရင်းက သိချင်းထဲ

မှာပါနေတာကို သူက ထပ်ခါထပ်ခါဆိုလေလေ မြားက သဘော

ကျလေလေ။ ကြည့်စမ်း ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းလွန်းတဲ့ ငါ့ချစ်သူ

လေးလို့ စိတ်ထဲက ကောင်းချီးပေးရင်း မြားက ထမင်းစားခြင်းကို

လက်စသတ်သည်။ စိန်စိန်နဲ့ အငွေကတော့ မြားကို မျက်စေ့အောက်

ကလည်း အပျောက်မခံနိုင်။ နားဆူနေသည့်ဒဏ်လည်း မခံနိုင်ဘဲ

ဖုန်းတစ်ယောက်တစ်လုံးစီနဲ့ ယောက်ယက်ခတ်နေတာ။

“ငါတော့ ဝမ်းနိုင်းနိုင်းကိုတိုင်လိုက်ပြီ”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း မြို့နယ်ရဲစခန်းရော

ရပ်ကွက်ရုံးပါ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်ထားတယ်၊ ဒါမှ တစ်ဖြူကီးပါသွား

လည်း နားရောမျက်စိပါအေးရော”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီပြောပြီး မြားထံ လှမ်းကြည့်တာက ကြပ်ကြပ်သတိထားဆိုတဲ့ သတိပေးမျက်ဝန်းတွေ နဲ့။ မကြာခင် ရဲကားတွေရော ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရောနဲ့ တစ်ဖက် ခြံမှာ စည်ကားသွားပြီး ကို ဦးလေးတွေ ဘကြီးတွေက တောင်းယန် ဤ ပြေလည်သွားပုံရသည်။ သီချင်းသံလည်း တိတ်ကျသွား၏။ ဒီတော့မှ စိန်စိန်တို့ညီအစ်မမှာ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ဖြစ်သွားကာ...

“ဟင်း...ဒီနိုင်ငံကထွက်သွားကာနီးမှာ အမှတ်တရဖြစ် အောင်လုပ်ပေးလိုက်တာ”

တဲ့လေ။ မြားကတော့ ပျင်းကြောဆန်ပြီး ဝါးခနဲသမီးခေ ကာ အိပ်ခန်းဆီ တက်ဟန်ပြင်တော့ အဒေါ်နှစ်ယောက်ကလည်း ပြိုင်တူထပြီး လိုက်ဟန်ပြင်သည်။ မြားက အဒေါ်တွေဖြစ်အင်အား ကျောခိုင်းပြီးရင်း....

သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်နဲ့ အုပ်ဆိုင်းကာရံထားရင်တောင် ထိန်းချုပ်ထားလို့မရတဲ့ လွတ်မြောက်ချင်စိတ်အကြောင်း တစ်ချိန် ချိန်တော့ ပြောပြချင်ပါသည်။

အခန်း (၃၄)

“စိန်စိန်ရေ...စိန်စိန်”

အာခေါင်ခြစ်၍ အော်သံကြောင့် ဘုရားဝတ်ပြုနေရာမှ စိန်စိန် လန့်သွားသည်။

“ကိုယ်ကျိုးတွေ နည်းကုန်ပါပေါ့လား စိန်စိန်ရဲ့ ဒီမှာ ဒီမှာ မြားမရှိတော့ဘူးဟဲ့”

“ဟင်...မြား မရှိတော့ဘူး”

စောအဟုန်ကြောင့် ဝုန်းခနဲထတော့ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် တင်ထားတဲ့ ယောဂီသဘာန်က လျှောခနဲပြုတ်ကျသည်။ ဒါကို နေရာတကျ ပခုံးပေါ်ပြန်မတင်နိုင်တော့ လက်ကစုလုံးကိုင်ပြီး မြား အခန်းဆီ ပြေးလာတော့ အခန်းဝမှာ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ပြီး ရပ်နေ

သည့် အငွေ။

“ဘာလဲ...ဘာတဲ့လဲ အငွေ”

“ဖတ်ကြည့်၊ ရော...ဟီး...ဟီး...ဟီး”

စာရွက်ကိုထိုးပေးရင်း အငွေက တအိအိနှင့် စပိတော့သည်။ စိန်စိန်မှာ ညီမဖြစ်သူ ငိုနေတာကို မချောအားဘဲ စာရွက်ကို အမြန်ယူ၍ဖတ်ကြည့်တော့

ခွင့်လွှတ်ပါ စိန်စိန်နဲ့ အငွေ

မြား ချစ်သူနဲ့မခွဲနိုင်လို့ သူ့နောက်လိုက်သွားပါပြီ

မြားကို လိုက်မရှာပါနဲ့တော့။

ချစ်တူမ

ပတ္တမြား

“ဟင်...ဒါ...ဒါဆို”

“အေး...ပါသွားပြီ စိန်စိန်ရဲ့ ဒီနေ့ နိုင်ငံခြားထွက်ခဲ့ခရီး စဉ်လည်းပျက်ပြီ၊ သေချင်တော့တာပဲ မြားရဲ့၊ အဟင်း...ဟင်”

“ဟာ...နေစမ်းပါဦး၊ ဟိုအကောင်ရဲ့ ဦးလေးတွေဆီ ဖုန်းဆက်မေးရမှာပေါ့၊ ဒင်းတို့ဆီက သဲလွန်စရာချင်ရမှာ”

“ဟယ်...ဒါဆိုဆက်လေ စိန်စိန်ရဲ့၊ အချိန်မီနိုင်သေးတယ်”

“လေယာဉ်က နေ့လည်မှပဲ၊ ရသလောက်လိုက်ရမယ် အငွေ၊ နင် ရင်ထုပြီးငိုနေလို့ ထူးမှာမှမဟုတ်တာ”

“အေး...အေး ဒါဆို”

စကားမဆုံးသေး အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီ အပြေးအလွှားတက်လာကြသော အေးမာနဲ့အလုံး။ လက်ထဲမှာ ဟင်း(နံ)ဖုန်းကိုယ်စီနှင့်

“မမကြီး ဦးသူရတဲ့”

“မမလေး ဦးနန္ဒတဲ့”

ဒီအချိန်မှာ ရန်တွေ့ဖို့ ရန်ထောင်ဖို့ သတိမရတော့ဘဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ဖုန်းကိုပြိုင်တူယူပြီး နားနားကပ်ပြီးနောက် တစ်ဖက်သတင်းပေးချက်ကြောင့် ဖုန်းတွေပိတ်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ...

“ဘူတာကြီးကို သူ့သူငယ်ချင်းက ပို့ပေးရတယ်တဲ့”

“ငါ့ကို ကိုနန္ဒကပြောတော့ လေဆိပ်တဲ့”

ရထားသောနေရာက နှစ်ခုဖို့ တခြားအတွေးတွေ ခေါင်းထဲ မဝင်နိုင်ဘဲ ခုနေခါမှာ မြားကိုပြန်မိရန်ကအဓိက။

“နင်ကရော စိန်စိန်”

“ငါက အလုံးနဲ့ဘူတာကို”

ပြောပြီးတာနှင့် တာလွှတ်လိုက်တဲ့ မာရသွန်အပြေးသမား

တွေလို ဒုန်းစိုင်းပြီး အိမ်သော့တွေပြေးဖွင့်၊ တံခါးကို အပြင်ကပြန်
ပိတ်ပြီး ကားတစ်စီးစီနဲ့ ကားမောင်းထွက်တာ တစ်ယောက်
တစ်လမ်းစီ။ မကြာပါ သူမတို့ထွက်သွားပြီးနောက် ရတနာစံအိမ်
ထဲမှ ဖုန်းမြည်လာခြင်း။ အိမ်ထဲရှိ တစ်ယောက်ယောက်က ဖုန်းကိုင်
ပြီးနောက် အတားအဆီးမဲ့သော စံအိမ်ကြီးထဲမှ ရွှေရောင်ဆံပင်တွေ
လွင့်နေအောင် ပြေးထွက်လာသော မိန်းကလေးဟာ သူမရှေ့
အသင့်ထိုးရပ်လာသော ဒယ်ဘယ်ကပ်(ပ်)ပေါ် ပြေးတက်သွားလေ
သည်။ ထိုမိန်းကလေးဟာ ဒေါ်စိန်ထုပ်၊ ဒေါ်ငွေထုပ်တို့ ရှာဖွေ
နေသော တစ်ဦးတည်းတူမချော ပတ္တမြားဖြစ်သည်ဆိုလျှင်...
ကဲ...သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်အုပ်လည်း နောက်ဆုံးတော့။

• • •

နောက် ဒုန်းစိုစံခန့်ကြာသော်

မည့်ရက်။ ပြီးတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။

“ဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်သက် ခုနစ်နှစ်ပြည့် တွဲနေဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ အမြဲ တမ်း သတိတရတွေ့နေဖြစ်တာက”

ကိုက သူမလက်ကိုဆွဲခေါ်သွားတာက ခုတင်နားအထိ။ မိဒီယိုကင်မရာကြီးကလည်း တချိန်ချိန်။ မှန်တွေမီးတွေထိုးထား သဖြင့် အနေကျပ်ရသည့်ကြားထဲ ကို ပြောမည့်အကြောင်းအရာတွေ ကို မြားက သိထားတာမျိုးမို့ လူက စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပြီး စောချွေး တွေတောင် ပျံလာရတဲ့အထိ။ ကိုကတော့ ကင်မရာမင်း(နဲ့)တွေ ဘက်လှည့်ရင်း...

“ဒီခုတင်ကြီးအကြောင်းပါပဲ။ ပရိသတ်က ထူးဆန်းရင် ထူးဆန်းမယ်ဗျ။ ခုတင်အကြောင်းများ ဘာသတိရစရာရှိလဲလို့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒီလိုဆုံဆည်းဖို့အတွက် ခုတင်ကြီးက အကာအကွယ်ပေးခဲ့တာမျိုးပါ။ မြားကို ကျွန်တော် နှစ်ခါတိတိခိုး ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အခေါက်ခိုးရတာ အလွယ်ဆုံးပဲ”

“ကဲ...ကိုရယ် တော်ပါတော့”

မြားက ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ဝင်ဟန့်တာကိုများ သူက ရယ်

“မောနင်းဗျာ...တခြားအနုပညာရှင်တွေလို အိပ်ရာပေါ် က မနှုတ်ဆက်တဲ့အတွက် ပရိသတ်ကြီး ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒီနေ့က ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားဖျော်ဖြေရေးပွဲ သွားရမယ့်နေ့ဆိုတော့ လေဆိပ်ကို အချိန်မီဆင်းရမှာမို့ပါ။ ဒါ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး ပတ္တမြားပါ”

နစ်က သူ့အား နက်(ခ)တိုင်စည်းပေးနေသော ယောယော ယောင်းပေးနေသော မြားပန်းအား ဆွဲဖက်၍ ကင်မရာဘက်လှည့်ပြ တော့ မြားက ရှက်ရှက်နှင့် ပြုံးပြ ရလေသည်။ ဒီနေ့က ကို့ရဲ့ တစ်နေ့တာအစီအစဉ်တွေကို ရိုက်မည့်နေ့ ရုပ်သံအစီအစဉ်တွေက နေ ပရိသတ်တွေဆီ လွှင့်ပေးတဲ့ ပုံမှန် ယောဖျော်ဖြေရေး ကဏ္ဍ တစ်ခု။ ဒီရက်ကို ရိုက်ရန်ချိန်းသူက ယောကို။ မြားကတော့ တခြားရက်စောပြီး ရိုက်စေချင်သည်။ ဒီနေ့က ခရီးထွက်ရ

စရာထင်လိုလားမသိ။ အသံချိုချိန်ရယ်ပြီး မြားပန်းပေါ် လက်တင်ကာ

“ရှက်မနေပါနဲ့ မြားရဲ့၊ ကိုယ့်ပရိသတ်အတွက် life အစစ်ကို ချပြမယ်လို့ ကိုယ်ပြောထားသားပဲ။ ဒုတိယအခေါက်မှာ မြားရဲ့အုပ်ထိန်းသူတွေက မြားကို နိုင်ငံခြားပို့ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသား။ အဆက်အသွယ်လည်း လုပ်လို့မရတဲ့အချိန်မို့ ကျွန်တော်မှာ ဟိုဘက်ခြံကနေ သီချင်းတွေ အကျယ်ကြီးအော်ဆိုပြီး အထဲမှာ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့စကားတွေ ကြားညှပ်ပြောခဲ့ရတာမျိုး၊ သူ့ကိုချိန်းတဲ့စကားတွေပါ။ အဲဒီကမှ သူကအထာသိပြီး ကဲ မြားအလှည့်”

မြားမှာ ရှက်ရှက်နဲ့ ကင်မရာကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“အင်း...သူပြောသလိုပါပဲ၊ မြားက သူနဲ့လိုက်သွားပြီဆိုပြီး စာရေးထားပြီး ဒီခုတင်အောက်ထဲ ဝင်ပုန်းနေခဲ့တာပါ”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း”

အခန်းဝက ချောင်းနားထောင်နေတဲ့ အပျိုကြီးညီအစ်မ ဆတ်ခနဲကိုယ်တွေမတ်သွားပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိတော့ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်တဲ့ ပုံစံတွေနဲ့...

“မြားအဒေါ်တွေက သူ့နောက်လိုက်သွားတယ်ထင်ပြီး

ဝိုကြတဲ့ကြားထဲ သူဦးလေးတွေက ဘယ်နေရာမှတွေ့တယ်လို့ သတင်းပေးတော့ အဒေါ်တွေက လူခွဲပြီးလိုက်ကြတာလေ။ အဲဒီကျမှ အိမ်သော့ဖွင့်ရတာကိုမေ့ပြီး မြားဘယ်တံခါးက ထွက်သလဲ မစဉ်းစားဘဲ အိမ်ထဲကထွက်သွားတော့မှ”

“သူ့ကိုဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ခြံဝကလာစောင့်နေရတာမျိုးဗျ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောပါတယ် ဒုတိယအခေါက်က ပိုလွယ်တာပါလို့”

“ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဒီနေ့အထိ မြားအဒေါ်တွေ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာမျိုးပါ။ အခု ပရိသတ်ကြီးနဲ့ အတူတူသိခွင့်ပေးတာမျိုးပါ။ မြားအဒေါ်တွေ ဒီအစီအစဉ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မဆိုးပါစေနဲ့လို့ ဒီကနေတစ်ဆင့် တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်”

“အောင်မာ...ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း သင်းကလုပ်ချင်ရာ လုပ်ပြီးမှ”

“ဟုတ်ပတော်...အခုမှ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဘာနဲ့နဲ့၊ ဟွန်းငါ့နှယ် ဗီဒီယိုရိုက်တဲ့လူတွေသာမရှိရင် ဒီအခန်းထဲဝင်ပြီး ဒင်းကို ထုပ်စိတ်ပယ်အငွေရဲ့ သိလား”

အခန်းဝမှာ ခေါင်းလေးတွေ အထဲသို့ ပြုကြည့်ပြီး ဒေါသ

နသပွားနေတဲ့ ထိုနှစ်ယောက်ဟာ ဆောက်ဖက်ဆီ အာရုံမရောက်နိုင်
တုံးမှာပဲ...

“ဘွားဘွားစိန်”

“ဟိတ်...ဘွားငွေ”

တကုန်းကုန်းလုပ်နေတဲ့ တင်ပါးတွေကို ဖျတ်ခနဲ အပုတ်
ခံရတာကြောင့်

“ဟဲ့...ဟဲ့ အို ငါ့မြေးလေးနှစ်ယောက်၊ အိပ်ရာကနိုးလာ
ပြီလား”

“အောက်ထပ်မှာ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)သွားစားလေ မြေးမရဲ့”

လေးနှစ်အရွယ် ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးဟာ အသားဖြူ
ဖြူ၊ မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးတွေမှာ မျက်ခုံးစိမ်းတွေက ထူပြီးတန်း
နေတာမို့ ရုတ်တရက်ကြည့်မိလျှင် မျက်ခုံးထူရယ်၊ ပါးဖောင်းဖောင်း
နှင့် ထောင့်ချိုးညီနှုတ်ခမ်းထော်ထော်လေးတွေက ပိုချစ်စဖွယ်ကောင်း
လေသည်။ နဖူးတိ ဆံပင်လေးတွေနှင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဆင်တူ
ဆိုပေမယ့် မြေးမက မိန်းကလေးမို့ ဆံပင်က ပခုံးထိအောင်ရှည်
သည်။ အငွေ့က မြေးမကို ခါးကနေသိုင်းဖက်ရင်း မြေးမရင်ဘတ်
၌ ပါးကပ်ကာ...

“မောနင်း...မြေးမလေးရေ၊ တစ်ခုခုစားပြီးမှ တက်လာ
တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...ဟို ဘိုးဘိုးတွေနဲ့ အဆင်မပြေဘူး”

“အမယ်”

ပြောတာက တကယ့်လူကြီးလေးလို။ သားလေးကတော့
စိန်စိန်ကို လက်ဆွဲထားရင်း မော့ကြည့်ကာ...

“ဒီနေ့ ဖေဖေနဲ့မေမေက ခရီးသွားမှာဆို၊ အဲဒါ သားသား
အရပ်မှာမလို့”

ပြောရင်း အခန်းထဲ စွတ်ခနဲဝင်ဟန်ပြင်တဲ့ သားသား
ကြောင့် စိန်စိန်က အသည်းအသန်လှမ်းဆွဲကာ

“ဟဲ့...သားလေးရယ် ဝင်လို့မရဘူး၊ လူကြီးတွေက
အထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်၊ လာ လာ ဘွားစိန်နဲ့ မန့်သွားစားမယ်၊
လာ အငွေ့ရေ သမီးလေးပါခေါ်ခွဲ”

“အေး...အေး လာ သမီး လာ”

ကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး အောက်ထပ်သို့အဆင်း
လှေကားတစ်ဝက်အရောက်မှာပင် အငယ်ဆုံးသမီးလေးအား ချီ၍
အပေါ်ထပ်တက်လာသော ကိုသူရနှင့် တန်းတိုးသည်။

“ဟယ်...သမီးငယ်လေး နိုးပြီလား”

“နိုးပြီ၊ အဲဒါ နို့တိုက်ဖို့ စိန်စိန်ဆီ”

“ဘာရှင့်”

ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ခါးထောက်တော့မှ ကိုသူရက သဘော ပေါက်သွားပြီး

“မဟုတ်ဘူး၊ စိန်စိန်ရဲ့၊ နို့တိုက်မှာလား၊ တခြားဘာကျွေး မှာလဲ အဲဒါမေးမလို့”

“အို...အဲဒါ အေးမာသိတာပဲကို၊ အေးမာကိုမေး၊ ပေး သမီးငယ်လေး ဒီကို”

စိန်စိန်က ကလေးကို ပြောင်းချီတော့ အငွေ့က အကြီး နှစ်ကောင်ကို လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ထမင်းစားခန်းဝင်ခဲ့တော့။

“အာ...ဘိုးဘိုးနန္ဒကလည်း အဲဒါကြီးမစားချင်ဘူးဆို”

“ဂျီမတိုက်စမ်းနဲ့ မန်းဒေးရာ၊ ဒါ မင်းဘွားငွေ စီစဉ်ပေး ထားတာ၊ စားစမ်းပါကွ၊ ကောင်းပါတယ်”

“မကောင်းဘူး၊ ညှိတယ်၊ ပြီးတော့ တုန်စိန်နဲ့”

“ဟ...ဟဲ့ကောင်ရ ဒါ ပူတင်းကွ၊ ဒီလောက်တော့ရှိ မှာပေါ့”

“မစားချင်ဘူးဗျာ၊ အလုံး”

ရှေ့ကပန်းကန်ကို တွန်းလည်းရွှေ့၊ အလုံးကိုလည်း

တစ်ဆက်တည်းလှမ်းခေါ်တာကြောင့် မြေးဖြစ်သူမန်းဒေး ဘာလုပ် မလဲဆိုတာ အငွေ့က တန်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် ထမင်းစားခန်းထဲ တန်းဝင်သည်။

“ကိုမန်းဒေးကြီး ဒါ ဘာတွေ့ဂျီကျတာတုံး၊ မနက်တိုင်း ဒီဟာစားနေကျကို”

“မစားချင်ဘူး ဘွားငွေရ၊ မန့်ဟင်းခါး ချဉ်ငန်စပ်လေး”

“အောင်မာ...ဘာချဉ်ငန်စပ်လဲ”

နောက်ပါးက ကလေးချီလျက် ဝင်လာသော စိန်စိန်က ဆီးအော်တော့ ထမင်းစားခန်းတောင် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားတဲ့အထိ။

“ဟဲ့...စိန်စိန် တိုးတိုးလုပ်ပါဟဲ့၊ အပေါ်ထပ်မှာ”

အငွေ့သတိပေးစကားတင် မဆုံးသေးဘဲ လှေကားဆီမှ ဆင်းလာသော ခြေသံနှင့် စကားပြောသံတွေကို ကြားရပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းထဲ လူအုပ်ကြီးရောက်လာကာ...

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

စံနစ်က ပြောပြီးတာနှင့် ဗီဒီယိုကင်မရာကြီးက ထမင်းစား ခန်းဆီ ဝင်းခနဲရောက်လာ၍ တီဗီထဲပါမှာစိုးသော စိန်စိန်က ရေခဲ သေတ္တာဘေး။ အငွေ့က အခန်းထောင့်ဘေး ပြေးဝင်ကပ်တာ တစ်ပြိုင်တည်း။ ဒါကို မြင်ဖြစ်အောင် စံနစ်က မြင်တော့ ရုပ်က

ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကာ

“သားကြီး”

“ဗျာ”

“ဒါ ကျွန်တော့်သားကြီး ခြောက်နှစ်ရှိပြီ၊ နာမည်က မန်းဒေးတဲ့၊ ဒါက သားလတ်နဲ့ သမီးလတ်၊ လေးနှစ်လေး၊ သူတို့က အမွှာတွေ၊ သောကြာနေ့မွေးလို့ ဖရိုက်ဒေး(ဝမ်း)နဲ့ ဖရိုက်ဒေး(တူး) ဟော ဒါက သမီးအငယ်ဆုံးလေ”

ကလေးကို ကိုသူရလက်ထဲ ထိုးထည့်သွားသဖြင့် မြားက ယူ၍ချီကာ

“သမီးလေးက အင်္ဂါသမီး ကျွ(စ်)ဒေးလေ”

“အဟား...ဟား နာမည်တွေက ရှယ်ပဲဗျို့၊ ကလေးတွေ ကလည်း ချစ်စရာလေးတွေ၊ ဧကန္တ ကိုစံနစ်က နေ့နံကိုက်အောင် ပေးထားပုံရတော့ ဆဲဗင်းဒေးပြည့်အောင် မွေးဖို့များ အစီအစဉ်ရှိ လား”

ခင်မင်နေသော ဒါရိုက်တာက ဝင်နောက်တော့ ရယ်သံ တွေ အုန်းခနဲ။ စံနစ်က ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ထောင့်ကပ်၍ ပုန်းနေ သော အဒေါ်တွေထံ လှမ်းကြည့်ရင်း ကလေးတွေနှင့် မြားကိုပါ လှမ်းဖက်ထားကာ...

“အင်း...ရှိတယ်ဗျ၊ နဂိုက ကလေးတွေဆက်တိုက်ယူ တာ မြားနဲ့ကျွန်တော့်ကို မခွဲနိုင်အောင်လို့၊ အခုထပ်မွေးရင်တော့ ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

ဒါရိုက်တာက ဝင်နောက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ဦးလေးတွေ အတွက်လေ၊ ကျွန်တော့်ကလေး တွေထိန်းရင်း သူတို့ငယ်ချစ်ဦးတွေနဲ့ နီးစပ်အောင်”

“ဟင်...ကာလနာလေး၊ ငါတို့ကိုများ”

“ကြည့်စမ်း...ကလေးလည်းထိန်းပေးရသေး၊ လင်ပါ ပေးစားဖို့ကြံနေတာ”

“နင့်ဦးလေးကို ငါ ဒီတစ်သက်စိတ်မကူးဘူးဟဲ့”

“အို...ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

လူလုံးတော့ ထွက်မပြတ် အကွယ်ထောင့်တစ်နေရာက လေလုံးတွေသာ ထွားပြတဲ့ အပျိုကြီးညီအစ်မကြောင့် ရယ်သံတွေ က ရတနာစံအိမ်ထဲမှာ အုန်းအုန်းခိုင်းခိုင်း ပေါ်ထွက်လို့။

အချစ်ကြောင့် ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားသော ဒီမိသားစုနှစ်စုထဲ မှာ ချိုသာသောရယ်သံတွေက အမြဲမပြတ် ရှိပါစေသေးလို့ ဆုတောင်းရင်း ဥပေက္ခာပြု ကင်းကွာမရတဲ့ အရာတွေထဲမှာ မိသားစု

၂၈၈

ရှင်မြတ်နိုး

ဘဝက အရာရာထက် အရေးပါဆုံး။ ဒီဘဝကိုရဖို့ စံနစ်နဲ့ ပတ္တမြား
တို့က ရင်ခုန်သံကို အရင်းပြု၍ ဖန်တီးတည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟုဆို
ပါလျှင် ထိုတည်ဆောက်ခဲ့သောအရာသည်...

“ချစ်သူလေးရဲ့...နန်းတော်”

တစ်ခုသာ ဖြစ်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ရှင်ဒုန္နသံဃရဟန်းရှေ့ နာမမြတ်တော်ဇနဗဟိ။
ရှင်မြတ်နိုး

BURMESE
CLASSIC
COM